

SUZANNE McMINN

***Durerea unei
iubiri***

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS

Capitolul 1

– Mi-e rău.

– O, nu din nou!

Lorne deschise cu întârziere pleoapele, preferând să nu înfrunte lumina, și problemele care deja începeau să-i dea bătăi de cap.

Își duse mâinile spre față și se frecă la ochi cu degetele lungi și subțiri, date cu oja. Apoi fixă cu privirea figura ce stătea chiar pe cealaltă parte a banchetei din vagonul de tren. Își dorea o oglindă pentru a se privi. Robie semăna foarte mult cu David. Și ea avea același păr șaten, puțin natural, aceeași ochi căprui cu gene arămii, și câțiva pistrii pe nasul cârn – singura trăsătură care o diferenția de fratele ei geamăn. Ambii erau destul de înalți și slabi, de la natură.

– Chiar ți-e rău, sau ai vrut doar să mă trezesc? și ridică din sprânceană într-un gest care pe el îl amuza întotdeauna.

– Dacă închizi ochii, nu te mai trezești.

Știa sentimentul. În ultima vreme, și ea avusese aceeași senzație – seara, intra în pat lângă el și rămânea doar ea singură cu gândurile ei. Or, nimic nu e mai dezolant, gândea ea, decât să se plimbe plictisită printr-o cameră de hotel sau prin cabina de pe vasul de croazieră în timpul turului Angliei, în care ei doi porniseră. Din cauza copilului, nu putea merge undeva, la distracții, pentru a se destinde, și seară de seară stătea în cameră, ca un leu în cușcă. În primul rând, acceptase călătoria aceasta pentru Robbie.

– Nu-l duce cu avionul, o rugase Sally, e prea rapid. Dacă mergeți cu vaporul, o să petreceți mai mult timp împreună. Iar eu și cu David o să vă prindem din urmă imediat ce terminăm cu... excursia noastră.

Își găsea greu cuvintele, ca și cum i-ar fi fost frică să amintească de excursie, iar Lorne acceptase, știind cât de mult însemna acest lucru pentru cumnata ei, care, mică și rea, nu părea a fi soția lui David, darămite mama lui Robbie. Lorne o admirase pe Sally întotdeauna pentru curajul de a-l urma pe soțul ei oriunde în lume, indiferent de pericole. Inundații, cutremure, crime, atacuri – toate se regăseau în slujba lui David Frazer, în acel "post guvernamental" despre care el nu prea discuta nici în familie, așa că micuțul Robbie,

de numai șase ani, fusese învățat să nu divulge nimic despre locația părinților săi, mai ales când aceștia erau singuri.

În împrejurări mai fericite, David și Sally își puteau lua copilul cu ei, când călătoria era lipsită de riscuri prea mari; în absența lor, Robbie se învățase cu îngrijirea de către Lorne, încă de mic copil. Mai ales că slujba lui Lorne, de consultant pe design interior, nu-i permitea să plece de-acasă, iar casa mare a lui David din Noua Zeelandă îi putea găzdui cu ușurință pe toți.

În afara călătoriilor, David și Sally duceau o viață cât se poate de liniștită, încercând să creeze o cât mai mare stabilitate pentru fiul lor, însă ritmul accelerat al vieții lor îl făcuse pe Robbie mai rezervat, mai matur spre deosebire de ceilalți colegi, deși în unele privințe își păstrase, în mod ciudat, inocența.

Trecuseră cam trei săptămâni de când părinții lui plecaseră spre insulele din sud. Băiatul tăcuse timp de două zile, ca întotdeauna când părinții lui plecau, dar își revenise după aceea, și fiecare nou port îi stârnea curiozitatea.

– Nu e doar de dragul lui Robbie, îi spusese fratele ei ; o croazieră ți-ar prinde bine și ție. Nici măcar nu trebuie să trimiți vederi.

Se tachinau tot timpul, pentru a mai destinde tensiunea despărțirii, căci scrisorile nu erau de niciun folos pe timpul absenței lui. Acestea puteau deveni un pericol în cazul în

care călătorea incognito, iar ea nu aștepta vești de la el decât la data la care știa că se va întoarce; de data aceasta promisese că va poposi în Anglia pentru un an sau doi, dorința de a-i da fiului său o educație normală determinându-l să accepte o slujbă mai puțin solicitantă, deși poate chiar mai interesantă.

Lorne se îndrepta spre o locuință, Gleanings. Însă proprietara, Kate Noble nu știa că va veni și cu Robbie. De fapt, nici ea nu știuse, până-n ultimul moment, când David a fost nevoit să preia sarcinile unui alt agent guvernamental. Cu toate acestea, Lorne admitea că-i plăcea compania lui Robbie, și reciproc era, de asemenea, valabilă. N-avea niciun rost acum să-i mai scrie lui Kate pentru a o anunța de al doilea musafir. Proprietara de la Gleanings era o bătrână; dacă nu-l va accepta pe băiat, Lorne avea să găsească o altă gazdă. Abia după vreo lună sau două se aștepta la vești de la David; se obișnuise să aibă răbdare, deși era greu să nu se preocupe pentru siguranța lor. Între ei exista un acord mutual – în caz de întâmplări nefericite, Lorne avea să preia custodia copilului; nu vorbiseră niciodată deschis despre această problemă, însă David o considera ca și stabilită, iar familia lui, de asemenea.

– Mai avem mult ?

Zâmbetul lui dispăruse, ceea ce o făcu pe Lorne să uite propria durere de cap și să se concentreze pe nevoile lui.

– Nu cred, și se uită la ceas. Cam încă trei sferturi de oră, îl informă, deși nu era sigură.

Milton-on-Ware, unde se afla Gleanings, era o zonă de câmpie; cel puțin asta îi spusese Kate Noble când o întâlnise în casa unui client de-al ei din Noua Zeelandă. Gazda lor dăduse o petrecere de casă nouă, foarte încântat de transformările pe care Lorne le adusese locuinței sale, și care ceruseră un efort fizic și financiar considerabil. Echipa ei lăsase în urmă, la sfârșitul lucrărilor, o bijuterie de locuință, iar Lorne fusese mulțumită, mai ales că ea îl convinsese pe proprietar să adopte un anumit stil de mobilier și de accesorii. În schimb, clientul insistase ca Lorne să fie prezentă la petrecere.

– La urma urmei, arată ca o casă nouă, mulțumită ție, se entuziasmă el.

Recunoștința lui și a soției o incomodau pe Lorne; de fapt, aceasta era datoria ei.

– Oricine poate face o anumită muncă. Ori tu ai făcut ceva în plus, ai...și clientul ei se opri, negăsindu-și cuvintele.

– Ai fost un geniu, completă Kate Noble. Să știi că ești binevenită în Anglia oricând îți va face plăcere. Îți încredințez propria mea casă, cu drag.

– Cu siguranță, ai acolo oameni care pot aduce ajustări, protestă Lorne.

– Sunt mulți, dar totuși puțini cei cărora le-aș încredința Gleanings. Trebuie să fie în mâini pricepute.

Kate vorbea afectuos despre casa ei. În plus, avea o intuiție fantastică, citind simțul estetic pe fața lui Lorne. Pentru aceasta din urmă, dragostea pentru frumos însemna însăși viața, și, în naivitatea ei, credea că oricine are același sentiment, și se bucura foarte mult când i se solicitau serviciile, pentru a înfrumuseța vreun cămin.

– Doar pe-al meu nu-l modific, îi spusese ea odată lui David. Frumusețea e deja la ea acasă, doar trebuie dezvăluită. Oricine trebuie s-o vadă...

– Dar nu oricine poate, zâmbise David.

Fratele îi mulțumea în sinea lui că, în ciuda afacerilor prospere în care era implicată sora lui, aceasta nu-și pierduse simplitatea și simțul rațiunii care constituiau un punct vulnerabil și principalele ei atuuri, în același timp.

Lorne o plăcuse pe Kate Noble încă din prima clipă, iar afecțiunea era reciprocă, astfel încât acceptă imediat invitația de a veni în Anglia, sau cel puțin ideea de a o ajuta pe bătrână să redecoreze. Se îndoia că are să aibă prea mult de lucru, mai ales că femeia avea un gust impecabil. Imaginea gazdei i se contura acum foarte clar în minte – o figură distinsă, cu păr argintiu prins în coc, alături de cei mai albaștri ochi pe care Lorne îi văzuse vreodată; schiopăta puțin din cauza artritei. Lorne o ascultase fascinată cum

povestea despre Anglia, despre locuri pe care ea însăși nu și le amintea. Avea doi ani când părinții ei emigraseră, și vreo cinci când aceștia muriseră într-un accident de mașină; ea fusese dată în grija bunicii, iar acum era prima oară când avea ocazia să se întoarcă acasă, după atâția ani.

– Va trebui să stai în Anglia vreo lună sau două. Aș vrea să mă ocup de toată casa dacă tot vei fi acolo, îi spusese Kate Noble. Îți pun la dispoziție mai multe camere, ca să te simți cât mai în largul tău. Și să știi că nu prea-mi place să scriu scrisori, așa că atunci când ești liberă, scrie-mi un rând ca să mă anunți că vii.

Aceasta fusese oferta.

Lorne o ascultase. Nici ei nu-i plăcea să scrie scrisori. Nu mai avea obligații de onorat; tocmai se eliberase de ultima astfel de obligație, singura care contase pentru ea, iar rana era încă destul de adâncă și gândul la ea o emoționa; însă astfel de lucruri nu puteau fi menționate într-o scrisoare către un posibil client. Mai ales că trecuseră destule luni de la ultima lor întâlnire, iar Kate se poate să se fi răzgândit, deși era puțin probabil, credea Lorne. Nu i se păruse tipul de persoană care să șovăie, iar Lorne era aproape sigură că această călătorie avea de fapt un scop precis. Trebuia să o facă. Își dorea cu disperare să plece, oriunde în afara Noii Zeelande, să scape de Nick, iar Anglia ar fi fost locul perfect, spre satisfacția ei.

Primise drept răspuns un bilețel cu salutările de rigoare de la Gleanings și cu urările de drum bun. Gestul o făcea acum pe Lorne să zâmbească, ceea ce-i atrase mai multe priviri curioase din partea vecinilor de compartiment. Kate Noble îi transmitea un fel de căldură interioară, în ciuda faptului că se întâlniseră atât de rar, de care Lorne dusesse lipsă în ultimul timp și de care avea atâta nevoie. David se înșelase— croaziera nu-i ameliorase situația. Părăsise țara, nu și amintirile de-acolo, și doar ceva care s-o facă să uite complet ar fi avut efectul mult dorit. Cum l-ar fi putut oare uita pe Nick Calder?

Durerea din suflet o făcu să închidă ochii, însă îi deschise imediat, nu atât pentru ea, cât pentru Robbie. În sinea ei ar fi revăzut imagini pe care trebuia să le uite. Și doar una singură ar fi fost de-ajuns pentru a-i da viața peste cap. Figura comună lui Nick, cu fața aceea bronzată, cu părul negru și ochi blânzi, și cu acel zâmbet perfect, părea mai degrabă decupată dintr-o reclamă decât din realitate.

Figura lui Nick.

Cum îi zâmbea din apă, când o ademenea să intre, tachinând-o pentru că valurile o speriau. Pentru el, totul fusese doar o provocare, ceva ce trebuia cucerit, înfrânt și abandonat. Nu-l interesa nimic, în afară de cursele de mașini. Pentru asta trăia. Mirosul gărilor prin care treceau acum îi amintea lui Lorne de aroma fiecărei victorii a lui,

deși aceea era mult mai intensă. Mirosul pistei, al motorului și al cauciucurilor încinse – toate se asociau în mintea lui Lorne cu chipul frumos al pilotului, care-și accepta trofeele câștigate cu aceeași ușurință cu care acceptase inima ei.

"Primește azi, căci nu știi ce va fi mâine" – ăsta era motoul lui. Probabil o dovadă a sortii pe care mulți dintre colegii săi o avuseseră. Lorne se cutremură în sinea ei la amintirea accidentelor pe care le văzuse, întrebându-se cum de găsisese puterea de a se uita la cursa lui Nick. Îl rugase de atâtea ori să renunțe și să-și caute un alt post, dar pentru el niciunul nu era îndeajuns plătit. Lui Nick îi plăceau banii. Ea învățase să-l accepte așa cum era, și chiar să-l ierte, cu toate că modul lui de viață diferea mult de cel al lui David, sau chiar de al ei. Pe ei, munca îi absorbea cu totul, mai ales prin varietate și prin bonusurile materiale, iar în cazul lui Lorne acestea erau considerabile, comparativ cu suma mică pe care o cerea ea oficial. Astfel încât își putea permite să fie selectivă, și nu avea probleme în a-și asigura minimum de confort necesar. Însă ideea de posesie nu-i atrăsese nici pe ea, nici pe fratele ei, iar casa din Noua Zeelandă o dovedea, căci era departe de a fi primitoare în adevăratul sens al cuvântului.

Stilul ei de viață i se părea lui Nick cam nebunesc. Pentru el banii, trebuia cheltuiți, iar el nu dusesese lipsă de petreceri sofisticate; Lorne își cumpăraseră rochiile pe care nu și le dorise și care o lipseau de căldura puloverelor și a bluzelor cu care

era obișnuită, și pe care acum și le luase cu ea. O anunțase pe Kate și ora la care ar fi trebuit să ajungă trenul, pentru a nu apărea acolo ca din senin. Asta pentru că, în ciuda răspunsului binevoitor pe care-l primise, poate că gazda ei nu se aștepta să apară pe neașteptate, mai ales că-i știa pe englezi mult mai formali.

Controlorul o informase că Milton-on-Ware e la cinsprezece minute depărtare de gară.

– Nu vă faceți probleme pentru bagaj. O să-l chem pe Bert Hopkins să vă ajute, adăugase.

– Înseamnă că știți orașul, spuse Lorne.

– Sunt de-acolo, domnișoară. Și cred că e cam devreme pentru turiști. Unde vreți să stați? se interesă el, mai mult din curiozitate.

– La domna Noble, de la Gleanings, îi răspunse în timp ce-l îmbrăca pe Robbie. Abia aștept s-o revăd. Pune-ți astea, îi zise ea băiatului, întinzându-i niște mănuși, e frig afară. Vântul ăsta e mai rău pentru ei decât pentru noi, se adresă ea controlorului.

– N-o să mai sufle mult. E aproape Paștele; apare și soarele în câteva săptămâni.

Ați spus că stați la doamna Noble? mai întrebă o dată, gânditor.

– Da. O să-i facem o surpriză, și se uită la băiat. Nici nu știe că există...

Pe geam zăriră câteva case răsfirate, o fermă izolată, apoi alte pâlcuri de case grupate, înconjurate de o pădure peste care se înălța un turn înalt, probabil biserica locală.

– Milton-on-Ware ! Milton-on-Ware! se auzi de pe peron.

Lorne începu să râdă și-l coborî pe Robbie.

– Cel puțin știm unde ne aflăm, glumi ea.

– Bert, ia bagajul doamnei, zise controlorul. O vizitează pe doamna Noble, completă el cu un glas ciudat pentru Lorne, dar poate că era doar din cauza accentului local.

Avea să se obișnuiască și cu acest aspect, treptat. La fel și cu temperatura, cel puțin așa spera, în timp ce-l urma pe hamal de-a lungul platformei înguste.

Bărbatul o privise de sub sprâncenele lui groase, aplecându-se după valize, așezându-le pe căruciorul de fier pe care încă se mai zăreau urme de vopsea albă. O conduse pe un drum pietruit, printre tufe de trandafiri sălbatici, care tocmai fuseseră altoiți și care promiteau să înflorească în lunile ce-aveau să vină. Ieșiră în stradă printr-o porțiță. Lorne călca foarte atentă, de teama unei căzături nedorite.

– Dacă doriți un taxi, domnișoară...Ah, uitați-l pe domnul Noble !

Hamalul schimbă brusc direcția căruciorului, ceea ce-o făcu pe Lorne să se dezechilibreze ; se îndreptară spre un Land Rover, parcat de-a lungul gardului. Un bărbat înalt stătea sprijinit de mașină, iar Lorne îl văzu că se uită la ceas

cu o mișcare de nerăbdare. Zgomotul supărător pe care-l făcea căruciorul pe pavaj îl făcu să se întoarcă spre ei, apropiindu-se. Avea pe el o jachetă din material reiat, descheiată, iar gâtul bronzat i se întrevedea prin cămașa de asemenea descheiată, ceea ce-i dădu fiori lui Lorne, care-și înfundă și mai mult capul în gulerul hainei. Se vede că locuitorii erau obișnuiți cu vremea friguroasă, în timp ce ea încerca în zadar să se oprească din tremurat.

– Bună seara, domnule Noble !

Hamalul își duse mâna la pălărie, iar Lorne se opri pentru a-l privi mai bine pe cel din fața ei. Oare era fiul ei ? Nu, imposibil. Lorne încerca să-și amintească dacă, în vreuna din discuțiile cu Kate Noble, aceasta menționase de vreun membru al familiei. Degeaba. Discutaseră doar lucruri mărunte sau despre zona în care stătea și despre schimbările pe care și le dorea. Descrierile ei și aerul persuasiv treziseră în Lorne dorul de țara natală, și chiar îi acaparase gândurile, până să-l întâlnească pe Nick, după care toate visurile pe care le avusese îl includeau pe el. Acum, însă, era trează, și-și împlinise visul de a reveni în Anglia, fără a fi prea entuziasmată, în ciuda așteptărilor ei. Mai degrabă echivala cu o fugă, iar Anglia și Kate un mijloc de a se refugia.

Figura din fața ei semăna într-o oarecare măsură cu Kate Noble. Avea aceleași trăsături, aceeași frunte lată și aceeași gură bine conturată.

Nu-i vedea bine ochii, dar credea că erau tot albaștri.

– A întârziat trenul, se plânse el hamalului, uitându-se din nou la ceas.

Glasul era asemănător cu cel al lui Kate. Vorbea repede, incisiv, sigur pe el. Nu părea să-i fi văzut încă, pe Lorne sau pe Robbie, mai ales că ei să aflau undeva în spatele hamalului. Lorne, exasperată de starea drumului, își dorea să-și fi luat în picioare niște pantofi cu talpă joasă. Cărarea greu accesibilă o făcea să înainteze încet și ferit, căci ultimul lucru pe care și-l dorea era să aterizeze în brațele lui în loc să se prezinte cu fruntea sus. De altfel, nici el nu părea un om prea primitiv, gândi ea, deși, în adâncul inimii sperase ca Kate Noble s-o aștepte la gară.

Ori, cum ea era bătrână și bolnavă, își trimisese delegatul pentru astfel de obligații.

– Da, s-a oprit mai mult la Euston, domnule Guy.

Deci, îl chema Guy. Și se potrivea cu numele de familie.

– V-am adus niște vizitatori, continuă hamalul.

– Vizitatori? se întoarce Guy Noble. Eu aștept o singură persoană, iar privirile îi fixară pe Lorne și pe Robbie cu uimire.

"Are ochi cenușii, gândi Lorne. Nu sunt albaștri și nici nu strălucesc, asemenea celor ai lui Kate. Sunt precum adâncul lacurilor sub cerul albastru. Sau poate precum plumbul, uneori, în momentele mai tensionate." Linia dreaptă a

maxilarului indica o personalitate puternică, o forță interioară. Lorne înaintă, ținându-l pe Robbie de mână.

– Sunt Lorne Frazer. Am anunțat-o pe doamna Noble că voi ajunge astăzi.

– Așa e, dar...privirea îi coborî spre băiat.

– Am o explicație pentru Robbie. Doamna Noble nu știe de el, și începu să se caute în poșetă după mărunțiș pentru hamal.

– Lăsați-mă pe mine, se oferi Guy Noble, după care scoase câteva monede din buzunar. Mulțumesc Bert. Pune, te rog, valizele în portbagaj. Aș fi venit cu ceva mai spațios dacă știam că vin mai multe persoane.

– Nu vă faceți griji, zâmbi Lorne, ne înghesuim noi. Urcă, Robbie, și fii atent să nu atingi schimbătorul de viteze.

– O clipă domnișoară...ăăă...doamnă... o opri Guy Noble cu o voce ezitantă.

Doar nu era timid? se întrebă Lorne. Nu părea genul.

– Domnișoara Frazer, îl corectă ea. Spuneți-mi Lorne.

– Eu sunt Guy, Guy Noble, nepotul lui Kate Noble.

– Cum se simte? Nu mi-a spus nimic în scrisoare despre starea ei de sănătate.

– Ca bunicile! zâmbi el, și fața i se luminează într-un mod neașteptat. Nu i-a plăcut niciodată să scrie scrisori. A fost un corespondent pe care nu te poți baza.

– A fost?

Tonul lui tăie avântul lui Lorne, care închise repede ușa mașinii, cu băiatul înăuntru, ca și cum ar fi vrut ca el să nu asiste la discuție.

– A fost? repetă ea.

– Bunica a avut un atac de cord, acum o lună.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, fără a arăta vreo emoție interioară.

– Nu aveam cum să te anunțăm. Din scrisoare am înțeles că veneai cu vaporul, deci nu exista niciun mijloc de a...

– Pot să vă ajut cu ceva? se oferi ea imediat. Am luat lecții de prim-ajutor, poate că pot sta cu ea un timp. Se opri, căci privirea lui rece o îngheță, nu știa din ce motiv.

– E drăguț din partea ta, dar nu e nevoie; nu mai e nevoie. Bunica a murit la o zi după atac.

– A murit?

Era șocată; abia acum înțelegea tonul controlorului. Venise atâta drum ca să afle că gazda ei n-o putea întâmpina! Pentru o clipă, se albi la față. Guy Noble o prinse de umăr, pentru a o susține.

– Scuze că ai aflat în asemenea împrejurări.

Situația era tipică pentru un bărbat care se afla în fața unei probleme sentimentale complicate.

– Nu-i nimic, oricum nu exista alternativă.

Lorne nu-și putea ascunde durerea, dar șocul fusese prea mare. Fără a-și da seama, de când se despărțise de Nick și de

când luase hotărârea de a veni în Anglia, toată puterea ei se concentrase în forța interioară pe care o citise în ochii lui Kate Noble și care-i oferise puterea de a trăi mai departe. Iar acum, viitorul ei era singurul lucru care o mai motiva, iar rădăcinile o chemaseră de pe acele meleaguri străine. Acum, ea era miza, atât pentru propria viață, cât și pentru cea a lui Robbie. Se desprinsese de mașină, cu o ultimă efortare.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Probabil că fusese apropiat de bunica lui, iar ea nu voia să-l mai deranjeze cu atitudinea ei.

– Drăguț din partea ta că ai venit în întâmpinarea noastră, dar în aceste condiții nu vreau să-ți creez obligații.

Se gândea să ia taxiul pe care i-l propusese hamalul, și să găsească o cameră undeva în oraș.

– Robbie! îl chemă pe băiat. O să găsim unde să stăm câteva zile, până iau o decizie. Robbie?

Guy Noble puse mâna pe portieră, deschizând-o mai larg.

– Bunica mi-a spus că aranjase cu tine să-i redecorezi Gleanings, iar una dintre dorințele ei ar fi fost să duci munca la bun sfârșit. Iar eu vreau să i-o împlinesc.

Deci, locul fusese moștenit de nepotul ei, iar din tonul vocii lui, rolul ei era la fel de mare, precum fusese pentru bunica lui. Dar n-ar fi spus niciodată "Ești binevenită la Gleanings" sau "Haide la Gleanings". Și-ar fi dorit o astfel de invitație, care poate i-ar fi încălzit sufletul, și-așa paralizat de

trăirile ultimelor luni. Fața lui nu-i trăda gândurile, sau dacă se pregătea să rostească acea invitație. Iar în priviri, nu putea citi nimic. Chiar și el arăta puțin cam debusolat, însă probabil din cauza lui Robbie.

– Trebuie să recunosc că nu ne-am gândit...

Părea să ezite mai mult decât la început. Se opri brusc, punând mâna pe portieră.

– Urcă ! îi spuse, gata să o ajute.

Lorne nu știa ce să facă. Părea că așteaptă ca ea să se supună ordinelor, ceea ce o întristă. Nu era obișnuită să i se ordone, chiar și în asemenea situații. Aruncă o privire piezișă către ceasul lui, regretând ieșirea de mai devreme. Poate că el se grăbea, poate că îl încurcase cu sosirea ei. Puse un picior pe scară, dar îl zări pe băiat moțâind pe scaun.

– Oh, Robbie!

– Se pare că drumul lung l-a obosit, zise Guy Noble din spatele ei.

Trebuia s-o ia ca pe un reproș? Poate că pentru el părea o călătorie grea, însă băiețelul era obișnuit cu un astfel de ritm. Îi putea explica, dar nu acum. Și ea era la fel de obosită.

– V-am pregătit două camere. A doua poate deveni dormitorul lui – au o ușă comună.

Părea să știe de ce are nevoie un copil, gândi Lorne recunoscătoare, poate că și el avea. Ar fi fost plăcut pentru

Robbie să aibă o companie de vârsta lui, mai ales că ducea lipsă de așa ceva.

– Locul are nevoie de multe schimbări, admise Guy, dar dintr-un motiv sau altul am tot amânat. E bine că o să terminăm, în sfârșit, și cu asta.

Faptul că vorbea în numele bunicii lui cu atâta calm o mira și o neliniștea pe Lorne în același timp. Într-adevăr, Robbie avea nevoie de o pauză, iar Gleanings era singura adresă la care David putea lua legătura cu ea. În plus, ochii albaștri ce vegheau de undeva din adâncul conștiinței ei, o determinară să accepte propunerea, dacă nu pentru posesoarea lor, atunci pentru nepotul acesteia.

Capitolul 2

În timpul călătoriei cu mașina, nu schimbară prea multe vorbe.

Lorne se cufundase în scaunul din față, punându-l pe Robbie în brațele ei. Încercă să-l trezească din visarea care pusese stăpânire pe el.

— Lasă-l, o împiedică Guy Noble, și se aplecă să ridice căciula băiatului.

I-o întinse Lornei, care-i zâmbi în schimb de mulțumire, și o puse în buzunar. Nu mai era nevoie de accesorii, pentru că în mașină era cald, iar drumul n-avea să fie lung, gândea Lorne. Dar se înșelase, și, în ciuda nerăbdării de mai devreme a lui Guy, acesta conducea cu prudență, pentru a nu trezi copilul.

Drumul înainta pe cărări înguste, deseori pline de gropi.

– Suntem în calea inundațiilor din cauza apropierii râului, spuse el pentru a rupe tăcerea apăsătoare. De obicei, apa acoperă toată partea asta de drum.

– Și Primăria nu face nimic? se miră ea.

Turul orașului îi confirmă primele impresii pe care și le formase încă de la gară– un loc bine îngrijit, cu case vechi, bine păstrate și renovate. Întregul loc avea un aer de prosperitate, de bunăstare, o dovadă indirectă a timpului și a banilor investiți de locuitorii lui.

– În fiecare primăvară, muncitorii umplu găurile, imediat ce trece pericolul de inundații. Dar nu rezistă prea mult niciodată.

– Și la Gleanings ajung apele? se interesă ea, încercând să ajungă la subiectul care o interesa.

Întotdeauna îi plăcuse să se familiarizeze cât mai amănunțit înainte de a începe lucrul – cu împrejurimile, cu persoanele care locuiau spațiul respectiv, căci îi plăcea ca rezultatul final să se potrivească acestora, pentru a le face șederea acolo cât mai armonioasă. Existau atâtea case care-și depășeau, prin construcție, proprietarii, sau invers, astfel încât cele două părți aveau fiecare propria individualitate, ceea ce-i îngreuna munca.

Îl aranjă pe Robbie într-o altă poziție pe piciorul ei, care începea să-i amortească, sperând în sinea ei că soția lui Guy

nu se va supăra că va trebui să mai facă un pat. Față de Kate Noble nu s-ar fi scuzat atât, dar aceste persoane îi erau necunoscute, și deci, nu știa la ce să se aștepte de la ele. Îl strânse pe băiat mai tare la piept, cu un surâs interior. Copilul era unica ei sursă de confort moral, o dovadă palpabilă că încă îi mai avea pe David și pe Sally alături, deși-l pierduse pe Nick. Dintr-o dată, o cuprinse o recunoștință adâncă pentru familia ei, cu toate că nu știa încotro îi purtau cărările în momentul de față și nici data exactă la care aveau să se întoarcă.

Se înțeleseseră ca David să-i telegrafieze la Gleanings imediat ce ar fi ajuns acasă. Dar acum nu știa la ce să se aștepte de la familia lui Kate Noble, și ar fi trebuit să găsească o explicație pentru copil și pentru misiunea care-i fusese încredințată, ceea ce n-o încânta în mod special. Așa că decise să se concentreze asupra drumului.

– Nu ajung la noi, răspunse el, suntem departe de râu. Cel pe lângă care trecem se numește Mlaștina Wareham, și se varsă în râul Wareham, o să-l vezi imediat.

Deși joasă, partea aceasta de țară i se părea lui Lorne destul de interesantă, cu unduirile ei, cu dealurile ce se întrezăreau în fundal, captându-i atenția, făcând-o să caute cât mai multe pete de culoare verde.

Îl privi pe șofer. Era absent, concentrat la drum. Nu-i va fi ușor să-l cunoască pe Guy Noble și spera ca inerția lui să

se mai destindă în mijlocul familiei, pentru că-și dorea să facă o treabă de calitate, de dragul bunicii lui și a orelor frumoase pe care le petrecuse cu ea în Noua Zeelandă.

Mașina o luă la vale, cotind-o la dreapta, dezvăluind în același timp imaginea unui luciul de apă. Sălciile pletoase îl acopereau, formând o pădure deasă în tonuri de verde, ce anunțau anotimpul ce se pregătea să renască.

– Gleanings e după acea pădurice.

Bărbatul de lângă ea îi arată un deal ce se înălța lin în depărtare, înconjurat de o perdea de arbori. Chiar și de la această distanță, Lorne putea auzi croncănitul corbilor ce sălășluiau acolo, certându-se pentru un loc de cuib. Deja le zărea adăposturile fragile, plasate pe ultima cracă a copacilor.

– Se pare că e liniștea dinaintea anotimpului cald, zise el urmărind cu privirea locul în care se uita ea.

– Ce te face să crezi asta? întrebă ea.

– Pentru că păsările își ascund cuiburile între arbori pe vreme cu vânt, deoarece crengile le protejează. E o lege a naturii, răspunse el satisfăcut.

Iată un amănunt care merita împărtășit și lui Robbie, gândi ea. Băiatul era curios, iar gustul pentru curiozitățile naturii îi fusese stârnit și de părinți, deși mintea tânără reacționa receptivă la fiecare lucru nou.

– Cum trecem râul ?

Lorne începea să se preocupe. Nu se vedea niciun pod, în afara unei construcții șubrede din lemn, undeva pe sub sălcii, destinată exclusiv pasagerilor. Iar râul, chiar și pe partea pe care mergeau ei, părea destul de adânc.

– O luăm prin vad.

Mașina trece ușor, dacă apele se mențin la nivelul la care sunt acum.

Lorne se mai liniște. La mal, el se opri pentru a schimba viteza, astfel încât ea putu să vadă pietrișul de pe fundul apei; trecură dincolo și continuă drumul. Din instinct, își ținuse respirația și-l strânsese pe Robbie mai aproape. Mișcarea ei bruscă îl trezi pe băiat, care începu să se frece la ochi.

– Uită-te pe geam, îl întoarse Lorne. O luăm prin râu.

– Dar nu e adânc !

Copilul se uita cu interes în jos, lipindu-și nasul de geam.

– Pun pariu că e pești, se entuziasmă el, indiferent la dezacordul pe care-l făcuse.

– Destul de mulți, răspunse șoferul amuzat. În mare parte păstrăvi.

Lorne observă că nu-l desconsidera pe băiat, și asta o bucura. Viața pe care o dusesese până atunci, îl scutise pe copil de dulcemișcările vârstei, iar ea n-avea de gând să-l răsfete acum.

– Putem să venim la pescuit? Măine? imploră el.

– Mai vedem, răspunse ea rezervată, preferând să-și aranjeze cutele fustei și ale ciorapilor.

– Se pare că nu-i e frică de apă, zise Guy Noble.

– Așa e.

Lorne nu-i mai explică restul poveștii, și faptul că băiatul trecuse prin încercări și mai grele, iar viitorul îi rezerva și mai multe.

– Poate găsesc niște undițe vechi pe-acasă, spuse el cu căldură, pentru a stârni interesul copilului, dar Lorne îl fulgeră cu privirea.

Robbie înota foarte bine, la anii lui ; David îl învățase asta pentru orice eventualitate, însă apele râului păreau prea repezi, și voia să încerce pe pielea ei înainte de a-i da voie băiatului.

– Mai vedem, zise ea cu același glas scăzut pe care-l păstra și el.

Se înroși în obraji fără voia ei. Nu dorea să pară prea strictă, dar încă nu-i putea explica lui Guy cum de băiatul știa să-și confecționeze singur undițele atunci când era nevoit. Obişnuit cu excursiile întreprinse de părinții lui, în care nu avea voie să-și ia jucării, deprinsese unele capacități ciudate de supraviețuire, de la profesori și mai ciudați, cum ar fi obținerea undițelor. Învățase acest lucru de la un insular din Pacific; tipul avea o înfățișare înspăimântătoare, nu însă și pentru David, care tratase cu șeful tribului pentru

lecțiile de pescuit pentru fiul său, în schimbul unor măsuri de securitate pentru prosperitatea comunității locale.

Priveliștea dinaintea ochilor lor se deschisese într-o câmpie largă, mărginită de acea pădurice și de niște stânci golașe, probabil figuri monolitice pe care timpul le măcinase. Guy Noble încetini, jonglând cu mașina printre aceste mărturii ale trecutului, trecând pe un drum asfaltat. Peisajul devenea din ce în ce mai plăcut pe măsură ce se apropiau. Lui Lorne îi plăcea să înceapă munca de pe un teren tatonat deja; i se părea inutil să finalizeze o lucrare fără a ține seama și de ambientul natural. Încă nu se întrevedea nimic la orizont din cauza malurilor cu vegetație abundentă, care se găsea din plin în mai. Mașina mai coti de câteva ori prin desișul de verdeață. Guy se întoarse către Lorne, așteptându-se la vreun comentariu în timp ce se apropiau de casă.

– Iubesc priveliștea. Și bunica era la fel.

Vorbea foarte natural despre Kate Noble, ca și cum aceasta nu părăsise Gleanings, iar mai târziu, Lorne avea să capete impresia că într-adevăr așa era. Amintirea ei încă persista în acele locuri, hrănindu-i imaginația în munca pe care o depunea.

O pajiște bine îngrijită ducea spre casă, presărată pe alocuri cu narcise. Lorne ar fi fost gata să sară din mașină pentru a aduna câteva. Acestea confereau o nuanță vie

tonurilor maro în care erau colorate zidurile casei; câteva mănunchiuri se zăreau la fiecare dintre ferestre. Geamurile erau fumurii, cu tocure groase pe exterior, dezvăluind grosimea zidurilor și căldura interioară pe care acestea o degajau.

De-a lungul unei aripi, se zăreau ferestre false, urme ale celor ce existaseră odată.

– Pentru a scăpa de taxa pe geamuri care a fost decretată acum ceva ani, explică proprietarul. Înaintașii noștri au fost cam zgârciți, la fel cum sunt și vecinii actuali.

După figura lui, Lorne nu știa dacă glumea sau dacă vorbea serios. Hainele sale, de cea mai bună calitate, nu trădau o stare materială precară, și nici aspectul exterior al casei, care părea a se menține foarte bine. Lui Lorne îi plăcu încă de la prima impresie, mai ales aspectul ei neglijent, ciudat, care nu adera la niciun stil arhitectural, dar care dădea impresia unui spirit interior, într-o permanentă schimbare.

Cu siguranță, doamna Noble nu fusese singura persoană care se îndrăgostise de Gleanings, iar Lorne era fericită că proprietarul era Guy. Își aminti de vorbele bătrânei : "Gleanings trebuie să fie în mâini pricepute". Mâinile lui Guy puteau fi caracterizate astfel, și, pentru o clipă. Încercă să-și imagineze atingerea lor. Poate că avea astfel de gânduri din cauza respectului pentru răposata proprietară, reflectă

ea, și înaintă spre bijuteria ce se ridica în fața ochilor ei, cu sentimentul straniu de a se fi întors acasă.

– Strămoșii mei i-au tot adăugat câte ceva, fie camere, fie o întreagă aripă, așa cum s-a întâmplat ultima oară, zise Guy Noble, contemplându-și proprietatea. Victorienii se pare că au fost cam strâmtorați, căci nu avem multe amintiri de la ei. Restul e ceea ce vezi.

– Uite, un ciobănesc! izbucni Robbie, fericit că în sfârșit vede ceva ce-i place. Și păzește o singură oaie. Doar o oaie aveți? se întoarse nedumerit către bărbat.

Lorne începu să râdă. Robbie era obișnuit cu turmele numeroase din țara natală, deși i se spusese înainte de plecare că fermele din Anglia erau mult mai sărace în această privință.

Acum se gândea, cu siguranță, că "sărac" însemna o singură oaie.

– Putem ține și mai multe, îl asigură Guy. Dar aceasta e una specială. Haide, Jet, se adresează el câinelui uriaș care stătea pe pavaj lângă oaie, și care nu îndrăznise să se miște până nu primise comanda.

Auzindu-se strigat, se repezi lătrând către mașină. Celălalt animal rămase nemișcat, în ciuda tumbelor pe care câinele le făcea pe iarba proaspăt udată.

– Uite-l că vine!

Pot să mă duc la el, Lorne? Te rog!

Lorne aștepta încuviințarea proprietarului, zâmbind în sinea ei, observând cum ochii cenușii ai bărbatului erau luminați de entuziasmul infantil al băiatului.

Chiar îi plac copiii, cugetă Lorne, mai mult decât adulții. Maniera rezervată cu care o tratase, deși cu politețe, îi părea mult prea sofisticată, cu toate că venea în casa lor ca angajat al bunicii lui și deci nu putea avea pretenția unei primiri călduroase. Era o străină pentru el, nu-i cunoștea lucrările așa cum o făcuse bunica lui, iar Lorne nu avea siguranța că rugămintea de a lucra la Gleanings venise dintr-un sentiment de datorie față de bătrână. Din punctul ei de vedere, ar fi putut foarte bine să apeleze la o firmă locală, care ar fi făcut totul după bunul său plac.

– Ai grijă cum te duci, îl avertiză el pe Robbie. Noi mergem mai departe, ne ajungi din urmă. Jet o să te conducă, și-i deschise ușa ca să coboare.

– Și... ? întrebă Robbie arătând spre oaie.

– Aceea e Bundle. Va veni și ea. Nu se îndepărtează de Jet niciodată.

– Ca un animal de casă? se miră Lorne lăsându-l din brațe pe băiat. Pune-ți căciula pe cap.

– Bundle a fost o oaie mai ciudată. Cred că am răsfățat-o prea mult când n-a fost cazul, iar când a crescut, n-am putut s-o trimitem la piață cu celelalte oi, spuse Guy. Iar Jet e inofensiv, nu-ți face griji pentru băiat. Văd că deja s-au împri-

etenit. Dacă-ți place de el, puteți sta împreună toată ziua, se adresa el copilului. Oricum, o să stea în picioarele tale și o să te deranjeze când lucrezi... Jet e un bun înotător, mai adăugă, făcând-o pe Lorne să se întoarcă spre el.

– Mulțumesc de încurajare, remarcă ea. O să-mi ia mai multe săptămâni; între timp...

Prin minte îi trecură vârtejurile învolburate ale râului.

– Robbie e un bun înotător pentru vârsta lui, dar are doar șase ani.

Între timp, mașina parcase lângă casă. Guy o ajută să coboare, deși ar fi putut-o face și singură. Acceptă însă ajutorul, întinzându-i ambele mâini. Începeau să-i placă bunele maniere englezești, deși acestea erau însoțite de multe formalități. La fel și bărbatul care i le oferise.

– Lasă-ți bagajul aici. Îl chem pe Luke să ți-l ducă.

– Vine imediat, stăpâne. Tocmai a terminat cu vaca.

– A plecat veterinarul? o întrebă Guy pe femeia plinuță ce se apropia de ei, cu părul prins într-o coadă împletită și cu fața roșie, pistruiată.

Părea să aibă vreo cincizeci de ani, iar Lorne se întreabă dacă animalul fusese motivul pentru care Guy se grăbise. Se simțea oarecum vinovată că, din cauza ei, el nu-l mai întâlnise pe doctor, deși nu era vina ei că trenul întârziase.

Lorne zâmbi timid femeii, dar se izbi de ochii ei căprui și precauți, care însă deveniră curioși atunci când Robbie dădu

buzna în mijlocul grupului, împreună cu câinele și cu oaia, care-i urma.

– A plecat cam de cincisprezece minute, dar vaca e bine. A zis că n-o să mai fie nevoie de el, îl asigură ea pe Guy.

– O problemă e rezolvată, zise el ușurat.

Lorne încerca să descopere, mental, ce alte probleme ar fi putut să mai aibă. Banii ? Nu prea, altfel n-ar fi insistat ca ea să lucreze acolo. Doar îi oferise ocazia de a-și retrage oferta, când se întâlniseră la gară, ori serviciile ei nu erau deloc ieftine. Poate că se confrunta doar cu probleme organizatorice, care însă erau destule pentru acea perioadă a anului. Nu că ea s-ar fi priceput la a conduce o fermă, dar nu-i era greu să-și imagineze.

– Lorne, ea e Hannah. Ea se îngrijește de casă, începu Guy prezentările. Hannah, iat-o pe...

– Haideți înăuntru, doamnă Frazer, interveni femeia, familiarizată deja cu peesoana în cauză. Cred că sunteți foarte obosită, la fel și micuțul.

Îi conduse spre ușa masivă de la intrare, pe care o lăsase întredeschisă, suficient cât să dezvăluie un hol placat cu lambriuri, și luminat cu sute de lumânări.

– Domnișoară Frazer, o corectă Guy intrigat, dar Hannah îi aruncă o privire plină de reproș, după care se uită la Lorne, amuzată. Cu cât avea să-i explice mai repede situația lui Robbie, cu atât mai natural avea să pară; totuși, dacă o

facea acum, ar fi părut cam ciudat, și n-ar fi vrut să facă prea mare caz dintr-o astfel de greșeală acceptabilă. O urmă pe Hannah în tăcere, fără însă a-i scăpa atenției figura celui ce se îndrepta spre Land Rover-ul din fața casei. Îl auzi pe Guy vorbindu-i. Trebuie să fi fost Luke, care lua bagajele. În hol era călduț, față de aerul tăios de afară, iar Lorne oftă ușurată când se văzu, în sfârșit, la adăpost. Mai că-i venea să spună că e acasă; luminozitatea încăperii și mobilierul închis la culoare din cauza timpului creau o imagine primitoare, amintindu-i de confortul casei din Noua Zeelandă.

– Să închidă careva ușa! strigă cineva.

Câinele o zbughi înăuntru. De undeva dintr-un colț, apărură o fată.

– Locul ăsta parcă e ca un hambar, în zilele lui bune. Nu rămâne nimic dacă lași ușa deschisă! se plânse femeia. Ieșiți afară, amândoi!

Hannah o părăsi pe Lorne pentru a scoate câinele și oaia, apoi închise, ofensată, ușa. O înfruntă și pe fată, cu o căutătură neprietenoasă, după care se întoarse spre Lorne, ușor nemulțumită, așa cum nu arătase până atunci. Probabil că era din cauza Lornei, însă fata respectivă îi tăia seara tot chef de a mai vorbi. Lorne se muștră în sinea ei. Fata era mult mai scundă decât Vivienne, chiar mai scundă decât ea însăși, dar părul lung și blond, și acea voce pițigăiată o deconcertaseră pentru o clipă. Imediat ce o văzu pășind în

lumină, crezu că și Vivienne se afla în Anglia, tocmai ca să-i amintească de durerea pe care încerca să o uite.

N-ar fi putut uita, nici dac-ar fi mers în celălalt colț de lume, departe de acel chip bălai care-i furase locul din inima lui Nick, nici dacă s-ar fi ascuns de amintiri, nici dacă s-ar fi cufundat în munca ei; n-ar fi scăpat de imaginile din ziare, în care cei doi erau împreună, bucurându-se de o victorie la curs ; o dată chiar îi văzuse îmbrățișați – și Lorne se cutremură – așa cum doar ea și cu Nick ar fi trebuit să apară. Își ținu respirația, încercând să-și revină din acel șoc. Nick o părăsise pentru Vivienne, și toate promisiunile lui se năruiseră într-o clipă, chiar mai cumplit decât dacă ar fi lovit-o. Și o alungase destul de departe, aici în Anglia, aici unde frumusețea rece a primăverii se potrivea cu inima ei înghețată, un sentiment pe care, însă, îl prefera durerii pe care el i-o pricinuisese. Întotdeauna va avea ceva de lucru pentru a se distrage, fiecare casă însemna o nouă provocare, suficient pentru a-i acapara cu totul atenția și golul dinlăuntrul ei, căci jurase ca niciun bărbat să n-o mai cucerească vreodată.

Capitolul 3

— Ești cam palidă, Lorne. Mă tem că veștile despre bunica te-au afectat, zise Guy, preocupat de starea ei.

Lorne încercă să pară mai degajată, nemulțumită că i se citeau sentimentele pe față.

— Sunt bine; e din cauza frigului, deși aici înăuntru e destul de plăcut.

— Sper că așa este, interveni fata blondă, apropiindu-se încet de grup, cu intenția de a o saluta pe nou-venită.

Ritmul cu care se apropia o ajută pe Lorne să o studieze pe îndelete și să răsuflă ușurată că, de fapt, doar semăna cu Vivienne. Rochița roz pe care fata o purta, largă și cu mâneci bufante, îi accentua prețiozitatea de porțelan, departe de imaginea celeilalte femei. Lui Nick nu-i plăcuseră niciodată

fetele inocente, sau nicio altă formă de naivitate, iar Lorne era sigură că fusese atras de ea din dorința de a trece într-o altă extremă.

– Carol, haide s-o cunoști pe domnișoara Frazer...pe Lorne, începui Guy, și deschise ușa pentru a-i face loc lui Luke, care încă mai ducea bagajele.

Lorne se simți puțin stingherită, fiindcă îl lăsau pe el să se cocoșeze sub greutatea lor, însă mâinile lui vânoase și fața luminată o făcură să-și schimbe părerea, observându-i, în același timp, asemănarea foarte mare cu Hannah, singura diferență dintre ei fiind pistruii lui și pipa pe care o ținea în permanență în colțul gurii.

– Domnișoara Frazer? și ochii albaștri ai lui Carol o cercetară încet pe Lorne, apoi pe Robbie, care venise lângă ea, simțind nevoia de siguranță printre atâția străini.

– Spune-mi Lorne, se oferă ea, conștientă că prindea culoare în obraji, spre deosebire de paloarea care-l alarmase mai devreme pe Guy. Îți mulțumesc că te ocupi de bagajele noastre, îi zâmbi lui Luke, care-i întoarse gestul.

– Vi le duc în cameră, doamnă... domnișoară.

Și el era contrariat de apelativele diferite, însă părea a fi singurul pentru care acestea însemnau ceva.

– Numai să-mi spuneți unde, și se întoarse spre Hannah.

– Luke Hard, sper că n-ai de gând să urci cu toate odată, răbufni bătrâna, cu ochii la papucii lui. Nu cu noroiul cu

care ai venit de la grajduri. Treci înapoi și puneți papucii de casă.

Deci, și ei stăteau în aceeași casă, reflectă Lorna; asta o ușura. Chiar și Guy părea destul de prietenos, deși avea un stil mai neutru care o nedumerea într-o oarecare măsură, spre deosebire de soția lui care arăta și mai puțină bunăvoință. Probabil că nu-și dorea să redecoreze, sau se temea că Lorne ar putea-o face prea mult pe gustul lui Kate Noble decât pe-al ei, ori era evident că cele două nu coincideau.

– Sper că nu vă deranjăm, doamnă Noble; vreau să zic, pentru că suntem două persoane în loc de una, începu Lorne să se scuze și înaintă spre ea.

– E domnișoara Latimer, nu doamna Noble, o corectă Hannah.

Carol nu făcuse nicio mișcare pentru a corecta afirmația lui Lorne, iar replica femeii o deranjase.

– Doamnă sau domnișoară, ce mai contează? În curând, n-are să mai fie nicio diferență, se repezi ea, vrând să mascheze aparențele, deși atitudinea ei era clară.

La urma urmei, Lorne se afla acolo cu un scop practic, iar greșeala n-ar fi trebuit s-o afecteze. Ochii îi alunecară fără să vrea spre mâna stângă a fetei, care scutură din cap.

– Nu mai sunt la modă, rânji ea, făcând-o pe Lorne să roșească. Oricum, poți să-mi spui Carol, nu mai contează în

scurta perioadă pe care o vei petrece aici, adăugă exact în momentul în care Guy intra pe ușă cu alte valize.

El îi aruncă o privire fulgerătoare, iar Lorne se întrebă cât auzise din conversație ; cu toate acestea, nu remarcă nimic la adresa fetei; Lorne se dădu bătută. Ziua fusese lungă, căldura din casă o moleșise, iar durerea de cap îi revenea. Îl simți pe Robbie agățându-i-se de fustă, încercând să-i atragă atenția, și-l privi distrată.

– Lorne, vreau...

Era clar ce-și dorea. Ea se uită alarmată la Hannah, care avu bunul-simț să răspundă prompt.

– Urcă să vă arăt camerele voastre, și-l lăsa pe băiat să meargă în față. E ușa de pe dreapta, îi indică ea. Noi suntem în cealaltă cameră. Baia e a dumneavoastră cât timp stați la noi, domnișoară...și ăsta e dormitorul. Alături, aveți și o cameră de zi, dacă doriți liniște. O să mai fac încă un pat pentru băiat.

– Poate dormi cu mine, dacă e prea mare deranjul.

De fapt, n-ar fi fost prea comod atâtea săptămâni, dar Lorne simți că trebuie să reacționeze.

– Nu e nicio problemă. Camerele astea sunt, de fapt, fostele camere ale copiilor.

Și o conduse într-o încăpere cu tavan jos, spațioasă și la fel de primitoare ca și holul de la intrare, însă fără lambriuri.

– Ce drăguț e!

Nu era o reacție prefăcută, iar fața femeii se luminează.

– Mă bucur că vă place, domnișoară, și mie-mi place, dar, știți, e după cum comandă stăpânii.

Lorne se întrebă dacă făcea vreo aluzie la Carol, mai ales că nu găsea niciun defect camerei, cu bârnele de lemn masiv și cu fereastra mare care invita pe oricine să arunce o privire în afară. Păși pe un covor bogat, urmată de Hannah, care-l așteptă pe Robbie și, împreună, se îndreptară spre geam.

– Frumos, nu? îl întrebă femeia.

– Nu-ți pune picioarele pe perne, îl avertiză Lorne.

– Dar nu face nimic, îl apără Hannah; oricum, pantofii sunt curați.

– Uite râul! țâșni el.

– E departe, îl temperă Lorne. Uite și păduricea și stâncile golașe.

– Se pot vedea și mai bine din camera cealaltă, zise Hannah. Ia-o pe ușa aceea, iar el dispăru imediat. O să vă pun patul ăsta aici pentru câteva nopți, până când se obișnuiește cu locul străin, continuă ea cu voce scăzută, ca să n-o audă copilul.

– Îți mulțumesc. De obicei nu se teme de noutăți, dar acum chiar l-a obosit călătoria ; ajunge o noapte sau două.

Compania băiatului n-avea să-i displacă pentru câteva nopți.

– Se pare că nu te deranjează micuții...

– Doamne ferește, domnișoară ! Să știți că seamănă cu dumneavoastră, adăugă ea ezitant, făcând-o pe Lorne să râdă.

– E fiul fratelui meu geamăn. Eu și cu David suntem la fel. El lucrează în cadrul Guvernului, iar acum e prin locuri în care n-a putut să-l ia și pe Robbie. Cumnata mea îl însoțește, în schimb. Dar dacă e prea periculos...preiau eu sarcina părinților.

– Ah, deci e nepotul.

– Da.

Cele două femei se priviră în ochi, amuzate de situație.

"E drăguță, gândi Lorne. Și de modă veche". Imediat își aminti de Carol. Dacă fata considera că inelele de logodnă erau demodate, înseamnă că reacțiile lui Hannah i se părea chiar antice, la fel ca ale ei. Lorne prefera concepțiile mai conservatoare, la fel, și ideea unui mariaj din iubire. Era vorba de o relație pe viață, nu de una trecătoare. Pentru Nick, aceasta fusese doar o punte de trecere, la capătul căreia nu se afla nimic. Lorne încercă să se îndepărteze de amintirile dureroase, să revină în prezent. Pe viitor, trebuia să lase aceste gânduri în seama celorlalți pentru a se putea concentra asupra misiunii ei. În cele câteva ore care trecuseră, reușise să-și umple timpul cu succes; putea s-o facă și în continuare.

– Am un dinte care se mișcă. Uitați!

Robbie intră în cameră, apăsând pe molarul de sus, entuziasmat. Le trase pe cele două femei în cealaltă încăpere pentru a le împărtăși noua lui descoperire. Ferestrele acesteia erau mai mici, dar priveliștea pe care o ofereau se deschidea mai mult decât dincolo. În cameră mai erau un pat micuț, o masuță joasă și două scăunele. Lumina pătrundea în voie pe mobilierul sărac, iar corbii se făceau auziți chiar și de la această depărtare.

– Nu-l mai zgândări, o să-ți dea sângele, îl muștră Hannah. O să cadă în mai puțin de o săptămână, prezise ea. Bine că încă mai poți să mănânci cu el, te așteaptă o cină minunată jos. De obicei, mîncăm devreme, îi explică lui Lorne ; când termină treburile pe-afară, bărbații vin înfometați, nu mai așteaptă până se lasă seara.

– Ne descurcăm și cu sandvișurile de pe drum, spuse Lorne.

Dar mirosul supei pe care Hannah i-o puse în farfurie mai târziu, o făcu să-și dea seama cât de foame îi este de fapt. Îi aranjă lui Robbie șervetul la gât și-l trase mai aproape de masă, știind că și el se afla în aceeași situație.

– L-am pus pe nepotul lângă dumneavoastră, începui Hannah când îi văzu că intră în sufragerie, accentuând cuvântul "nepot".

Lorne știa că e o aluzie la atitudinea lui Carol. Încă de la început, realizează că între cele două existau oarecare animoz-

ităţi. Dacă Guy şi Carol aveau să se căsătorească, îi va fi greu. Nu era treaba ei, până la urmă, deşi se bucura că Hannah stă acolo. Preocuparea femeii avea să-i uşureze ei însăşi munca, la fel cum era şi grija pe care i-o purta lui Robbie. Aruncă o privire către Carol, dar căutătura cinică a fetei o săgetă direct în moalele capului. Dacă va continua cu această atitudine, şederea lui Lorne n-avea să fie prea plăcută, dar spera că afecţiunea pe care Guy o arătase băiatului să-i stăpânească ieşirile. Bărbatul luă două perne moi, şi-l puse pe Robbie deasupra lor, fără a mai răspunde solicitării pe care Carol i-o făcuse din celălalt capăt al mesei.

Supa era foarte bună, iar Lorne încerca să fie atentă atât la propria farfurie cât şi la cea a copilului, deşi Hannah se îngrijise să-i facă mâncarea soldăţei. Astfel, îl pregătea pentru porţia de budincă pe care i-o promisese încă de la începutul mesei.

– Nu lua mult, îl temperase Lorne, văzându-l că-şi ia o bucată foarte mare.

– Lăsaţi-l, zise Hannah. Apoi să vii să-mi aduci farfuria la bucatărie, se adresa băiatului. Luke vrea să-ţi arate ceva, şi ridică privirea spre Lorne pentru a obţine permisiunea ei. Până vă luaţi cafeaua, adăugă.

– Du-te, dar să fii cuminte.

– Haide la foc, Lorne, o chemă Guy; aici, serile sunt mai răcoroase decât la voi.

Îi arată un scaun mare, cu tapiserie uzată, așezat lângă cămin.

– Neagră sau cu zahăr? întrebă el, întinzându-i o ceșcuță.

Ea luă cu mare grijă cafeaua, minunându-se de lucrătura fină a serviciului în care era servită; cu siguranță, o moștenire de la Kate.

– A fost cadoul de nuntă al bunicii, de la mama ei.

Încă o dată, el îi citise gândurile, o capacitate care n-o încânta prea mult. Părea foarte perspicace. La fel fusese și Kate, își aminti ea, în timp ce sorbea din cafea. Guy se trase și el mai aproape de foc. Carol deja avea cafea în ceașcă, și se așezase pe o canapea, de cealaltă parte a șemineului. Avea o figură posomorâtă, mai ales că Guy nu i se așezase alături; începuse a mângâia cana într-un mod care o făcu pe Lorne să se uite îngrijorată la ea.

– După cum vezi, locul are nevoie de finisaje. Cea mai mare parte a mobilierului trebuie înnoită; de exemplu, scaunul pe care stai. La fel și perdelele, și...celelalte lucruri. Doar câteva covoare sunt bune, adăugă vag.

Cel de sub ei era persan, de cea mai bună calitate, și, deși avea ceva ani, culorile erau încă vii, potrivindu-se cu originea aleasă a stăpânilor casei.

– Doamna Noble mi-a sugerat să mă ocup de toată casa, cât stau aici. Mai e valabilă oferta ?

– Da, bineînțeles, răspunse Guy prompt.

Dacă așa voia bunica, așa vrem și noi. Am tot amânat să facem ceea ce trebuie, așteptând să găsim persoana potrivită. Bunica a avut mari probleme când a făcut cea artrită, iar mie nu-mi era la-ndemână să mă apuc de lucrări tocmai atunci. Apoi te-a întâlnit pe tine în Noua Zeelandă, și se pare că ai fost răspunsul la marea problemă, zâmbi el.

– Aveam gusturi la fel, tatonă Lorne terenul, căci nu știa câte din preferințele lui Kate se potriveau cu cele ale nepoților ei.

Avea de gând să-și urmeze munca de rutină în ce privește Gleanings, ocupându-se de fiecare cameră în parte, petrecând, la propriu, foarte multe ore înăuntru pentru a-i observa punctele slabe, particularitățile ce trebuia scoase în evidență, punând fiecare impresie pe hârtie; apoi îi dădea culoare, adăuga piese de mobilier, covoare dacă era nevoie, deși, din câte văzuse până atunci, carpetele nu necesitau schimbări majore, și nici mobilierul, așa că le putea folosi drept elemente ajutătoare. Le va cere mici piese pentru propriul palmares, și fiecare detaliu avea să coste separat, astfel încât clientul să știe clar cu ce sumă trebuie să se pregătească. Lorne avea parteneriate în multe țări, și putea obține orice material dorea; în ultimul timp lucrase cu producători din Irlanda și din China, mai ales când avusese nevoie de materiale fine. Însă mai întâi trebuia să studieze împrejurimile, pentru a nu fi nevoită să muncească de două ori.

– Mă tem că va fi destul de scump.

Ezitate puțin. Nu știa că Gleanings era atât de întins. Pe Kate ar fi putut-o întreba în ce sumă vrea să se încadreze, dar cu figurile neutre din fața ei se temea să fie prea directă.

– Dacă ai aceleași gusturi ca bunica, atunci fă-mi măcar o cameră în care să mă simt ca acasă, miorlăi Carol.

Lorne se întrebă din nou cum are să-și poată îndeplini misiunea alături de o astfel de persoană. Ca viitoare stăpână, cu siguranță va avea un cuvânt de spus și în ce privește decorarea casei. Lorne deja întrevedea pozițiile opuse pe care se situau ea și Guy; el, cu aprecierea pentru frumos și pentru acea casă, ea, cu gusturile ei extravagante, dacă era s-o judece după îmbrăcăminte.

De data aceasta purta o rochie violet-aprins. Lorne prefera culorile calde, ori aceasta îi irita simțurile, la fel și materialul ieftin și subțire, care se potrivea mai degrabă unei rochii de seară.

– Lorne poate lăsa camera ta la urmă, o liniști Guy.

Deci, nu era vorba de o cameră comună. În plus, el părea doritor să vadă noua înfățișare a casei, așa cum își dorise Kate, iar Lorne bănuia că nimeni, nici chiar logodnica lui, nu-l puteau înfrâna de la o muncă pe care se simțea onorat s-o îndeplinească. Se putea s-o facă la fel de bine și de dragul lui Carol, să-și înfrumusețeze căminul așa cum credea el de cuviință, pentru mireasa lui. Lorne nu știa când își

plănuiseră nunta, dar după cum se manifesta Carol, părea că nu prea târziu.

– Atâta timp cât rezultatul merită toți banii... adăugă Guy, fără a termina fraza, iar Lorne îl privi ofensată.

Se vedea că nu are probleme financiare din moment ce-și permitea astfel de remarci.

– Înainte de a începe, am să vă fac un calcul estimativ, îi asigură ea, privindu-l rece, conștientă că nu va putea începe fără aprobarea lui.

Și probabil că nimeni n-ar fi făcut altfel. Guy conducea lucrările din umbră, după propriile standarde, iar după linia feței se vedea că îi dirija și pe ceilalți așa cum se dirija pe sine însuși.

Cu toate acestea, nu se îndoia cătuși de puțin că munca ei îi va dispăcea.

Prețurile pe care le practica erau mari, dar motivate; în schimb, se dedica în totalitate lucrărilor, cu toată dragostea și timpul necesar, ținând spre perfecțiune, până când ea însăși era mulțumită de rezultat. David fusese întotdeauna cel mai aspru critic al său:

– Parcă ești o sclavă, îi spunea la întoarcerea dintr-o lungă călătorie.

Cum stăteau departe unul de celălalt, reîntâlnirea îi oferea ocazia să-i studieze cearcănele din jurul ochilor, oboseala de pe față, haina care atârna pe corpul ei slăbit.

– Dacă ai lua bani pe toate orele muncite, te-ai putea retrage din activitate cel puțin un an, o certa el pe bună dreptate.

– Îmi place munca mea, deși aceasta era o mică parte din satisfacția primită. Și ajung și să călătoresc, și să mă cazez pe banii altora.

Într-adevăr, de obicei era cazată în locuri încântătoare până la terminarea lucrărilor, considerând că ambientul în care lucra o ajuta foarte mult să aibă rezultate cât mai bune.

– Luke spune că pot să mă joc cu el cât stăm aici, intră Robbie peste ei, ținând un pisol în brațe.

Lorne se ridică în scaun.

– Ai grijă la masă !

Puse ceașca jos în grabă, întinzând mâinile spre tavă, ca să nu cadă. I-ar fi luat jumătate din banii pe care avea să-i încaseze pentru a plăti serviciul de ceai. Imediat ce dădu cu ochii de creatura micuță din brațele lui Robbie, Lorne se îmbună. Băiatul știa ce face. Lorne nu putea rezista animalelor. Îl scărpină pe micuț sub bărbie, iar acesta se rostogoli pe spate, prinzându-i degetele, începând să le lingă instinctiv.

– Crede că degetul meu e o acadea, se entuziasmă băiatul.

Lorne îl trase protector spre ea, pentru a-l îndepărta de masă.

– Am să mut astea, apoi se poate juca pe carpeta din fața căminului.

Guy se ridică și luă ceașca din mâna lui Carol, punând tava deoparte.

– Poftim, îl invită el, și-și mută și propriul scaun.

– E ca la noi acasă, și se aruncă pe pielea de oaie din fața focului. E de la una de-a voastră ?

– Da, le sacrificăm pe-ale noastre, răspunse Guy serios, deși cu un zâmbet în colțul gurii. Acum avem și o mașină de întins pieile. Ți-o arăt mâine.

– Mulțumesc. Am văzut unele și la fermele de acasă.

Replica îl miră pe Guy.

– Foarte bine. Vin să te iau după micul dejun.

Lorne spera ca aceasta să nu se întâmple prea devreme, deși la ferme se trezeau cu noaptea-n cap. Robbie s-ar fi trezit imediat, dar ei îi plăcea să zăbovească în pat.

Robbie începuse a-l gâdila pe micul animal care se rostogolea și se-nvârtea pe toată carpeta.

– Ai grijă la ciorapii mei! țipă Carol, fără însă a-și retrage picioarele.

Guy se repezi și trase pisoii spre mijlocul covorului, iar Lorne interveni imediat.

– Ține-l lângă tine, Robbie, să nu mai zgârie și pe-alții.

– Pisicile stau mai bine în cotețe; nu știu de ce Hannah ține să aibă animale în bucătărie.

Lorne nu dorea să înrăutățească relația cu Carol. De fapt, și ea ar fi preferat ca Robbie să se joace în altă parte, însă Guy îi crease condițiile necesare și n-avea nimic de obiectat, ba chiar îl încuraja, asistând fericit la spectacol.

– Seamănă cu tine, Lorne, remarcă el, iar pe fața lui nu se citea grija care o preocupase pe Hannah mai devreme.

– E fiul fratelui meu. El și cu mine suntem gemeni. Cred că ar fi mai bine să duci pisoiul înapoi la mama lui, e obosit.

La fel era și Robbie. Se vedea că începe să-l prindă somnul lângă foc, iar Lorne îl ridică, împreună cu pisica.

– Spune noapte bună! îl rugă pe Robbie.

Acesta coborî din brațele ei și se duse direct la Guy, întinzându-i obrazul. Nu era un gest pe care să-l facă oricui, cu excepția membrilor familiei, niciodată în fața străinilor. Guy îl sărută scurt, nu fără a ezita un moment.

– Noapte bună, Robbie.

Copilul n-o luă în seamă pe Carol; o salută doar politicos. E instinctul pe care copiii îl au față de persoanele nedorite, gândi Lorne.

Chiar și ei i-ar fi plăcut un sărut de la Guy, spre deosebire de unul rece din partea ei; deși părea rezervat cu orice persoană, se vedea că-i plac copiii. Lorne se întreba cum aveau să rezolve problema aceasta după căsătorie; dacă existau păreri opuse în ce privește decorarea casei, existau și în alte probleme, mai serioase.

Îl conduse pe Robbie spre capul scărilor, lăsându-i pisoiul.

– Când termini cu el, du-te la Hannah. Și să bați la ușă înainte de a intra.

– Nu-l putem lua în cameră?

– Nu! Nu e voie. În plus, o să-i lipsească frații lui.

Băiatul plecă, mulțumit de răspuns; Lorne așteptă, și auzi ciocănitul lui timid, apoi vocea groasă a lui Luke. Din partea cealaltă, glasul lui Carol străpungea liniștea holului.

– Copilul fratelui ei! Sigur că da! Sper că nu vrea ca noi să o credem! Sigur s-a dat pe lângă buni cât a stat în Noua Zeelandă, iar acum vine să ne sâcâie și pe noi. Cu cât termină mai repede, cu atât mai bine, îi aruncă ea lui Guy.

– Îmi place băiatul, răspunse el.

Scaunul lui scârțâi. Deci, nici după ce ea ieșise din cameră, Guy nu se așezase lângă Carol.

– Și nu cred că trebuie să ne intereseze care e relația ei cu copilul. Atâta timp cât lucrează bine, nu e treaba noastră.

Capitolul 4

În ciuda faptului că era foarte obosită, Lorne nu dormise prea bine. Se trezise de câteva ori, și de fiecare dată arunca o privire și la Robbie, care dormea ca un îngerăș în patul pregătit de Hannah.

Și, de fiecare dată, auzi un strigăt îndepărtat, de undeva de pe câmp; probabil că din cauza aceasta se trezea, deși în mod normal n-ar fi făcut-o. Luna se răsfrângea în colțurile camerei prin perdeaua trasă ; Lorne o lăsase înadins așa, pentru a asista la răsăritul soarelui. Încă de mic copil îi plăcuseră acele prime ore ale dimineții; iar acum, încă refuza să doarmă cu draperiile închise, motivând că lumina soarelui nu trebuia ferită de ochii muritorilor, mai ales când există atâta întuneric în lume.

Cerul era senin, aproape ca un cer diurn, tentând-o să se ridice și să admire priveliștea, dar se temea că l-ar putea trezi pe Robbie. Rămase cu capul pe pernă, căci îi fugise somnul; se simțea trează și măcar avea cu ce să-și ocupe mintea. Începuse să planifice locul din care avea să demareze lucrările, iar camerele în care stătea ea erau perfecte. Însă trebuia să aibă grijă să nu revină la vechiul decor de cameră de copii. Într-un fel sau altul, Guy putea fi convins să renunțe la această idee, deși avea să fie destul de greu.

De afară se auzi din nou țipătul. Suna prelung, ciudat, fără adresă, când dintr-o parte, când dintr-alta. Probabil era vreun animal sau vreo pasăre de noapte, dacă exista așa ceva în Anglia. Nu era o bufniță. Mai degrabă un pescăruș, cu toate că nu avea acea stridentă, sunând mai degrabă muzical. Ascultă mai atent. Acum se auzi mai aproape, și din nou vag, fără localizare precisă. Sunetul muzical îi stârnise curiozitatea. Dimineată, trebuia să-l întrebe pe Guy. Conturul feței lui îi apărură înaintea ochilor; de data aceasta nu mai avea privire cenușie, ci ochi negri, asemenea celor ai lui Nick, capabili de a conferi căldură așa cum doar ochii negri pot, ceilalți rămânând reci ca oțelul.

– Cred că te-au înnebunit, zise Guy la micul dejun. În perioada asta n-au stare noaptea, mișună pe câmp neîncetat. Poate că i-a stârnit vreo vulpe, și nu se mai astâmpără până la ziuă.

Era îmbrăcat într-o salopetă de lucru și cu un pulover gros deasupra, vioi și repezit, de parcă nu dormise toată noaptea.

Lorne și Robbie, sfătuiți de Hannah, apăruseră la masă la ora opt, iar Guy li se alătură câteva minute mai târziu, vorbind întruna despre cele ce făcuse de când se trezise. Robbie arăta același entuziasm, iar bărbatul îi zâmbi.

– Sper că-i place micul dejun cu de toate.

– Sigur, răspunse Lorne distrată.

– Când te gândești să începi ? Îi mai turnă cafea fără a o mai întreba, lăsându-i-o neagră, așa cum o ceruse în seara precedentă.

– Imediat.

Am o groază de treabă, dacă e să iau fiecare cameră în parte.

– Îmi dau seama, zise el sec, oarecum neprietenos. Mă gândeam că poate vrei să te odihnești o zi sau două. Ai dreptul, după o asemenea călătorie.

– Suntem obișnuiți, răspunse ea, incluzându-l și pe copil. Dar abia aștept să văd Gleanings la lumina zilei. Aveți o casă minunată.

– Hannah a promis că o să te conducă, zise el, iar în glas i se simțea mândria pentru locurile moștenite. Odată ce înveți să te descurci, ești liberă să vii și să pleci când și unde ai chef.

– Cu excepția camerei mele, se auzi vocea lui Carol, iar Robbie făcu ochii mari, surprins s-o vadă încă în cămașă de noapte la acea oră.

– E săracă ? o întrebă în șoaptă pe Lorne, care-i făcu semn să tacă.

– Termină-ți masa!

Pentru el, adulții trebuia să se îmbrace rapid, să coboare la masă pentru ca apoi să meargă la muncă. Acum, avea impresia că în Anglia lucrurile stau altfel, și, chiar dacă nu asistase la ceva mai ciudat, era gata să accepte și acest amănunt.

– Vrei cafea, Carol? și Guy îi întinse o cană, încruntându-se puțin fără să vrea, ceea ce o făcu pe Lorne să-l simpatizeze.

Îmbrăcămintea ei nu era nicidecum potrivită cu decorul, ca de altfel nici persoana care o purta. Dacă dorise să-l impresioneze pe Guy, reușise chiar contrariul. Chiar și Lorne era echipată de lucru, în blugi și cu pulover, cu un aer masculin pe lângă feminitatea exagerată a celeilalte. Poate că asta și fusese intenția lui Carol, dar nu-i ieșise, arătând mai degrabă sofisticată.

– Mâncarea e excelentă și e caldă, îi oferi Lorne

– Pentru Dumnezeu, nu vreau mâncare! se plânse ea.

Fumul de la țigara ei se răspândi prin încăpere, în mod supărător pentru ceilalți.

– A fost delicios, Hannah, mulțumi Lorne, pentru a salva imaginea femeii, atacată de refuzul lui Carol.

Și la cina din seara precedentă abia se atinsese de mâncare, ceea ce ar fi ofensat pe mulți bucătari. Iar Hannah îi aruncă o privire grăitoare în acest sens.

– Trebuie să plec, zise Guy și se ridică, asigurându-se totodată că ceilalți terminaseră. E OK dacă-l iau cu mine, Lorne ? I-am promis că-i arăt mașina de întins piele.

– Dacă nu te deranjează...

– Dacă o s-o facă, îl aduc înapoi imediat. Altfel, e în siguranță cu mine și cu Luke.

– Să fii cuminte, îl sfătui ea pe copil, care era pe picior de plecare, și o zbughi imediat afară.

Lorne rămase cu Hannah, s-o ajute. Carol plecase, probabil înapoi în dormitor, de îndată ce Guy ieșise.

– Nu vreau să le dea bătaie de cap, spuse Lorne, căci Robbie, prin îndrăzneala lui ieșită din comun, putea scoate din sărite orice adult responsabil pentru el.

– Domnului Guy îi plac copiii, și pot să spun că-l place pe micuț. Îi faceți un bine dacă-i lăsați din când în când împreună. Îi lipsește bătrâna, stă prea mult singur. Cu toate treburile astea la fermă...

– Are probleme ?

– Nu financiare, răspunse menajera. Ci alte griji, ca tunsul oilor, iar acum nici nu prea mai are timp.

– Nu poate găsi o soluție ? continuă Lorne, urmând-o în bucătărie, cu brațul plin de vase.

– Deja a găsit-o, domnișoară, zise Luke în timp ce așeza pe masă două bidoane pline cu lapte. Am împușcat doi câini, ei erau problema.

– Nu e nevoie să mă ajutați cu astea, protestă Hannah văzând-o pe Lorne că ia ștergarul.

– Doar cu astea. Guy...domnul Noble a spus că o să-mi arăți împrejurimile, dar dacă ești atât de ocupată, o să-ți ia mult timp.

– Atunci, bine; abia aștept să vi le prezint, adăugă ea foarte mulțumită de sarcina pe care o avea.

Terminară și femeia o conduse prin hol, așteptând-o pe Lorne să mai scarpine pisicile care aveau culcuș după sobă.

– Ce bine stau – se referea la coșulețul lor.

– Luke l-a aranjat. Găsește trestie pe malul râului pe care o taie tot timpul și face coșuri. Deja ați văzut sufrageria, zise când trecură pe lângă ea. Aici e salonașul.

Lorne o urmă și imediat ce intră i se puse un nod în gât. Camera era în totalitate inspirația lui Kate Noble. Pe jos, un covor mare, albastru, cu modele; în rest, puțin mobilier, dar de aceeași calitate ca cel din sufragerie. Scaunele erau tapisate, probabil chiar de către Kate, iar draperiile din catifea păstrau o culoare vie, deși materialul nu era nou, și-ți era teamă să te atingi de ele.

– Nu le tragem, interveni Hannah, citindu-i gândurile. Sunt vechi și nu cred că mai găsiți material ca acela. Și nici ca acela, și arată spre o canapea lungă și joasă dintr-un material gri– albăstrui, care în zilele lui bune fusese moale, precum pernele din catifea purpurie.

În ciuda vechimii, încăperea era una elegantă, desprinsă parcă din alte vremuri, purtând atât de mult amprenta proprietarei, încât Lorne avea impresia că tocmai acum, aceasta își strânsese lucrul de mână și se ridicase de pe scaun.

– Și celelalte camere? sugeră Lorne. O să mai venim pe-aici.

Menajera închise încet ușa și continuă prezentarea. La primul etaj mai erau câteva camere, o încăpere pentru jocuri și o mică sală de biliard, și o sală mai mare cu vedere spre pajiștea din fața casei, unde creșteau narcise.

– A fost folosită drept cameră de joacă pentru copii, explică Hannah. Iar când aceștia au crescut, tatăl lor le-a dat-o pe cea de sus, iar pe asta a transformat-o în sală de biliard. Au fost mulți băieți, își aminti femeia, văzând-o pe Lorne interesată. Războiul i-a răpit pe toți, iar domnul Guy e ultimul care a rămas.

– Și mama lui...? începu Lorne, fără a termina, căci singurele femei de la Gleanings erau Hannah și Carol.

– Părinții lui au divorțat când el era mic.

Mama lui s-a recăsătorit. Domnul Noble lucra în Forțele Aeriene și n-a putut avea grijă de băiat de unul singur, așa că l-a adus la Gleanings, la bunica lui. După moartea lui, doamna Kate a continuat să-l îngrijească, pentru că mama nu s-a preocupat de soarta băiatului. Și uitați unde a ajuns.

– Adoră domeniul.

Hannah aprobă din cap.

– O parte din planuri i-au ieșit, adăugă femeia, dar cred că divorțul părinților a afectat și viața lui; de aceea e tot timpul singur. Sper că istoria nu se va repeta.

Ajunseră la o încăpere în capul scărilor, și Hannah se opri ca să ciocăne.

– E camera domnișoarei Carol. Putem intra o clipă, domnișoară? și vocea celeilalte răzbătu indiferentă prin ușă.

– Cred că da, dacă e necesar. Dar nu stați mult.

Părea că Guy o sfătuisese să se lase vizitată, deși nu era tocmai pe placul ei. Lorne ar fi preferat să treacă de ea deocamdată, și o urmă sfioasă pe Hannah.

– Ne pare rău că vă deranjăm, se scuza ea.

– Nu-i nimic. Pofțiți, și făcu un gest larg de prezentare a camerei.

Lorne își reținu florii care o trecură. Încăperea contrasta puternic cu ce văzuseră înainte, jos. Fata era încă în neglijeu, cu o țigară între degetele foarte lungi. Fumul stăruia supărător în cameră.

La fel mirosea și-n sufragerie, dar în salonaș aerul fusese curat, chiar cu parfum de lavandă.

– Am fost în toate camerele de jos. În salon...începu Lorne nesigură.

– Acolo ?! râse Carol. Locul ăla mă îngrozește, e vechi. Trebuie refăcut.

Deci, de-aceea nu se simțea miros de țigară și acolo. Lorne se simți brusc mulțumită de efectul pe care-l producea asupra fetei. Dacă și camera ei era decorată la fel de actual, Lorne presimțea că avea gusturi execrabile. Totul în jurul ei era țișător – modernitate înțeleasă greșit. Dacă întreg domeniul ar fi căzut în mâinile ei...Lorne spera ca Guy să-și păstreze atitudinea rigidă, în timp ce ea avea ocazia de a redezvălui frumusețea locurilor; de fapt, de asta era nevoie, nu de redecorare.

Ajunse în camera copiilor, îi împărtăși lui Hannah planurile ei; trebuia hotărât ce va face, dar nu avea curajul să vorbească cu Guy.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș lăsa-o așa cum este, domnișoară.

Domnișoara Carol n-are aceeași afecțiune pentru posibilitii nepoți, așa cum a avut bunica ei.

– Bunica ei? repetă Lorne mirată, din moment ce era logodnica lui.

– E un fel de rudă îndepărtată.

Își spune nepoată, iar domnul Guy e prea amabil ca s-o contrazică, dar nu sunt legați prin sânge.

Asta era clar, căci între ei exista o diferență enormă.

– Nu i-am văzut niciodată familia, și nici pe ea, până când bătrâna a căzut la pat. Atunci a prins ocazia, pot să spun. Luke zice c-a venit la înmormântare și face nuntă, și nu greșește prea mult.

Dormitorul stăpânului diferea și el de cel al verișoarei sale.

Guy locuia în cealaltă parte a casei, despărțit de camerele din capul scărilor printr-un coridor lung, luminat natural de ferestre mari, care o ademeneau pe Lorne să zăbovească în dreptul lor.

– Narcisele sunt minunate, îi spuse ea lui Hannah.

În fiecare cameră era pus câte un buchet.

Guy și Robbie apărură în capul scărilor.

– E enormă! izbucni băiatul.

– Se referă la mașina de întins pielea de oaie, explică Guy.

– Ah, da... Încă mi-e mintea la treburile mele, se scuza Lorne.

– Poți să te și relaxezi puțin.

– Mă gândeam să mergem să culegem niște narcise, interveni Hannah, spre uimirea lui Guy.

– Credeam că nu există loc în casa asta care să nu aibă.

Hannah e o împătimită a florilor; trebuie să le aibă tot timpul anului.

– Înseamnă că avem multe în comun, îl asigură Lorne. Dacă nu te deranjează... Nu dorea să-l deranjeze faptul că-i culege florile.

– Poți culege orice, oricând. Poate vine și Carol cu voi? Întrebă el spre figura care tocmai scosese capul de după ușă. Sau poate nu în dimineața aceasta.

Carol încă nu se îmbrăcase.

– Cum, să ies pe vântul ăsta ? Te taie în două.

Lorne observă că tocmai își terminase unghiile, un violet-închis, și se machiase puternic. Lui Lorne îi plăcea machiajul de zi, prea încărcat în comparație cu lumina zilei.

– Nu contează. Vin eu cu voi, se oferi Guy. Știi unde sunt cele mai frumoase. Pe fața verișoarei apărură o urmă de nemulțumire, deși el părea că n-o observase.

– Vii cu noi, Robbie ?

– Eu mă duc să-mi iau haina, zise Lorne și se îndreptă spre camera ei, dar în dreptul lui Carol se opri. Chiar nu vrei să vii cu noi ? Te așteptăm, însă cealaltă îi întoarse spatele și trânti ușa în urma ei. "Doamne ferește!" își zise Lorne.

Nimeni nu mai reacționase astfel în fața ei; îi părea bine că-l adusese pe Robbie, în situația dată. Compania lui avea să fie mult mai plăcută, dacă cealaltă continua să se comporte ca o școlăriță invidioasă.

Își luă din dulap o haină mai groasă cu model floral; ezită în privința mănușilor, în ciuda frigului de afară. Buzunarele erau de-ajuns; în plus, abia aștepta să simtă atingerea tulpinilor ude în palma ei.

– Puteți să culegeți și de pe margine, dacă vă plac, zise Guy, care se aplecă după câteva. Ia ce vrei; Hannah nu le culege pe toate, deși de asta le-am plantat.

Ochii lui erau veseli, mai primitivi decât acea privire cenușie, schimbându-i totodată și atitudinea rezervată pe care o afișa de obicei. Lorne bănuia că era doar o mască purtată prea mult timp, încât devenise o obișnuință, ca o barieră ce se ridica instinctiv împotriva lumii înconjurătoare. Lorne era convinsă că bunica lui nu-i cunoscuse această latură neprimitoare.

– N-ai mănuși, observă el îngrijorat.

– Voiam să le simt, să le ating, spuse ea, deși nu știa dacă o va înțelege.

Frumusețea trebuia trăită prin tot ce oferea, prin atingeri, prin miros, prin văz. Lorne atinse delicat inflorescențele gălbui, neștiind cum altfel să-i explice.

– Te înțeleg.

Ochii lui căprui îi întâlniră pe ai ei cu căldură, stârnindu-i convingerea că de-acum înainte munca ei avea să fie mult mai ușoară, mai ales că se potriveau în multe privințe.

Lorne se trezi la realitate, amintindu-și de copil.

– Nu prea departe, Robbie! strigă după el, căci nu-l mai vedea.

– Jet ! strigă și Guy. Adu-i înapoi!

Și imediat cei doi prieteni se zăriră, însoțiți de veșnic prezenta oaie.

– Ce bonă ascultătoare! admiră Lorne.

– Nu-l va abandona pe băiat, nu te teme. Robbie poate hoinări în voie alături de Jet. Și de Bundle, dacă se ține după ei, și se aplecă să mângâie oaia. Nu ți-a ajuns ?

Întinse narcisele culese până atunci lui Lorne.

– Sunt destule. Or să arate excelent în cameră. Uite, Robbie!

– Nu intrăm încă, nu-i așa? se întristă băiatul. Ați spus că-i arătăm lui Lorne mașina și-apoi puii din....chestiile alea cu căldură.

– Din incubatoare, îl corectă Guy. O să-i arătăm când are timp liber.

Ai zis că-ți place ce-ai văzut până acum. Când ești liberă, îți arăt întreaga fermă.

– Ești foarte amabil, se miră ea, dar nu vreau să te încurc. Se referea și la relația lui cu Carol.

– Gleanings e foarte mare. O să-ți arăt limitele, ca să te poți plimba unde vrei.

"Ca să nu mai stau pe capul lui", gândi Lorne.

Sezonul era aglomerat, iar el n-avea timp de pierdut cu vizitatori curioși.

Un cârd de păsări își luă zborul pe deasupra lor, zgomotoase, iar mișcările lor unduitoare erau privite cu mare interes.

– Cum se numesc păsările alea ? întrebă mai târziu Robbie, cu un carnețel în mână.

Stătea lângă foc, în bucătărie, cu Hannah.

– Îmi iau notițe, îi informă el pe adulți.

Carol îl ignoră, continuând să răsfoiască plictisită o revistă. Lorne nu se simțea în largul ei; părea că cealaltă nu dorea să stea în aceeași încăpere cu ea, dar nu putea pleca până nu terminau cafelele, căci ar fi bătut la ochi. Aruncă o privire încurajatoare băiatului, deși nici ea nu știa cuvântul corect, mai ales că ea îl învățase această metodă. Educația lui pierduse din continuitate, dar copilul nu ducea lipsă de informații. Sally se ocupase de acest aspect, fiind profesor de meserie, asigurându-se că Robbie știa destule pentru vârsta lui, în limitele impuse de programa școlară. În anumite privințe, era chiar mai avansat, beneficiind de pregătire individuală, iar călătoriile îi stimulau interesul, îmbogățindu-i cunoștințele.

– Fluierar, repetă Guy. Flu...Carol, să-mi dai și mie revista când termini și-ntinse repede mâna după ceașca ei de cafea, care mai avea puțin și cădea pe jos.

Lorne folosea foile băiatului pe post de semn de carte. Seara, în patul ei, începu să zâmbească, uitându-se la literele mari, neregulate, iar glasul păsării se auzi din nou. Se ridică, trase perdelele, admirând luna. Sunetele jalnice care răzbăteau până la ea puteau fi asemuite plânsetului unor îndrăgostiți nefericiți. Acest gând o tortura din nou, deși în timpul zile reușise să-l evite; însă acum, la adăpostul nopții, imaginea bărbatului brunet, cu ochi întunecați, la brațul femeii blonde care-i luase locul, o neliniștea.

Capitolul 5

— Oare de ce-o fi venit poștașul până aici ? se întreabă Hannah a doua zi în bucătărie, văzându-l că se îndreaptă spre ușa din față.

— Poate că e o scrisoare... sugeră Robbie.

— Nu e a noastră, Robbie, îl liniști Lorne, știind cât de mult își dorea să audă vești de la părinții lui. N-avea rost să-i dea speranțe deșarte încă de pe acum. Va veni câte una și pentru noi din când în când, dar nu deocamdată.

— Haide totuși să vedem, spuse Guy și se ridică de la masă, mergând la fereastră. Cum de-ați venit până- aici? îl întreabă pe poștaș. Nu e cutia destul de mare?

Se referea la cutiile plasate în drum, la fiecare casă; de la poartă până la ușa principală era ceva de mers.

– Aveți doar una în dimineața asta, domnule Noble, răspunse el, scoțându-și pălăria și uitându-se peste umărul lui Guy. Se pare că hrăniți toată turma.

– Cam așa ceva, râse Guy. Dacă te prind vreodată prin oraș, își fac și ție cinste.

Bărbatul dădu din cap.

– Prea bine; dar nu de-asta am venit, ci pentru acest măcăleandru, care-și făcuse cuib tocmai în cutia dumneavoastră. N-am putut să pun scrisori, ca să nu-l sperii.

– Ce aiurea, să faci atâta caz pentr-o pasăre, pufni Carol. Chiar trebuie să ții geamul deschis, Guy? Se face ca un congelator aici.

– Nu putem să-i schimbăm cuibul doar așa, continuă Guy, aruncând o privire rapidă spre ea.

– De ce nu? Poștașul putea să înfunde niște hârtii și s-o împiedice să și-l mai facă acolo, sugeră ea, tremurând sub materialul subțire al cămășii.

– Dacă ți-e frig, du-te lângă foc, îi sugeră el.

Poștașul se uită uimit la apariția lui Carol în acea costumație sumară și care, sigur, avea să fie comentată, mai târziu, prin sat.

– Se zice că aduce ghinion, domnișoară. Și ar fi fost un act de răutate din partea mea.

– Bineînțeles, glumea. O să mă duc eu la cutie în fiecare dimineață și după-amiază.

– Pot să mă duc eu? se oferi Robbie, care fugi spre fereastră, lângă Guy. Dacă-mi arăți cuibul, îți aduc eu scrisorile.

– Robbie!

Protesul lui Lorne stârni amuzamentul lui Guy. Era ca și cum soarele i-ar fi luminat toată fața după o lungă absență, iar acea stare de fericire îi smulse chiar și ei un surâs.

– O să mă duc eu cu el, se oferi ea; va fi scuza mea zilnică pentru a lua o gură de aer.

– În dimineața asta, am eu timp să vă conduc. Probabil că n-o să putem vedea tot locul, dar măcar o parte, interveni Guy.

Avea un glas formal, ca și cum își planificase această mișcare de multă vreme, ceea ce-i aminti lui Lorne starea jenantă pe care atitudinea lui i-o dăduse la gară. Tocmai de aceea, propunerea nu-i prea convenea. Cu siguranță, era foarte ocupat. Ridicând ochii, observă un schimb sugestiv de priviri între el și Hannah, care dispăru imediat; Lorne o văzu afară, oferindu-i poștaşului o cutie cu ouă.

– Mă ocup eu de astea, domnișoară, îi spuse menajera, văzând-o că vrea să spele vasele. Să vă luați o haină, e frig afară.

Replica era menită să rămână singură în bucătărie, după care închise ușa. Lorne fugi sus, bucuroasă că putea profita de timpul lui Guy. În același timp, stăpânul și logodnica lui

rămaseră singuri; era convinsă că cei doi aveau să-și spună câte ceva. Aranjă paturile și camera, apoi se ocupă de pantofii băiatului, legându-i șireturile, căci el le cam neglija, preocupat de alte amănunte.

– Țsta e numai noduri.

Luă șiretul care mai avea puțin și se deșira, și-l înlocui cu unul nou din sertar. Nici acesta n-avea să țină prea mult. Lorne legă răbdătoare pantoful copilului, pentru a le lăsa mai mult timp lui Guy și lui Carol. Abia când auzi tropăitul nervos al fetei pe scări și o ușă trântită, termină și ea, apoi își aranjă părul. Luă și o pereche de mănuși și coborî, neștiind dacă el o aștepta sau nu. Nu era nimeni în hol; auzi ciocănitul lui Robbie în ușa bucătăriei, apoi mormăitul lui Luke.

Apăru și Guy în capul scărilor.

– Te superi dacă o așteptăm câteva minute și pe Carol ?

Lorne se abținu de la comentarii, și amândoi întoarseră capetele când ușa ei se trânti din nou, cu zgomot. Carol se îmbrăcase gros, cu blugi și adidași, deși pantalonii erau auriți în zona taliei, iar pantofii aveau talpă înaltă. Lorne spera ca el să nu le plimbe prin locuri neumbrate, căci Carol n-avea să sfârșească bine, spre exasperarea ei. Pe umeri își trăsese o haină lungă, pe care o lăsase descheiată, lăsând să se vadă un jersey minuscul, în opinia lui Lorne.

Guy îi aruncă logodnicei lui o privire cam descurajatoare;

Lorne se întreba ce-și spusese de fata acceptase să iasă în frig la această oră matinală. Și-ar fi dorit ca Guy să nu insiste pentru prezența ei, căci, sigur, asta se întâmplase. Probabil el considera că n-are destul timp să-i plimbe și o desemnase pe Carol drept înlocuitorul lui, deși Lorne ar fi preferat să meargă de una singură, decât în compania celeilalte, mai ales că fata era vădit nemulțumită.

Guy o privi, fără însă a face vreun comentariu, iar Lorne pricepu abia mai târziu acea privire. Împrejurimile fermei duceau prin locuri sălbatice, deși bine calculate și porționate, cu alei betonate în loc de cele obișnuite din pământ, și împrejmuite cu gard. Acareturile erau vopsite frumos, creând asupra lui Lorne aceeași impresie pe care i-o făcuse și priveliștea de ansamblu a satului. Ea își roti privirile, atentă la detalii, așa cum era obișnuită. Exteriorul fermei nu aducea mari diferențe din punct de vedere organizatoric.

– Putem să stăm mai întâi aici? întrebă copilul, când ajunseră în dreptul atelierului.

– Dacă vrei. Aici e mașina de piei, dar el , de fapt, vrea să-ți arate păsările, îi șopti Guy lui Lorne.

Înăuntru, zgomotul infernal le izbi urechile.

– Păsări !

Erau cu sutele.

– Hai, vino să te uiți !

Lângă această clădire mai era una, din cărămidă, între peretii căreia stăpânul adusese primăvara personificată. Temperatura plăcută contrasta cu vântul de-afară, iar Lorne rămase fascinată de grupulețul de păsărele galbene, ciripitoare, care zburdau pe-acolo. Se miră cu voce tare de curățenia locului.

– Incubatoarele merg pe curent electric; sunt mai bune decât cele vechi. Le furnizăm noi energie, de la motorul din adăpost, îi explică Guy.

– Indiferent pe ce merg, eu rămân aici, decretă Carol. Haina asta e albă și vreau să rămână așa.

– Numai să nu deschizi ușa, că iese căldura, o avertiză Guy.

După ton, i se simțea exasperarea, chiar și nemulțumirea, care în mod normal nu-l caracterizau.

– Uite carpeta, îi arată Robbie, pe un perete.

– Le faceți foarte frumoase, dar... Lorne era preocupată de soarta oilor.

– Oricum, fuseseră rănite de câinii sălbatici, răspunse Guy.

Privirile lor se întâlniră, iar încordarea din ochii lui cenușii dispăru imediat.

– Celălalt adăpost e pentru păsările mai vechi; e mai murdar și mai zgomotos decât aici. Trecem peste el acum, iar decizia nu mai necesită explicații.

De afară se auziră copite de cal, iar Luke îi întâmpină la intrare.

– 'Neața, domnișoară, salută el mândru, iar fața i se luminează, văzând toată familia strânsă acolo.

– El e Frumoasa, începu Guy prezentarea calului. E mândria lui Luke, a luat premiul întâi la sezonul de prășit, de anul trecut.

Iapa începu s-o miroasă curioasă pe Lorne, obișnuită cu mângâierile, iar Guy se căută în buzunare, și scoase câteva bucațele de zahăr. Lorne observă că-și lăsase rezerve și pentru mai târziu.

– Uite, zise el, întinzându-i lui Robbie zahărul. Ține-l la botul ei. Așa.

Iapa lipăi zahărul, mulțumită.

– Vrei și tu? o întreabă Guy pe Lorne, care acceptă imediat oferta. Carol ?

– E treaba lui Luke, i-o tăie ea. Tocmai mi-am dat cu cremă pe mâini. Mă duc mai departe, e prea frig să stau într-un loc.

Lorne nu simțise frigul. Vântul era tăios, dar adăpostul era îngrădit, iar soarele primăvăratăic răspândea o boare plăcută.

– Ai grijă cum calci cu adidașii ăia, răspunse Guy rece.

Prea târziu, însă, pentru că greșise încă de la primul pas, alunecând, stârnind calul, care se ridică pe două picioare.

Luke îl liniște cu greu. Lorne îl ferise pe băiat de sperietura animalului,

– Sunteți bine? Întrebă omul.

– Da, dar nu trebuia să aduci calul înăuntru, îl muștră Guy calm.

– Dar vin întotdeauna cu el aici. E blând, doar știți asta.

– Prostii! strigă Carol. E rău și lovește. Putea să ne omoare.

De fapt, ea fusese cea care stârnise animalul.

– Guy, ar trebui să-l omori.

– Cum să-l omorâți stăpâne? se miră bătrânul îngrijorat. Face parte din echipa de arat...

– Dă-mi un motiv mai bun, răpunse Guy cu inima strânsă. Nici nu-și merită banii...

Luke deveni livid; chiar și Lorne era dezamăgită de replică. Dacă Guy n-ar fi insistat s-o aducă pe Carol, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Fermierul strângea căpăstrul, neîncrezător, privindu-l fix pe Guy.

– Du-o la grajduri, și continuă-ți treburile, îi ordonă el. Tu unde te duci? o opri pe Carol, care pornise pe potecă.

– Acasă. Mi-a ajuns pe ziua de azi cât am înghețat; mai era și să mor !

Se întoarse fără a aștepta răspunsul lui.

După o lungă tăcere, în care Guy refuzase să-l încurajeze, Luke părăsi adăpostul, cu mișcări încete. Copitele calului se

pierdură ușor în depărtare, iar Lorne așteaptă reacția lui Guy. Ochii îi erau mai neliniștiți ca niciodată.

– Am ceva în ochi, se plânse băiatul. Mă doare! și-ncepu a se freca, încât Lorne realizează imediat că doar se prefăce.

– Nu-l mai zgândări, lasă să-ți curgă lacrimile, spuse ea, fericită de schimbarea subiectului. Mai bine mergem și noi, să văd ce are. Vedem restul în altă zi.

Îl luă pe Robbie de mână, urmând-o pe Carol, lăsându-l pe Guy singur, în mijlocul curții, cu priviri disperate după cei ce se îndepărtau.

Acasă, Lorne curăță ochiul băiatului, și-l puse la lecțiile zilnice. Era un program special, alcătuit pentru el, care trebuia urmat, indiferent de împrejurări. Asta îi oferea ei timp pentru muncă, mulțumită că putea uita scena din curte, și celelalte probleme pe care le lăsase în Noua Zeelandă. Din când în când, Robbie o mai întrerupea cu întrebări, dar două ore trecură pe nesimțite. La ora douăsprezece se auzi un ciocănit în ușă, iar Hannah intră cu ceai și niște biscuiți.

– Mă gândeam că lucați, și aruncă o privire pe schițele Lornei. Azi luăm mai târziu prânzul, trebuie să luați o gustare înainte, și-i întinse băiatului niște dulciuri. Am întârziat în dimineața asta. Am avut treabă cu niște ouă ce trebuia adunate...

– Pot s-o fac eu? se oferi băiatul.

– Ar fi bine dacă l-ați lăsa, domnișoară, se grăbi Hannah. Nu mai am spatele din tinerețe, iar Luke e în toane proaste.

Lorne nu mai zise nimic, pentru că nu voia să intervină în treburile lui Guy.

– După-masă, dacă-și termină lecțiile, încuviință ea, zâmbindu-i lui Hannah cu subînțeleș.

– Să nu mă dezamăgești, îl avertiză bătrâna. Atunci pot să mă apuc să pregătesc prânzul liniștită. Iar dacă ne apucăm pe la patru, o să avem timp și să-l întâlnim pe poștaş și veniți și dumneavoastră.

După incidentul de dimineață, nu mai voia să-l supere și mai tare pe Guy, uitând de corespondența lui.

El nu apărură la masă. Mașina lui ieșise pe alee înainte de prânz, și nu se mai întorsese. Probabil că plecase cu treabă în sat și mâncase pe-acolo.

Carol veni târziu, intenționat poate, o privi de sus pe Lorne, care-și ascunse aversiunea față de fată și o salută, sperând să-i schimbe atitudinea. Primi în schimb răspunsuri monosilabice, astfel încât renunță la orice formă de amabilitate, îngrijindu-se doar de ea și de copil.

– Mă întorc la lucru, îi șopti Lorne lui Hannah când terminară. Anunță-mă când ai nevoie de Robbie.

– Lăsa-ți-l, acum; se joacă în bucătărie cu pisicile până spăl eu. Du-te și ia-ți hanoracul, îi spuse băiatului. Aveți și o salopetă pentru el, domnișoară?

– Da, o caut.

Era tocmai la fundul bagajului. Îi dădu și o căciulă.

– Ia-le în mână și le pui doar când ieși afară.

Știa că Hannah va avea grijă de asta.

După un timp, se auziră pașii băiatului urcând scările.

– E trecut de patru, am întârziat.

– Deja!

Lorne verifică mirată foile împrăștiate pe masa ei, apoi se uită la ceas.

– Al meu întârzie! și-și înfășură la repezeală un fular în jurul gâtului, apoi se caută în buzunar după mănuși. Gata, hai să mergem!

Aerul rece o trezi imediat, după atâtea ore petrecute înăuntru, iar Lorne se eliberă de tensiunea efortului mental pentru a se bucura de momentele acelea. Nici nu ieșiseră bine că Jet li se alătură numaidecât, împreună cu Bundle.

Poștașul îi înmână un plic lung, sobru, adresat lui Guy. Băiatul adusese cu el niște firimituri pentru a hrăni puiul de măcăleandru, dar rămase dezamăgit când poștașul îi spuse că puii sunt hrăniți de părinții lor și că la un moment dat își vor lua zborul din locul respectiv. Dezamăgirea nu dură mult, căci Jet avea chef de joacă, antrenându-l și pe copil. Firea copilului – e interesat doar de prezent și de bucuria momentului; uită repede ce-a fost ieri, iar viitorul e doar un plan sumbru. Adulții sunt altfel, medită Lorne.

– A fost doar o scrisoare pentru domnul Noble, și i-o întinse lui Hannah, în hol.

Menajera discuta cu Carol lângă scări; tocmai reîmprospătase buchetele de narcise.

– Puneți-o pe masă, domnișoară, o s-o vadă; acolo i le punem întotdeauna.

Lorne lăsa plicul lângă vază și urcă în camera ei. Minteai ei stăruia asupra unei idei: avea oare să rămână în Anglia? Dacă Sally și David voiau să rămână cel puțin câțiva ani, de dragul băiatului, ea nu avea pe nimeni în Noua Zeelandă. Mai era o prietenă la care putea să stea, însă nu avea pe altcineva. Când era cu Nick, aceste amănunte nu prea contau, pentru că el era casa ei, dar acum... Încercă să alunge aceste gânduri. Venirea ei în Anglia echivala oarecum cu o întoarcere acasă. Sentimentul de înrădăcinare o cuprinsese încă de când pășise pe domeniul de la Gleanings. Fie că era sub influența lui Kate Noble și a spiritului ei care dăinuia încă acolo, fie că despărțirea de Nick îi lăsase un gol interior, nu mai știa. Însă nu mai putea ascunde legătura cu țara natală, și, undeva în adâncul sufletului, știa că vrea să rămână.

Capitolul 6

De data aceasta, zgomotul care o trezi era altul. Nu mai suna muzical, ca înainte, ci strident, și-i tulburase somnul precum o sirenă care anunță o neregulă.

Se culcase devreme; îl pusese pe Robbie în pat, îi citise niște povești, după care își spălase părul. Spre surprinderea ei, cina decursese bine. Guy sosise cu o jumătate de oră înainte de ora obișnuită.

Băiatul așteptase nerăbdător ca bărbatul să-și termine supa.

— I-am dus puiului de pasăre un biscuit, îl anunță el.

Lorne îl sfătuisese să nu discute la masă; încă mai avea resentimente cu privire la scena de dimineață. Dacă i s-ar fi spus că poate lua cina sus, cu Robbie, ar fi acceptat

bucuroasă, dar se temea de reacția lui Guy, mai ales că el arătase mult interes pentru prezența copilului la masă.

– Și a venit?

– De data asta nu; i l-am pus pe cutie. Dar poștașul a spus că o să vină și la noi, în curând.

Guy zâmbi, iar Lorne se simțea ușurată că supărarea lui părea uitată. Cel puțin, nu mai era posomorât. În schimb, Carol era. La cină, se arătase mai mult decât nemulțumită, abia vorbise, iar atitudinea ei demonstra că nu le dorea prezența.

– Deci, ați mers degeaba? o întreabă el.

– A, nu, ridică ea ochii din farfurie, ai avut o scrisoare. Am lăsat-o pe masă.

– Poate că n-ați văzut-o, stăpâne, interveni Hannah, în timp ce le schimba farfuriile cu felurile de mâncare. Poate că a fost din cauza florilor. Să v-o aduc?

– Nu, după cină. O citesc la cafea. Nu mănânci nimic, Carol? i se adresă el, puțin iritat.

– Ba da, mă întorc. Mi-am uitat jerseul.

– Cred că vrea să păstreze ceva și-n buzunare, ca mine, interveni Robbie. Eu încă mai am, de azi după-amiază.

– Poate că n-are buzunare, îl liniști Lorne; hainele pentru femei nu sunt făcute la fel.

Guy începu să râdă, ceea ce o liniști pe Lorne. Robbie salva aproape întotdeauna aparențele, reflectă ea, iar Guy

era conștient de asta. Prezența lui destindea întotdeauna atmosfera.

Carol reapăru, înfundându-și cu brutalitate o batistă în buzunar; îi întinse lui Guy plicul de mai devreme.

-Mă gândeam să ți-o aduc, dacă tot m-am dus încolo.

El îi mulțumi și o așează sub farfurie. Ar fi putut să se scuze și s-o deschidă, însă aruncă o scurtă privire asupra expeditorului de pe plic, iar Lorne realizează că știa conținutul și că nu merita efortul până când cina nu se va fi terminat.

Abia la a doua ceașcă de cafea, reveni asupra scrisorii. Plicul se deschise foarte ușor.

– Era... ? ezită el. Nimic, nu mai contează.

Lorne îl luă pe Robbie de mână, hotărâtă să-l lase în pace. Carol se cufundă în paginile revistei ei.

Abia sus, în timp ce-l îmbrăca pe Robbie, Lorne desluși semnificația propoziției trunchiate a lui Guy. Plicul nu era sigilat, și totuși ea îl adusese, probabil, lipit. Nu se dezlipise pe drum. Guy se jucase cu plicul în mână și o privise fix doar pe ea, reticent; nu era acea reticență de la început, ci un fel de mânie reprimată. Prima lui intenție fusese de a o lua pe ea la întrebări.

Ceea ce o afecta foarte mult; Guy putea să creadă că se oferise să-i ridice poșta și că-i deschisese corespondența din curiozitate. Era o jignire.

– Ți-e cald? o întrebă Robbie.

Abia atunci își dădu seama că se înroșise, și se strădui să-l încheie pe băiat la nasturi, cu mișcări tremurătoare. Apoi îl puse în pat, și-i citi câteva rânduri. Copilul adormi imediat.

În patul ei, Lorne nu-și găsea locul de indignare. După lungi zvârcoliri, se decise că trebuie să vorbească, să lămurească situația cu Guy, a doua zi după micul dejun. Era singura cale de a nu schimba planul cu plimbarea, mai ales că o încânta ideea; în plus, l-ar fi dezamăgit pe Robbie și nu numai; trebuia să clarifice mai multe aspecte înainte de a merge mai departe.

Adormi cu aceste gânduri. Însă nu-și găsi liniștea, căci visele o tulburară neîncetat, apoi țipătul de-afară o trezi de-a binelea. Se ridică din pat, adormită, se frecă la ochi ; suierele se auzeau isteric, continuu, înfricoșătoare. Fără a mai ține seama de somnul lui Robbie se duse direct la fereastră și o deschise. Vântul o răcori, aducând odată cu adierea rece și sunetul acela, mai pătrunzător.

– Câini ! Sunt la oi !

Îngrozită, se îmbracă repede și ieși, îndreptându-se spre camera lui Guy. Bătu cu putere în ușa lui. În zona aceasta, țipetele se auzeau și mai clar. Observă că înăuntru deja licărea o lumină; Guy apărură în ușă, în timp ce-și trăgea pe el un pulover.

– Câini ! Sunt la oi !

– Știu, i-am auzit.

El încălță la repezeală cizmele de cauciuc, apoi zbură pe scări în jos. Pe la jumătate se opri, întorcându-se către ea, de parcă abia acum realiza cine-l trezise.

– Întoarce-te; eu și cu Luke ne ocupăm de toate, apoi dispăru.

De undeva de jos, dintr-o cameră mică, luă două puști. Luke apăru și el din bucătărie, și-ncepu să-și înfunde cartușe în buzunare. Guy își încărcă zgomotos pușca și trase piedica. Pe Lorne o trecură toți fiorii la auzul acelu sunet. Bărbații ieșiră în fugă pe ușă, trântind-o, iar pașii li se pierdură în noapte.

– Nu e nevoie să stați trează la ora aceasta, domnișoară. Mergeți în pat. O să răciți, o sfătui Hannah, care apăruse și ea în hol, în cămașă de noapte, cu părul lung, împletit.

– Am auzit câinii. Mi s-a părut că cel mai bine e să-l anunț pe domnul Noble.

Hannah o aprobă din cap.

– Ați făcut foarte bine, deși cred că și el i-a auzit. Doarme cu un ochi deschis, la fel ca Luke, mai ales că e vorba de animale. Acum, mergeți în pat. Vă aduc ceva de băut. O să fac un bol de ciocolată caldă pentru bărbați.

– Lorne? o strigă Robbie confuz, din cameră.

– Vin acum, și se îndreptă spre camera ei.

– Ce naiba e cu zgomotul ăsta? apăru și Carol când Lorne dădea să intre.

– O haită de câini, la oi, explică ea. Guy și Luke și-au luat puștile și au ieșit ca să...se ocupe de problemă.

– Să sperăm că termină repede ca să putem dormi liniștiți, bolborosi ea, nervoasă, și trânti ușa în urma ei.

– Crezi că o să prindă câinii? o întreabă Robbie, curios.

Băiatul deja avusese experiențe similare, la o fermă din Noua Zeelandă. Zgomotele de afară nu conteneau, și ar fi fost inutil să-i ascundă adevărul.

– Sigur că da. Luke se ocupă de asta, îl liniște ea, sperând ca pierderile să nu fie prea mari.

Zgomotele se întetiră, iar Lorne se grăbi să închidă geamul pentru a mai reduce senzația înspăimântătoare pe care o crea situația. Apoi, frecvența sunetelor se micșoră; la un moment dat, se auziră strigăte de bărbați.

– Trebuie să separe câinii de turmă ca să-i poată împușca, se apropie Hannah cu o tavă. Domnișoara Carol nu vrea să bea nimic.

– Atunci stai cu noi și bea-o tu, o invită Lorne.

Femeia era vizibil îngrijorată.

– Cu mare plăcere, domnișoară – răspunsul ei conținea o urmă de recunoștință, căci ea nu s-ar fi autoinvitat; demnitatea unor astfel de oameni simpli o impresionase pe Lorne încă din prima zi.

– Ascultă ! Parcă s-a auzit o împușcătură.

– Sper...

Cele două femei făcură liniște; încă două focuri de armă, și încă unul la oarecare distanță.

– Unde e Jet ? întrebă Lorne.

– În bucătărie. L-am închis acolo ca să nu se ia după ei, pentru că are aceeași culoare.

Același lucru o preocupase și pe Lorne. Afară se lăsă tăcere. Doar o bufniță mai tulbură depărtarea, apoi nimic – nici câini, nici oi, nici focuri de armă.

– Culcați-vă, domnișoară; și eu mă duc, iar Hannah se ridică și strânse de pe masă.

– Pot să te ajut ?

– Nici una dintre noi nu mai poate face nimic, acum. Le las un bol cu ciocolată, foc este; se descurcă ei. O să mai dureze încă vreo două ore până se întorc, așa că n-are rost să așteptăm. Dacă e prăpăd, n-or să apară până la ziuă.

Guy nu se arătă la micul dejun; Hannah nu știa amănunte.

– A mâncat devreme, e foarte ocupat astăzi. Cred că o să vă întâlniți când o să mergeți la cutia poștală.

Lorne uitase de acest amănunt. Își pusese în gând să nu mai meargă până nu va clarifica problema cu Guy, însă în condițiile date, nici nu putea fi vorba de vreo discuție. Oricum, nu-l putea supăra mai mult decât era. Drept urmare, ezită o clipă înainte de a răspunde.

– Plecăm imediat, și-l pregăti iute pe Robbie.

Primi două plicuri pentru Guy, probabil facturi. Era prea devreme pentru a se aștepta la vreo veste de la David, totuși se simți puțin dezamăgită, ca întotdeauna, că nu-i scriseseră măcar un rând. La întoarcere, îl găsi pe Guy în bucătărie, cu Luke, bând un ceai.

– Mai este și pentru dumneavoastră, domnișoară.

– Mulțumesc, acceptă Lorne, nerăbdătoare să audă vești de la Guy.

Îi întinse scrisorile, sperând ca el să arunce o privire la ele, să vadă că sunt sigilate, dar el le privi indiferent și i le plasă lui Robbie.

– Le duci tu pe masă, te rog?

Era mai politicos ca altădată.

– Aș prefera ca băiatul să nu iasă azi din casă, îi spuse el lui Lorne, imediat ce copilul ieși, doar dacă nu merge cu tine după scrisori.

– O să am grijă.

Pe fața celor doi bărbați se citea oboseala; nu mai era nici urmă de animozitățile zilei precedente.

– E grav ? se interesă ea.

– Destul! De aceea cred că Robbie m-ar putea ajuta.

Tonul i se schimbase brusc la întoarcerea băiatului, care abia aștepta să primească vreo sarcină.

– Luke și cu mine avem treabă afară și m-aș bucura dacă poți să faci ceva pentru mine, continuă el, ignorând

îngrijorarea lui Lorne, care n-ar fi dorit să-l vadă pe micuț în preajma animalelor noaptea trecută. Adică, ar trebui să rămâi aici în bucătărie, și să-l ții pe Jet cu tine. Aseară, niște câini mi-au speriat...foarte tare oile, așa că eu și cu Luke trebuie să le ținem cât mai departe de Jet până când își revin.

Explicația i se păru lui Lorne destul de bună și de convingătoare pentru Robbie.

– Stai aici ! ordonă el, și câinele înțelese pe loc comanda și gestul din mână pe care-l făcu stăpânul lui.

Sarcina îi făcea pe amândoi să se simtă importanți, iar Lorne îi era recunoscătoare lui Guy pentru intenție.

– O să închidem ușa după ce plecați, interveni Hannah, iar Robbie poate să mă ajute la bucătărie, dacă vrea. Măine e zi de târg și trebuie să fierb niște ouă și să le pictez; le decorăm frumos, explică ea copilului. Mai ales acum, în preajma Paștelui, or să se vândă bine.

Lorne observă un zâmbet abia schițat pe buzele lui Guy, și se întrebă dacă Hannah folosea aceeași metodă și când el era copil.

– Mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți, îi spuse copilului și se ridică.

Înainte de a ieși, aruncă Lornei o privire blândă.

– Cât de grav este ? insistă ea, în șoaptă, pe hol.

– Patru femele cu miei, veni răspunsul lui obosit. Una a murit, dar mielul a supraviețuit. Ceilalți nu. Iar pentru restul

turmei, trebuie să așteptăm să fete...Și numai din cauza unor câini nesupravegheați.

– Ați...?

– Da, i-am prins – un labrador și o corcitură.

– Îi știți pe stăpâni?

– Da, dar numai pentru alți doi câini pe care-i împușcasem mai devreme. Pentru ăștia, încă mai cercetăm.

Lorne îl urmă în curte, unde observă o oaie singuratică, rezemată de o margine a adăpostului și care fusese răvășită. În jurul ei, trei spații goale, pline cu smocuri de blană, chiar și a ei era pătată de sânge.

– E Bundle ! strigă Lorne.

– De-aia am vrut ca Robbie să rămână înăuntru. Noaptea stă cu turma...

– E rănită?

– Nu, dar mielul ei a murit, iar dacă n-o readuc la viață, îi calcă și ea pe urme.

Lorne încercă în zadar să urnească animalul din loc, fie cu vorbe calde, fie cu biscuiți. Lui Guy îi veni chiar ideea de a îmbrăca un miel în pielea puiului ei mort. Nu reușiră nici așa. Bundle se ridicase, dar labele ei se împleticiră și căzu, recăpătându-și starea de apatie dinaintea sosirii lor. Guy privea abătut animalul. La un moment dat se ridică încet și-și pierdu echilibrul, încât Lorne trebui să-l sprijine. Ar fi vrut să poată fi de folos, fie bărbatului, fie lui Bundle. Apăru

și Luke, însoțit de un alt câine, mai mare decât Jet. Văzând că situația din adăpost nu se schimbase, ieși. Lorne îl auzea vorbind de unul singur, animalului.

– Și totuși, mai e o soluție, izbucni Guy și-l chemă pe Luke. Dă-mi câinele tău.

Oaia începuse a behăi jalnic, se ridică și se retrase, neștiind încotro s-o apuce. Pe de o parte era câinele, care o privea cu ochi înflăcărați, iar pe de altă parte era un seamăn de-al ei.

– Guy, încetează ! îl rugă Lorne, care nu mai putea suporta situația, și se agăță de brațul lui. Ai îngrozit biata făptură !

Lătrăturile câinelui o făcură să tresară, speriată, iar behăitul oii îi rupea inima. Nici nu simți mâna lui Guy cuprinzând-o pe după umeri, dar se pomeni îmbrățișată. Apoi, dintr-o dată, îl privi nedumerită, observând că el începe să râdă.

– A mers, Lorne. Privește!

Într-adevăr, Bundle se lipise de presupusul ei miel. Începuse a-l mirosi și a-l împinge cu nasul din calea câinelui. Iar micuțul, cu făptura lui fragilă îi stârnise instinctul matern, și, nu după mult timp, Bundle îl lăsă să sugă de la ea.

– Crezi că se vor înțelege? întrebă Lorne, îngrijorată de soarta celor doi.

– Odată ce a acceptat să-l hrănească, îl consideră ca fiind al ei. O să-i lăsăm pielea pentru câteva ore, ca să se obișnuiască.

Între timp, Luke ieșise cu câinele, nu mai aveau nevoie de el.

Pierduseră noțiunea timpului. Situația gravă îi apropiase, în schimb. Și abia când se întoarse în casă, Lorne realizează că uitase să discute cu Guy problema plicului desfăcut.

Capitolul 7

În curând, pagubele provocate de câini începură să se vadă. A doua zi, când Lorne coborî la micul dejun, găsi în bucătărie, lângă sobă, două coșuri cu câte un miel în fiecare. Unul dintre ei atârna pierdut pe marginea coșului, iar Hannah se uita din când în când la el, îngrijorată.

— Nu-i dau prea multe șanse. Cel negru s-ar putea să supraviețuiască.

Lorne se apropie de acesta din urmă; animalul o privi cu niște ochi mari.

— E treaz! și se așază lângă el.

— Speră că-i dați încă o sticlă de lapte. Dar nu mai are voie. Poate după masă, dacă vreți, încuviință femeia, văzând-o pe Lorne dezamăgită.

O ajută pe slujnică, ducându-i oala cu mâncare în sufragerie. Guy îi sări și el în ajutor, deschizând ușa. Robbie era deja la locul lui, spre surprinderea lui Lorne.

– Ți-e foame? întrebă ea, umplându-i castronul.

Adăugă mult zahăr și smântână. La fel făcu și pentru Guy, fără să-și dea seama. Era obișnuită de acasă, unde ea și cu Sally se ajutau reciproc la treburile de la bucătărie. Abia când întinse bolul, observă că bărbatul nu era David, ci Guy. Licărirea din ochii lui părea să-i mulțumească, iar ea roși.

– Scuză-mă...se bâlbâi, neștiind ce să facă.

– Pentru ce? și-i trase scaunul ca ea să se așeze. Îmi place să mi se acorde atenție, spuse el cu satisfacție în glas, apoi îi oferă zahărul.

Ochii lor se întâlniră și Lorne observă luminozitatea din privirea lui, care-l făcea să pară mult mai tânăr. Probabil că și Kate îl răsfăța la fel, se autoiluzionă ea. Înseamnă că-i lipseau foarte mult acele dovezi palpabile de dragoste, care contau mai mult decât orice declarație, fie ea și verbală. Era clar că cealaltă femeie nu se îngrijea la fel de mult; fata părea că trăiește într-o lume a ei, doar pentru ea, așteptând atenția celorlalți, deși putea trăi și fără, după cum observase Lorne. O auzise pe Hannah refuzând să-i ducă micul dejun la pat de câteva ori.

Lorne se întoarse la mâncarea ei. Carol nu apărea niciodată înainte de pâinea cu marmeladă; asta o scutea de

o grijă, căci ar fi trebuit să-l dădăcească prea mult pe Robbie, care nu suporta pretențiile matinale ale lui Carol. Guy, în schimb, nu părea deranjat, ba chiar încuraja comentariile băiatului, punându-i întrebări când acesta tăcea; dar, de obicei la ora mesei, Guy venea deja după o muncă de vreo două ore prin curte, ceea ce-i schimba foarte mult dispoziția.

– Ți-a ajuns ? și-i luă farfuria din față.

Copilul era agitat, părea a aștepta ceva. Poate că Hannah îi promisese altceva mai special pentru micul dejun, deși nu era lacom în această privință. Știa că el încă nu văzuse mieii din bucătărie, deci nu aștepta să meargă la ei. De obicei, intra la pisei să se joace cu ei înainte de a se așeza la masă, dar acum venise direct în cameră. Motivul – niște ouă, pe care le aduse Hannah. Fiecare era decorat frumos, formând un aranjament care Lornei îi stârni amuzamentul. Arătau ca niște păpușele cu rochițe. Cu greu se abținu să nu zâmbească, iar Guy avea aceeași problemă. Însă el, neputincios, luă un șervețel și-l duse la gură; Lucirea ochilor lui deveni acum și mai evidentă.

– Îți mulțumim, îi zise ea lui Hannah. Nu-i așa că sunt drăguțe? Dar, bineînțeles, că Hannah e deja expertă în treburi de-astea.

– Eu le-am făcut, se auzi vocea lui Robbie. Special pentru voi.

Privirea lui se plimba când spre Lorne, când spre Guy.

Și, spre satisfacția lui, amândoi luară câte un ou, lăudându-l. Lorne era chiar sătulă, dar se hotărî să mănânce și oul.

– Și eu care credeam că Hannah e pictorul-șef, se miră Guy. Ar trebui să-ți păzești reputația!

Însă, în același timp, își cerea scuze din priviri, iar femeia începu să râdă.

– Avem un coș întreg pentru vânzare, se bucură ea.

– Pot să mă duc și eu, Lorne ? întrebă Robbie nerăbdător.

– Mergem cu toții, răspunse Guy. Dacă vrei, desigur, se adresa el Lornei.

Ea roși din nou.

– Mi-ar face plăcere.

Poate că Guy îi ducea în oraș. Iar la urma urmei, era sâmbătă. O pauză ar fi fost binevenită, mai ales că avansa bine cu planurile casei. Un impuls interior îi dicta faptul că și Kate și-ar fi dorit această ieșire, așa că acceptă bucuroasă. Și spera ca în ziua următoare, Guy să se uite peste ceea ce lucrase până atunci, mai ales că se ocupase și de un dormitor din aripa în care locuia el, precum și un birou și o baie.

– În cazul ăsta, să vii pregătită financiar, o avertiză el. O să vrei să-ți cumperi oale pentru gem, tot felul de lucruri împletite, și un bilet care-ți dă voie să ghicești greutatea unei prăjituri de casă, zâmbi el. Dar să n-o ghicești; e făcută de

soția vicarului, care e mai bună de nevastă decât de bucătăreasă !

Lorne începu și ea să râdă, căci el se înseninase. De mult nu mai râsese cu atâta poftă; mai exact, de când plecase din Noua Zeelandă, și de lângă Nick. Pentru o clipă nesfârșită, totul păru să se învârtă cu ea. În mod curios, se simțea liberă după o lungă perioadă de timp și totodată, privea cu un ochi circumspect ziua ce i se oferea.

– Ia și tu un ou, Carol, o invită Guy. Sunt special făcute pentru ziua de azi.

Fata se îmbrăcase, probabil la insistențele lui. Hannah îi povestise că cei doi avuseseră o ceartă după scena cu poștaşul.

– Un ou, la ora asta ? se miră ea, scoțând un rotocol de fum pe gură.

– Luați voi, interveni Robbie, iar Lorne observă că nici măcar nu se supăraseră.

– Mulțumesc, o să iau, răspunse Guy serios, și întinse mâna după încă un ou.

Era vizibil deranjat de fumul ce plutea deasupra mesei, însă nu făcu niciun comentariu, preferând să-și spargă oul, netulburat.

– Trebuie să-i spun lui Hannah să-l ia de aici pe Robbie, șopti Lorne. Deja începea să-și imagineze munți de ouă. Când un copil îți oferea ceva cu atâta entuziasm, nu se putea

să nu aștepte ceva în schimb. Trebuia să-l salveze pe Guy înainte ca el să plesnească.

– Nu știu cum de poți să mănânci la ora asta, începui Carol, și-și duse ceașca de cafea la gură.

– M-am trezit cu mult înaintea ta. Ai putea să faci și tu la fel, continuă el amuzat, s-ar putea să-ți trezească pofta de mâncare.

– Ca mielul din bucătărie. Parcă cerea lapte, când m-a văzut, interveni Lorne, aruncând în același timp ochii spre copil.

Acesta deveni dintr-o dată fascinat de subiectul discuției. Într-o clipită, uită și de ouă și de Carol.

– Pot să-l hrănesc eu ?

– Dacă nu se supără domnișoara, îi aminti Hannah.

– Du-te, încuviință ea, și închise ușa în urma băiatului. Ai văzut mieii, Carol ?

Încerca să fie prietenoasă, dar mofturile fetei o enervau la culme.

– Nu, și nici n-am de gând, se răsti aceasta. Deja s-a făcut prea multă vâlvă pe tema asta.

– Iar mieii din bucătărie sunt rezultatul acelei vâlve, i-o întoarse Guy pe același ton. Mamele lor au murit din cauza unor câini.

Redevenise morocănos și încruntat.

– Nici nu știu de ce te agiți atât pentru fermă, zise Carol plictisită. Îți permiti să menții Gleanings și fără toată alergătura asta.

– Oricum, pământul ar trebui păstrat cumva și singura metodă este să-l lucrezi.

"Gleanings trebuie să fie în mâini pricepute"...

Lorne își reaminti cuvintele lui Kate Noble, și, fără să vrea, își aruncă ochii de partea cealaltă a mesei. Mâinile lui Guy – sensibile, osoase, care acum împătureau șervețelul – s-ar fi îngrijit de pământ cu același simț înăscut al posesiei pe care-l au toți oamenii de la țară; și nu din nevoie, așa cum credea Carol, ci pentru că undeva în adâncul lui, dorea să-și canalizeze energia spre moștenirea lui.

– Dacă n-ai sta printre animale tot timpul, ne-am mai distra și noi, se răsti Carol, iar tonul ei strident o făcu pe Lorne să tresară.

De-atâtea ori îl auzise și pe Nick reproșându-i același lucru, dar cu alte cuvinte. Se pare că semănau. Și s-ar fi potrivit. Era doar o părere trecătoare ce i se strecură pe neașteptate în minte – doi oameni egocentriști ca ei, s-ar fi ciocnit neconținut; drept urmare, căutau parteneri pregătiți să ofere necondiționat, aceasta fiind însăși condiția de existență a relației. Dacă, din greșeală, se întâmpla ca cei doi să rămână împreună, erau distruse două vieți, în același timp. Lorne conștientiza starea în care se afla; încerca să fie

sinceră față de propriile sentimente, la fel cum era și cu privire la aspectul caselor clienților ei. Oftă prelung, încă o dovadă a nevoii de a se elibera. Iar acum, mai mult ca niciodată, se depărtase de Nick, pentru totdeauna.

Efectul pe care acest sentiment i-l provoca, era asemănător cu efectul vinului. Toată dimineța se afișă cu zâmbetul pe buze, fredonând o melodie, plutind agale, stârnind curiozitatea lui Hannah, dar și a lui Guy, la prânz. Continuă să cânte fericită și, când începu să se pregătească de plecare, îmbrăcând un jersey auriu și blana maronie, ambele accentuându-i nuanțele calde ale șuvițelor de pe frunte.

Hannah alese scaunul din spatele mașinii, pentru a păzi ouăle, împreună cu Robbie; Lorne li se alătură, lăsând-o pe Carol în față. Nu-și închipuia că fata nu va dori să-i însoțească, până când nu-l văzu pe Guy că o invită alături de el.

– Credeam că ...începu ea, dar nu continuă, pentru că nu dorea să se amestece în treburile lor.

– Festivitățile rurale nu prea o interesează, răspunse el sec, după care se concentră la drum.

Râul și peisajul înconjurător își păstrasera imaginea idilică, deși erau mai înverzite acum, decât ca atunci când sosise ea. Nu mai bătea vântul, astfel încât soarele putea învălui în voie mugurii ce așteptau să înflorească, iar păsările

își și începuseră concertul pe care Lorne îl așteptase cu atâta ardoare încă din prima zi.

– O să ridic scrisorile când ne întoarcem, o anunță Lorne pe Hannah când coborâra.

Guy merse mai departe pentru a parca mașina, împreună cu Robbie.

– Poștașul vine o singură dată sâmbăta, domnișoară, deci nu trebuie să vă faceți griji pentru după– amiază. Domnul Guy a găsit plicul acum două zile, nu? și o privi curios pe Lorne.

– Da, i l-a adus Carol la cină, răspunse ea, fără a aminti de faptul că era deschis.

Aștepta momentul potrivit pentru a discuta cu Guy despre problema asta. Poate în ziua următoare, când îi va arăta și planurile.

– Ah, am văzut-o pe domnișoara Carol cu plicul în mână, coborând din camera ei, remarcă femeia calm, și-i întinse coșul lui Robbie. Poți să-l duci tu mai departe.

Băiatul și bătrâna porniră înainte intrând în primăria orașului, lăsându-i pe Guy și pe Lorne în urmă. Încăperea era plină de lume și încălzită de soarele ce răzbătea prin ferestrele mici; Lorne își amintea încontinuu de apele râului. Păcat că nu trebuia să meargă după scrisori, i-ar fi plăcut să se plimbe. Se lăsa purtată de valurile mulțimii, pe lângă mesele pline cu bucatele pentru care femeile truseră

atâtea ore. Se opri la o măsuță unde se vindeau bilețele. Ca premii, se aflau pe masă mai multe bunătăți, iar în centru, o prăjitură mare cu frunțe și cu răvaș. Lorne privea la ea, însă gândurile îi zburaseră în altă parte – un plic alb, deschis, cu numele destinatarului pe el.

Cuvintele lui Hannah de mai devreme îi reveneau în minte, în ciuda zgomotului din sală. " Domnișoara Carol îl avea în mână când a coborât din cameră". Ce făcea Carol cu scrisoarea, sus ? Probabil că o luase dinainte, iar acum o aducea înapoi, ceea ce era puțin probabil. O pusese la vedere, astfel încât Guy n-avea cum să n-o vadă. Poate că acesta era motivul pentru care scrisoarea nu mai era sigilată. Lorne își dorea ca Hannah să nu fi deschis subiectul. Probabil că și menajera avea suspiciunile ei; de altfel, nu avea niciun rost doar să aducă vorba despre niște lucruri mărunte de-acum câteva zile. Oare Hannah încerca să o avertizeze cu privire la anumite neplăceri în care ea și cu Robbie ar putea fi implicați?

Prostii! Acordase prea multă atenție unui fapt mărunț. În plus, nu putea vorbi cu Guy prea curând. Își șterse din minte toate griile, iar vocea lui groasă șoptind la urechea, o trezi la realitate.

– Deci? Cam cât cântărește? Pare că ai studiat-o cu atenție, râse el. Avea aceeași figură relaxată și binevoitoare pe care o afișase de dimineată.

– Cred că șase... și ceva, se bâlbâi ea, făcând la repezeală legătura cu vârsta lui Robbie.

– Pofțiți biletul, îi arată doamna de la masă. Și dumneavoastră, domnule Noble? Nu-i arătați domnișoarei că știți să ghiciți mai bine cât are prăjitura mea?

Deci, era soția vicarului. Poate crezuse că Lorne se referă la șase kilograme. Deși arăta destul de voluminoasă, prăjitura n-avea mai mult de trei kilograme.

– Trei kilograme... jumătate, să zicem, răspunse el și-i ceru aproape toate biletele de la tombolă. Dă-i-le lui Hannah și băiatului când trec pe la tine, te rog, apoi o luă pe Lorne de braț, conducând-o prin mulțime.

– Ce cald e!

El căuta o gură de aer, așa cum orice om obișnuit cu natura ar face-o. Așteptă răbdător ca Lorne să se uite la un sort de bucătărie și la o pereche de mănuși pentru Robbie. Fața i se luminează, văzând-o pe Hannah.

– Ați terminat ? se bucură el.

– Voiam să vă rog să mai stăm puțin. Marion din Trouseled mi-a promis că mă duce înapoi, și aș vrea să stau cu ea la curățenie, și l-ar vrea și pe micuț. De fapt, el s-a oferit, și-i aruncă o privire rugătoare lui Lorne.

– Puteți rămâne amândoi. Marion vă aduce până la drumul principal?

– Nu, până acasă. Nu vă faceți griji pentru noi.

– Bine. Cred că noi nu mai stăm mult, și o căută pe Lorne, întrebându-se de ce le place atât de mult femeilor în astfel de locuri.

– Oricum, nu mai am mărunț, îl asigură ea.

Și ea își dorea să scape din acea învâlmășeală; se ținu după el pe scări, apoi ieșiră afară.

– În sfârșit! respiră el ușurat. Vrei să mergem acasă sau mai hoinărim?

– Haide să ne mai plimbăm. Mi s-a părut foarte frumos pe malul apei, când am venit, încercă ea cu voce scăzută.

– Atunci, hai să ne întoarcem pe-acolo. Îți arăt cărarea. Te duce direct la podulețul peste care am trecut.

Părea entuziasmat ca un copil, în largul lui. În mașină, începu să fredoneze un cântec în surdină. Lorne nici nu-și dădu seama cât de repede ajunseră în locul în care râul le tăia calea. Undele argintii se răsfrângeau în lumina soarelui, oglindindu-i, pe ea și pe Guy; nu-l mai văzuse așa de fericit.

-Haide! zise el și-i întinse mâna, după ce coborî din mașină.

O parcase foarte aproape de mal. Guy se uită la pantofii ei cu talpă joasă, din piele întoarsă.

– Sunt confortabili, nu ?

– Precum papucii de casă.

Porniră unul lângă celălalt de-a lungul pietrișului. Pe măsură ce se îndepărtau de mașină, malul devenea tot mai

abrupt. Lorne se opri nesigură, iar Guy veni lângă ea, pe partea cu apa.

– Știu să înot, o informă el serios.

– Și eu, dar nu îmbrăcată astfel.

– E prea înalt ca să te uzi.

Ea îl privi surprinsă. Nu era Guy, cel cu care fusese obișnuită. Ci era bărbatul pe care-l crescuse Kate Noble; îi plăcea noua lui înfățișare, mai tinerească, și vocea care o tachina.

– Uite, mâțișori; deja au apărut!

Guy se caută în buzunare, și găsi un briceag.

– Îți tai câteva rămurile, să le iei acasă; se potrivesc cu narcisele din camera ta.

O lăsa de mână și urcă puțin, după care se întoarse cu un mănunchi de mâțișori, amestecați cu păpădii. Ea le mângâie puful galben și le mirosi. Roși când Guy i le întinse.

– Nu m-am putut abține.

Mai în jos găsiră albăstrele.

– Puneți una la piept. Se potrivesc cu jerseul.

– Dar îmi trebuie un ac, protestă ea.

Lorne se caută prin buzunare. De obicei avea, pentru eventuale probleme care îi puteau apărea lui Robbie. Îi întinse unul. Guy îl luă, privind-o viclean; el interpretase altfel situația, iar ea se îmbujoră și mai mult în obraji.

Se gândi că n-ar fi trebuit să vină.

Purtarea lui o nedumerea; dintr-o persoană insensibilă și rigidă, devenise un om diferit, abia ieșit de sub o mască protectoare, și care stârnea anumite senzații în ea. Lorne își aranjă cu grijă floarea în piept, deși degetele îi tremurau involuntar. Guy făcu un pas înapoi, pentru a o admira.

– Arată foarte drăguț. Ți se potrivesc.

Lorne se întreba dacă se referise la flori sau la efectul pe care ideea lui o avusese.

Apoi își relua locul, între ea și apa curgătoare. Căută mâna ei și o prinse, conducând-o de-a lungul cărării, ca mai înainte; ea se abandona atingerii lui delicate și impersonale, bucurându-se de fiecare fir de iarbă, de tăcerea și de compania celui ce-i stătea alături, și care avea darul minunat de a ști când cuvintele devin de prisos. Nick era destul de gălăgios ca partener, vorbind mult și fără rost; în ultimele ore, își dădu seama cât de insignifiante fuseseră majoritatea subiectelor lui, la fel ca promisiunile, ca jurămintele pe care i le făcuse.

Alături de Guy, doar susurul apelor tulbura nemișcarea înconjurătoare, iar corul de păsări își înălța trilurile, sfințind locurile acelea minunate.

– De nu s-ar mai sfârși niciodată clipa asta, murmură ea, ezitând să vorbească tare.

– E doar o pace aparentă, sugeră el, și-și opri pasul, lăsând o gânganie să iasă dintre firele de iarbă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simțindu-i degetele încleștându-le pe ale ei.

– Pășește cu grijă, șopti el, controlându-și pasul. O potârniche.

– E rănită, observă ea. N-o putem prinde?

– Nu, las-o, răspunse el, fără a scăpa din ochi pasărea și făcând un pas înainte. A, uite-i.

Lăsă mâna lui Lorne și o prinse de talie, trăgând-o mai aproape de el, lângă o tufă.

– Uite-i puii. Nu te opri, o împiedică el. Du-te mai departe, urmărește-o.

– Trebuie s-o ajutăm cumva.

– Asta și facem, vrea s-o urmărim, și mări pasul. Iată!

Dintr-o dată, pasărea întinse aripile și-și luă zborul pe deasupra lor; ateriză undeva pe o tufă ceva mai la depărtare.

– Ne-a îndepărtat de puii ei, iar acum se întoarce la ei, râse Guy.

– Tu ai zis că e o liniște aparentă, remarcă Lorne, pe un ton admirativ față de ingeniozitatea păsării.

– Și ele se comportă la fel ca noi în privința copiilor. Creșterea puilor nu e o treabă ușoară, adăugă el, iar ea îl privi cu coada ochiului.

Oare credea că Robbie e copilul ei? Ezitase puțin când rostise cuvântul "copil", și-i venură în minte cuvintele lui Carol din prima ei seară la Gleanings. Dacă într-adevăr

bănuia acest lucru, precum și faptul că-i deschisese scrisoarea...Însemna că-și crease o reputație nu prea plăcută de când sosise. Parcă citindu-i gândurile, soarele se ascunse printre norii rari ai după-amiezii. Amândoi se uitară în sus.

– Vântul s-a înțetit. Dacă mai vrei flori, ar fi bine să le culegi înainte să se întunece; dar fața lui veselă o nedumerea și mai mult pe Lorne. Suflă dinspre vest, de aceea a fost mai cald, explică el, dar dacă nu-și schimbă din nou direcția, o să plouă.

S-ar putea să ne spele puțin înainte de a ajunge acasă, și-i arată râul.

Ea îl urmări cu privirea, și, undeva în depărtare, observă un curcubeu abia conturat, în culori incerte.

– Cred că alții sunt spălați în momentul acesta, și-i arată în direcția curcubeului.

– Oricum, n-a durat prea mult.

Ajunseră la un pod de lemn; Guy îl propti cu piciorul, iar Lorne urcă și-l trecu încet, uitându-se din când în când pe sub bârnele de lemn la apele curgătoare. Din depărtare, îi păruse o structură fragilă, dar se dovedi a fi destul de solidă. Sub ei, undele curgeau cenușii, luminându-se și întunecându-se pe măsură ce soarele ieșea sau intra în nori.

– E chiar atât de adânc? arată Lorne către un stâlp ce marca adâncimea apelor.

– A fost odată, într-o primăvară foarte ploioasă, când nivelul a trecut pragul critic. În zona asta, malul se îngustează, continuă el, și o furtună serioasă e de-ajuns să-i crească nivelul. Iar drumurile devin, practic, inaccesibile.

– Atunci, mai bine am merge spre casă, sugerează ea, arătându-i cum se întunecă cerul.

Îi părea rău că trebuia să strice plăcerea orelor petrecute în mica lor escapadă. Astfel de clipe nu găsea oricând. Parcă de ani de zile nu mai cunoscuse o liniște interioară ca cea simțită acum.

Cu Nick, trăise exact opusul – o stare continuă de agitație, de frenezie, care nu-i dădea ocazia să reflecteze asupra propriei persoane. Și întotdeauna ieșeau în grup, fie la vreuna din petrecerile lui, fie pe pistă, niciodată singuri, așa cum era acum cu Guy. Însă în el, Lorne găsisese un spirit asemănător – tăcut, cu plăcerea locurilor liniștite, și, indiferent de părerea pe care și-o formase despre ea, aventura lor avusese un efect benefic asupra amândurora.

El o ajută să coboare de pe pod, ținând-o de mână, în timp ce ea pășea cu grijă din cauza încălțărilor fragile. Mai bine și-ar fi luat adidașii, dar nu anticipase urmările ieșirii lor. Un început de ploaie îi făcu să grăbească pasul; în apropierea vadului, Guy începu să alerge.

– Haide, ajungem la mașină exact la timp.

O strânse cu putere de mână, direcționând-o, apoi ridicând-o pe scaunul din față; totuși, se udă pe umeri până când ocoli mașina.

– Spre casă și la o cană de ceai. Cel puțin, Carol a aprins focul.

Rafala de ploaie pe care el o adusese înăuntru crease și o senzație de răcoare, dar Lorne nu tremura doar din cauza aceasta.

– Ți-e frig? și porni radiatulul.

– Nu neapărat, scutură ea din cap, deși mâna încă mai simțea atingerea lui.

Nu-și putea controla vibrațiile degetelor, care-i făceau florile să se agite în poală, însă mișcarea lor era ascunsă de faldurile fustei. Fixă imaginea apelor prin geam, fără însă a le vedea, căci o voce interioară îi transmitea tot felul de semnale, pe care ar fi trebuit să le ia în seamă, pentru a nu suferi. Bărbatul de alături aparținea lui Carol ; în plus, ea însăși jurase să nu mai iubească pe viitor și să se concentreze asupra carierei. Abia ieșise din vârtejul unui eșec sentimental, cu toate că ceea ce simțise pentru Nick nu fusese iubire, ci un surogat al unor sentimente adevărate.

Capitolul 8

– Iată premiul !

Hannah ajunsese acasă la puțin timp după ei, și puse imediat de ceai. Lorne și Guy întârziaseră mai mult decât își închipuiseră. Timpul trecuse fără știrea lor.

– Ați avertizat-o pe domnișoara Lorne să nu facă o supoziție corectă, dar ați ghicit chiar dumneavoastră, îl apostrofă servitoarea, arătându-i prăjitura din coș.

– Credeam că nici măcar nu mă apropii. Am zis ... oare cât am zis? se întoarce el către Lorne.

– Ai spus trei kilograme și jumătate, îi reaminti ea, ceea ce mi se pare rezonabil.

– Și are trei kilograme patru sute, declară Hannah. Mai era cineva care a spus trei kilograme două sute, deci cel mai

apropiat ați fost dumneavoastră. Soția vicarului m-a rugat să vă transmit cât de norocos sunteți.

– Arată cam suspect, măsură el cu privirea premiul.

– Pentru că e făcut doar pe jumătate. Și n-are rost să-l mai pun încă o dată în cuptor. Se va face tare ca betonul.

– Fă-l pe baie de aburi, sugerează Guy.

– E o pierdere de timp.

– Oricum, îți interzic să i-l dai lui Luke, o avertiză Guy.

Nu-mi permit să-l știu în spital, avem prea mult de lucru.

Replica îl amuză pe Robbie.

– Ți-a căzut un dinte? se miră Lorne, și deja îi treceau prin minte imagini sumbre. Unde este? Sper că nu l-ai înghițit!

– E aici, zise el, căutându-se în buzunare.

– Bine, bine, nu-l mai scoate.

De data aceasta, Lorne împărtășea repulsia lui Carol, și se muștră în sinea ei pentru că-l certase pe băiat. Dacă ar fi fost copilul ei, n-ar fi trăit senzația de responsabilitate la fel de intens. Faptul că trebuia să dea raportul fratelui ei în caz că ceva s-ar fi întâmplat micuțului, o împovăra, însă ascundea acest aspect părinților lui, pentru că nu dorea să le îngreuneze situația.

– Luke zicea că dacă-l pun sub preșul de la ușă, dimineată găsesc șase cenți în locul lui, începu copilul, făcând-o pe Hannah să râdă.

– Mare șmecher, Luke ăsta. Atunci, n-ai decât să-l pui.

Apoi îl trimise pe băiat afară din bucătărie, pentru a-și vedea de treburi. Guy întinse cana Lornei pentru a i-o reumple. Ea îi puse ceai, lapte și zahăr, ignorând căutăturile lui Carol. Fata n-ar fi făcut așa ceva, căci așteptase ca Hannah să-i umple propria cană, și reacționă, vizibil deranjată la gestul Lornei.

– Vrei să vezi ce-am cumpărat? o întrebă Lorne și scoase șorțul și mănușile, căutând să converseze cu logodnica lui Guy.

Faptul că cealaltă nu-i agrea prezența, căci nu putea fi vorba de persoana ei pentru că se vedeau foarte rar prin casă, îi crea și lui Lorne un sentiment de disconfort, aproape intolerabil. Carol nu se arătă prea interesată nici de data aceasta.

– Sunt lucrate manual, arătă ea disprețuitor către broderia șorțului.

Lorne oftă. Într-o zonă turistică, o piesă ca aceea ar fi costat de zece ori mai mult. Poate că pe Hannah avea s-o intereseze; voia să i le arate ei, ca să se scuze și să-i lase pe Guy și pe Carol împreună. Inima ei îi dicta contrariul, dar ea n-o ascultă și se ridică în grabă, de frică să nu se răzgândească. Era un pas spre respectarea promisiunii pe care și-o făcuse. Astfel încât dădu buzna peste Hannah în bucătărie, speriiind atât femeia, cât și mielul de lângă sobă. Robbie stătea pe un preș, lângă animal.

– Unde e celălalt? Dar Hannah îi făcu un semn de regret, arătând spre băiat.

Deci, nu supraviețuise. Lorne se posomorî și o năpădiră gânduri sumbre, dintr-o dată. După– amiaza începuse fericită, așa cum n-o mai cunoscuse de luni de zile, iar acum, realizarea faptului că era îndrăgostită, cu adevărat îndrăgostită, nu-i aducea nicio satisfacție; dimpotrivă, închista toată libertatea de care se simțise capabilă, încetoșându-i privirile, în același timp.

Când dădu să plece din bucătărie, Hannah o conduse până în hol.

– Mă duc și eu să strâng cămile.

Înnegurarea ei bruscă nu-i scăpă lui Hannah, care deveni suspicioasă. Lorne trecu în liniște pe lângă sufragerie și auzi tonul ridicat al lui Guy. Se pare că servitoarea nu închisese bine ușa.

– Dar nu te privește...

– Ba da ! strigă Carol, insistent. Bunica ar fi dorit să fie și problema mea.

– Mă îndoiesc, se calmă Guy. Scrisoarea de la avocat îmi era adresată mie. N-aveai niciun drept s-o deschizi. Dacă ar fi conținut ceva ce are legătură cu tine, ți-aș fi spus. Oricum, în curând totul se va clarifica. Știi că mi s-a cerut să mă întâlnesc cu avocatul peste o săptămână sau două – asta apăsarea, cu siguranță, în scrisoarea pe care ea o desfăcuse.

Lorne dădu să urce, considerând că auzise destul. Hannah i se alătură.

– Vin și eu sus, să-mi aranjez cumpărăturile. Și eu suspectam același lucru, continuă ea, referitor la conversația la care asistaseră, dar nu știam că și domnul Guy știe. Ar trebui să o...

Se opri, pentru că ușa se deschise larg, și vocea lui Carol răsună țipător.

– Așa să faci!

Guy îi răspunse încet, ininteligibil, iar cele două femei își continuară drumul, ca să nu le stea în cale.

Deci, el știuse!

Ce ușurare! Parcă i se luase o povară de pe inimă, iar acum trecea printr-o senzație de amețeală; începu a răspunde distrată la întrebările femeii, ceea ce o încurcă pe aceasta. Nu făcea bine. Nu trebuia să se lase dusă de val. Trebuia să se preocupe de casa lui Guy Noble, nu de persoana lui, iar dacă voia să ducă la bun sfârșit sarcina, nu putea pierde din vedere faptul că era logodit.

Cu toate acestea, nu se putea controla. Simțea nevoia de a împărtăși sentimentul lui Guy, și se critica pentru lașitatea ei, cu toată aversiunea pe care ar fi trebuit s-o arate față de cineva care acționa ca ea. Asta era problema lui Carol, nu a ei, deși, după felul în care se comporta, nu părea a fi prea deranjată. A doua zi apăru la micul dejun în toane, ca de

obicei, și refuză să-i însoțească la biserică, deși Guy era dispus să le ducă el cu mașina. Din nou, Lorne ocupă locul de pe scaunul din față. În spate, Hannah se urcă lângă Luke, îmbrăcat în cel mai bun costum al lui și cu o pereche de cizme decolorate, la fel de bătrâne ca proprietarul lor. Lui Lorne îi plăcu foarte mult slujba și asistă la salutarile din partea sătenilor, care li se adresau și lor, ei și lui Robbie, cu aceeași plăcere ca acasă. La cererea ei, Guy își făcu timp în aceeași după-amiază, după prânz, să se uite la planurile ei pentru camerele de la etaj.

– Vino în biroul meu, sugeră el. Vrei să le vezi și tu, Carol? o întreabă el mai, degrabă politicos, decât entuziasmat.

– Mă duc să-mi aranjez părul, se scuza ea, realizând că el avea de gând să studieze fiecare aspect.

Își pierduse răbdarea. Concentrarea nu era punctul ei forte; își luă pachetul de țigări și ieși. Lorne nu-i înțelegea grija excesivă pe care o arăta față de propria persoană.

– Mă duc să-mi iau foile. Sau mai bine mă uit la Robbie, mai întâi.

– E cu Luke, o informă Guy, cred că n-ai treabă cu el vreo oră de-acum înainte.

– Nu lipsesc decât o clipă, și dispăru în camera ei.

Nu observă privirea ce o urmărise, nici zâmbetul de pe buzele bărbatului.

Când se întoarse, el era deja în birou, făcându-i loc și lumină pentru planuri.

– M-am gândit că o să-ți placă la soare.

Guy avea simțul intuiției și dorința lăuntrică de a-i ajuta pe ceilalți, reflectă Lorne. Adesea, îi putea citi gândurile, ceea ce o neliniștea câteodată. Lorne nu părea conștientă de faptul că expresia feței o trăda de multe ori.

– Am terminat toate încăperile de sus, începu ea și se așează pe un scaun lângă el.

Timp de o oră, îi puse în vedere sugestiile și alternativele ei, discutând inclusiv costurile; singurele intervenții ale interlocutorului erau legate fie de un amănunt pe care-l dorea accentuat, fie de o apreciere a opiniilor ei. O asculta absorbit, făcând la răstimpuri mișcări din cap pentru a-i arăta că-i înțelege punctul de vedere.

– Cred că ți-ar plăcea camera asta mai colorată. Ar fi mai primitoare, și o să te țină mult timp. Covorul trebuie schimbat. Mă gândeam la ceva de nuanța scortîșoarei, fără model, iar pentru fotolii, o tapserie în carouri, la fel și pentru perdele. Pereții sunt bine așa cum sunt acum.

Aveau o culoare gălbuie, și bârnele de pe tavan aduceau o notă de contrast.

– Ai foarte mult spațiu nemobilat; cam așa erau majoritatea camerelor. Și multă lumină, deci decorul nu trebuie să fie prea strălucitor.

Mai degrabă intim și practic, în același timp.

Era conștientă de faptul că el petrecea o mare parte din timp la masa de lucru; în mod clar, o folosea și ca spațiu de relaxare. Pernele din scaunul lui preferat arătau cam uzate, iar pe masă se aflau întotdeauna cărți, ca și cum obișnuia să citească înainte de culcare. După căsătoria cu Carol, s-ar putea să nu mai aibă parte de această plăcere, dar cel puțin ea îi putea face camera cât mai plăcută, înlăturând imaginea sumbră a viitorului.

– Nu voi comanda nicio piesă până nu mă asigur că-ți place ce ți-am arătat.

– Cred că ai lucrat intens pentru a-mi face pe plac, răspunse el serios, cu o notă de respect în glas. Nu știu ce crezi tu, dar eu mă gândesc doar la pielea mea. N-ai vrea să ne plimbăm cât încă e soare, și să discutăm afară restul detaliilor?

Era o altă dovadă a atenției lui; remarcele ei privind plimbările până la cutia poștală și fiind duminică, el crezuse probabil că-i lipsesc. În mintea Lornei răsăriră pasiunile lor comune; el aprobase toate sugestiile ei cu un entuziasm sincer.

– Ești gata să te apuci și de partea de jos? se interesă el în timp ce înaintau încet de-a lungul cărării.

Se plimbă până la marginea domeniului și înapoi, o distanță considerabilă. Oare câți dintre predecesorii lui Guy

facuseră acest drum? Decorul era ideal pentru declarații de dragoste, reflectă ea și un zâmbet îi apăru de pe buze. Iată un amănunt ce nu avea să se schimbe – spațiul acela va avea aceeași utilitate și pentru generațiile viitoare. Ideea de moștenire avea o importanță deosebită, mai ales că lui Guy îi plăceau copiii. Oare Carol îi va dăruia unul? Guy era ultimul descendent care să perpetueze numele familiei, și-ar fi fost păcat să-l piardă. Brusc, realizează că el îi pusese o întrebare și că aștepta, mirat, un răspuns.

– Încep cu sufrageria, mâine, se trezi ea.

Asta însemna sala de biliard, holul, apoi bucătăria și celelalte încăperi adiacente, pe care va trebui să le facă pe rând pentru a n-o deranja pe Hannah.

– Și...camera bunicii ?

– O las la urmă, ezită Lorne.

Dintre toate camerele, cea a lui Kate Noble avea ceva aparte pentru Lorne, ca și proprietarul; se strecura acolo de câte ori avea ocazia, atrasă de eleganța simplă a spațiului aceluia. Guy o surprinsese o dată, când intrase să ude florile de la fereastră.

– Ai prefera să o las așa cum este? sugerează ea.

– Nu, ripostă el. Bunica ar fi detestat aspectul ei actual, deci nu mă supăr dacă... te ocupi și de ea.

Ezitarea din glas îi aminti Lornei observațiile logodnicei lui. Putea oare Guy să repete greșeala tatălui său? Cu

siguranță, Hannah se temea de un astfel de rezultat. Guy își dedicase întreaga viață proprietății sale și pământului. Dar Carol? Cui se dedicase? Gleanings îi servea exclusiv în măsura în care găsea resurse de amuzament. Nu cunoștea dragostea sinceră, altruistă. Lorne se opri un moment, cu fața întoarsă către vechea casă, împrejmuată de narcise, către figura blândă a lui Bundle alături de mielul ei, și neliniștea o cuprinse din nou, fără să știe de ce. Poate din cauza celui de-al doilea miel; poate pentru ea însăși, dar și mai mult pentru Gleanings – cine știe cât va mai rezista? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Guy? Carol nu s-ar fi îngrijit de domeniu, nici măcar n-ar fi încercat să-l păstreze. Își reluă ritmul pașilor, alături de proprietar, abătută. El se aplecă și-i culese câteva floricele de pe marginea drumului; ea le strânse în mână la fel cum făcea și cu scrisorile lui. Întregul spațiu îi pătrunsesse în inimă, se împlântase acolo, din păcate, iar ea avea să-și termine treaba în curând, și avea să-l părăsească.

– Peste puțin timp, puiul de pasăre își va lua zborul. Poștașul o să poată pune din nou plicurile la locul lor, remarcă el. N-o să mai ai plăcerea acestor plimbări.

– Am să mă descurc, zise ea amabilă, deși se simțea mai tristă ca oricând.

Până în ziua când pasărea își va lua zborul, ea va fi de mult plecată. N-avea motiv să mai stea. Cine știe ce cărări vor mai străbate pașii ei? Poate vor fi drumuri sumbre, care nu-i

vor oferi aceeași satisfacție, căci o parte din ea va rămâne legată de locurile pe care Kate Noble le iubise atât de mult. Și de bărbatul de lângă ea, părea că-i dictează inima, însă rațiunea nu voia s-o asculte.

Întreaga natură părea că se preocupă de a clădi spații intime, așa cum făcea ea cu Gleanings, de a forma familii, așa cum făceau păsările deasupra lor. În afară de ea. Era un adevăr pe care Lorne și-l asuma. Munca pentru Gleanings se dovedise a fi mai fructuoasă ca oriunde altundeva. La început, crezuse că e din cauza spiritului bătrânei, care stăruia printre ei. Dar pe măsură ce înainta, începuse a se dedica tot mai mult sarcinii ei, încât acum, ideea de a recupera frumusețea pierdută a domeniului devenise o necesitate; faptul că proprietara călătorise până la celălalt capăt al lumii și o adusese practic aici, o învestea cu responsabilitatea restaurării unei case pentru o persoană care nu mai era printre cei vii. Își îndeplinise misiunea, conștientă că avea gusturi comune cu bătrâna, și se lăsase purtată de inspirație, ca și cum ea însăși ar fi fost stăpâna, înlăturând-o pe Carol, care într-o bună zi va distruge tot ce proiectase ea. Tocmai de aceea lăsase camera lui Kate la urmă – era camera stăpânei.

– De ce taci ?

Vocea lui Guy o făcu să tresară și-i întâlneau ochii cercetători. Roși din cauza imaginației sale nestatornice, care

o făcuse să uite de prezența lui. Compania lui Guy devenise precum un obiect prețios, mai ales că va trebui să plece; începea deja să numere orele pe care mai aveau să le petreacă împreună. În curând, plimbările lor vor înceta pentru că Lorne nu va mai putea reveni la Gleanings după terminarea lucrărilor.

– Aș da orice să-ți citesc gândurile, zâmbi el.

Știa că merită un răspuns, dar pentru că nu putea minți, obrajii îmbujorați o vor trăda; totuși, nu-i putea spune adevărul, și se ruga ca el să n-o descopere.

– Cred că e din cauza salonașului...

– Nu se poate să lucrezi chiar și duminică. Acordă-ți o zi de relaxare!

De câte ori David nu-i făcuse aceeași observație? Îi era dor de fratele ei, de sprijinul lui moral. Observațiile lui Guy erau delicate, în limita respectului pe care-l arătase atât față de ea, cât și față de Robbie.

– Dar tu te îngrijești de animale, indiferent dacă e duminică sau nu, remarcă ea.

– E o necesitate, se apără el. Trebuie să le hrănesc și să le curăț locurile. Apropo, i-am promis lui Luke că mă uit la generator înainte de a se întuneca, și se uită repede în sus.

– E ceva în neregulă ?

– Nu, dar îl verificăm zilnic atunci când avem ouă. Dacă pică generatorul, nu mai dă căldură, iar pierderile ar fi

inestimabile. Nu vreau să pierd și puii, acum după ce-am pierdut mieii.

Munca îi aducea nu doar satisfacții materiale. Lorne îl privi. Guy cerceta înaltul cerului, zborul păsărilor, mișcările lor – toate îi ofereau informații prețioase, ca și cum ar fi citit totul într-un ziar.

– Nu s-au înălțat de mult, remarcă el, arătându-i un stol ce zbura jos. Cred că Luke ară pe undeva la ora asta.

– Cum? Duminica?

– Da ! O face pentru el, nu pentru mine. În fiecare duminică, dacă e vreme bună, o ia pe Frumoasa la arat, ca să o antreneze. Dacă vii cu mine la adăpost, ai să-l vezi, nu e departe.

Când ajunseră acolo, Guy îi sugerează să nu mai intre și să-l urmărească pe bătrân.

– Merită să-l vezi, o asigură el. Nicio cută nu-i brăzdează fața când muncește singur, dar nu e la fel când ia tractorul. Niciodată nu i-au plăcut mașinăriile de genul acesta.

– Și totuși, verifică generatorul în fiecare zi, deci știe câte ceva despre motoare, îi aminti Lorne.

– Așa e, dar ar fi preferat să păstrăm vechea moară de vânt. Dacă am fi fost mai aproape de râu, l-aș fi ascultat. Vin imediat, și intră înăuntru.

Lorne hoinări un timp pe lângă adăpost, încercând să evite zgomotul motorului.

– Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul de fotografiat, gândi ea cu voce tare în timp ce-l spiona pe Luke.

Bătrânul era foarte mândru de animalul lui. O observă pe Lorne și o salută cu mâna. Pământul se întorcea bucată cu bucată sub copitele calului. Mirosul de pământ proaspăt, jilav, abia ieșit de sub zăpezile de iarnă, îi adie pe la nări; aerul era plin de miresmele primăverii, ale culturilor care-și așteptau plantarea; căci în semințele acelea sălășluia întreaga esență a vieții, pe care nicio ființă umană n-o putea pătrunde. Lorne inspiră adânc, lăsând s-o pătrundă acele miresme și să-i atingă simțurile.

– Miroase dulce, i se alătură Guy, ștergându-și uleiul de pe palme.

– Nu și cârpa aia! se strâmbă ea.

– Știu, dar e prețul pe care-l cere progresul științific. Nu pot folosi câte o sticlă de apă la fiecare sută de pui pe care-i verific. Luke ară atât pentru Frumoasa, cât și pentru propriul folos. Mai târziu, însămânțăm pământul.

– Înseamnă că n-ai de gând să scapi de el? izbucni ea. Scuză-mă, nu e treaba mea.

– Doar nu credeai că vreau s-o vând? o cercetă el cu privirea.

– Ai spus că... mai bine n-ar fi deschis gura.

– Știu ce am spus, dar am fost provocat, și eram și speriat. Când calul s-a ridicat în două picioare, aproape că te lovise.

Deci, de-asta se înfuriase el într-atât. Lorne nu observase, pentru că singura ei grijă fusese Robbie. Era normal ca el să aibă aceeași responsabilitate față de persoana ei.

– Nu mi-am dat seama...

– Așa a fost!

Lorne abia acum realiza ce presiune crease incidentul pe umerii lui Guy. Iar ea îl condamnase la vremea respectivă. Acum, își făcea autocritica în tăcere, mulțumită, totuși, că Luke rămăsese cu calul.

– Luke știe?

– Bineînțeles, deși, încă nu m-a iertat că i-am cerut un motiv solid ca să pot păstra gloaba lui. Luke e mai încăpățânat ca un catâr, și dragostea ce i-o poartă animalului său a fost hotărâtoare.

Lorne respecta tactul și bunătatea de care dăduse Guy dovadă. Și care-i confereau adevărata valoare.

Soarele cobora lent, îmbrăcând crestele stâncoase cu tonuri aurii; pământul se desfăta în lumina asfințitului, dar străfundurile lui rămâneau întunecate, ascunse razelor, căci cărările adâncurilor se cufundau tot mai departe, drepte, profitând atât de bogăția trecută a solului, cât și de hrana prezentului, ce-l pregătea pentru următoarea recoltă. O recoltă pe care n-avea s-o mai prindă pe Lorne la Gleanings.

Capitolul 9

Zilele treceau cu folos pentru munca de redecorare. Pe lângă faptul că se ocupa de proiectarea lucrărilor, Lorne se mai ocupa și de comandarea materialelor, căuntând să obțină cea mai bună echipă cu care să poată continua. Multe mai rămăseseră de făcut, dar Guy părea pregătit pentru orice fel de cheltuială în scopul renovării, probabil pentru logodnica lui, iar Lornei îi făcea pe plac din alte motive, pe care nu îndrăznea să le menționeze.

Lorne spera, de altfel, ca răspunsurile să vină cât mai târziu, pentru a-i mai acorda ei încă o săptămână în compania lui Guy, deși era conștientă că acest lucru îi provoacă doar suferință. Timpul ce se scurgea repede o făcea să-și înăbușe durerea interioară, trăind pur și simplu

clipa prezentului, ca și cum n-ar mai fi existat un viitor în care să se bucure de parfumul zilelor petrecute cu el.

Plimbările zilnice până la cutia poștală deveniseră o necesitate, deși știa că era prea devreme pentru un răspuns, mai ales că trimisese cereri în toată lumea cunoscuților ei, acolo unde era sigură că va găsi calitate și simț estetic în același timp. În ciuda faptului că nu-și dorea să părăsească Gleanings și pe stăpânul lui, voia să obțină rezultatele efortului ei, precum și răsplata; ținea destul de mult și la aspectul financiar, ca o finalitate necesară a serviciilor ei.

Robbie începuse a-și forma o rutină zilnică din hrănirea mielului, din colectarea ouălor și din ajutorul acordat lui Hannah. O ajuta și pe Lorne, lăsându-i spațiu liber pentru a se concentra asupra planurilor sale, deși era conștientă că bănuții pe care-i căpătase băiatul de când cu dintele, trebuia cheltuiți cumva.

– O să mergem în sat, mâine la prima oră, îi promise ea.

Puteau să prindă dubița poștei, care funcționa și pe post de transport local.

– Puteți lua mașina mea, se oferi Guy, volubil, când auzi de escapada pe care o plănuiau. Îți arăt cum se manevrează, după-amiază, dacă vrei.

– Dacă nu mai ai nevoie de mașină... ezită Lorne, pentru că avea de ales între un mijloc public de transport sau cel al lui Guy.

– Nu am. Oricum, eu și cu Carol mergem în sat la avocat, deci o să mergem cu Land Rover-ul. Și ai zis că știi să conduci.

– Da.

În sinea ei, Lorne îi mulțumea lui David că se ocupase ca permisul ei să fie valabil și peste graniță. Avea și taxa de drum plătită.

– Nu se știe niciodată; poate că ai nevoie să închiriezi o mașină când ești plecat, insistă el.

– N-am mai condus un Rover și aș vrea să mă obișnuiesc înainte de a merge la drum mai lung.

– Atunci, rămâne după prânz? Poți veni și tu, dacă te pricepi, se adresează el băiatului.

– Domnule Guy, să luați și niște cartușe la dumneavoastră dacă tot sunteți lângă sala de arme, se opri Hannah în dreptul ușii. Luke crede că a văzut o vulpe.

– Sper că n-a ajuns la găini? se îngrijoră el imediat.

– Nu, încă nu, din câte știu, dar lipsește o rață.

– N-am văzut urme de pene, se preocupă el. Lipsește de mult ?

– Destul de demult. În ultimul timp, eu am aranjat rațele, ca să-l scutesc pe Luke de încă o treabă. Atunci am observat că nu mai e.

– O să patrurez eu puțin, promise Guy, iar Hannah se îndepărtă, mulțumită de răpuns. Nu, de data asta nu poți

veni cu mine, și-l mângâie pe copil pe păr. Vei avea destul timp să înveți să tragi, dar numai după ce împlinești nouă ani. Atunci, ai să mă poți însoți.

Inima lui Lorne tresări la auzul afirmației. Sunase ca o promisiune, ori ea și Robbie aveau să fie de mult plecați, iar Gleanings și Guy nu vor mai exista pentru Robbie decât ca amintire. În ce o privea pe ea, se îndoia că ar putea să le treacă ușor cu vederea; fiecare oră pe care o petrecea acolo, i se întipărea în minte și-n suflet, și n-avea de gând să șteargă totul cu buretele.

Guy se ținu de promisiune, și o duse în mașină după prânz. Stătea alături de ea, cu mâna pe schimbătorul de viteze.

– Bagă în prima viteză.

– E cam rigid. Altfel, cred că se conduce ca o mașină obișnuită.

Lui Lorne nu i se părea ceva special; era doar o mașină, nu un elicopter; în plus, alături de Guy, simțea că ar fi putut muta și munții din loc.

– Mergi până la capătul aleii și stai și eu cu tine; apoi, poți să stai toată după-amiaza cu ea, să mai exersezi, îi sugeră el cu căldură.

La cutia poștală, coborî să-și colecteze plicurile, apoi urcă la loc.

– Te descurci, și o lăasă singură.

Du-te. Mai vrei să mai iei și pe altcineva? și-i arată pe Robbie și pe Jet, care așteptau încrezători.

– Bună idee. Putem merge până la râu, să ne și plimbăm puțin.

Brusc, își aminti că nu-i prea acordase băiatului atenție, în afara lecțiilor zilnice, cu toate că el nu ducea lipsă de ocupații. De multe ori avusese parte chiar de Luke sau de Guy; n-o căuta niciodată pe Carol, ba chiar o evita. Lorne se aștepta ca Guy să vină cu ei, însă acesta se aplecă și-l ridică pe Robbie pe scaunul din față, apoi îi comandă și lui Jet să se urce în spate.

– Distracție plăcută!

Îi urmări cu privirea, până când Lorne ieși de pe alee. Robbie se foia fericit, surprins de excursia neașteptată, dar Lorne îl mai temperă :

– Potolește-te; n-ai decât să sari cât vrei când coborâm.

– O iei prin apă, așa cum face unchiul Guy?

Ea îl privi cu un aer de superioritate, neașteptându-se la o astfel de întrebare, scăpând pedalele de sub control. Motorul era aproape să se înfunde, iar ea schimbă imediat viteza.

– Tati o ceartă pe mami când se întâmplă asta.

– Știu; și ea căzuse victimă criticii lui David din același motiv. Nu știam că-i spui domnului Noble, unchiul Guy.

– El mi-a spus să fac așa.

Crede că e mai ușor, și oricum i-ar plăcea să aibă un nepot. A, ce bine! Mergem prin vad, și-și lipi nasul de geam, fascinat de rotocoalele de apă de sub roți.

Jet se aruncă în față, în brațele copilului, nedorind să rămână pe dinafară, indiferent ce se petrecea acolo.

– Înapoi, înapoi, Jet !

Comanda hotărâtă o încremeni pe Lorne. Pieptul o durea din cauza bățăilor puternice ale inimii; mai avea puțin și-i dădeau lacrimile. Nu intenționase s-o ia prin vad, ci pe parte cealaltă a câmpului. Din cauza acelor cuvinte, sufletul ei agoniza și mai mult acum. Dacă l-ar fi putut face pe Robbie nepotul lui cu adevărat; însă era imposibil. Altfel, trebuia să rămână niște așa-zise rude, după cum credea băiatul, și să se mulțumească doar cu atât, deși nu-i era de-ajuns.

Opri mașina imediat ce trecură pe partea cealaltă. Coborâră cu toții; spre marea ei dezamăgire, câinele se ținea în permanență lângă copil, interpunându-se între el și apele râului.

– Putem merge până la pod?

– Da, dar să te ții după mine. Poteca se îngustează și nu vreau să te pescuiesc din apă.

Robbie umbla cu ochii în jos, concentrat la mișcările ierbii, pândind vreo pasăre să sară dintre tufe – măcar avea un motiv de focalizare a atenției. Lorne încerca să-și înăbușe gândurile interioare. Se prinse de grilaj, uitându-se în jos

spre curenții de sub ei, în timp ce băiatul se așează pe podeaua podului.

– Uite! Pești!

– Da; unchiul Guy o să vină cu mine într-o zi când are timp liber.

O dureau rostirea acestor cuvinte; și se îndoia că, la început de sezon, el avea să găsească timp pentru distracții.

Ceva mai încolo, dădură peste cuibul de potârniche pe care ea și Guy îl găsiseră cu câteva zile mai devreme. Lorne îl luă în brațe pe Robbie, apropiindu-l de locul cu pricina, pentru a nu speria pasărea, care și-așa îi cerceta suspicioasă. Cu aripile ei, își apăra puii de intrușii care o priveau fascinați.

– Să-l chem pe Luke; el știe ce să– le facă. Să n-o ridici acum, e prea speriată și o să-i sperii și pe micuți. Luke o să le aducă un coș sau ceva asemănător.

Bătrânul se pricepea la treburile dintr-astea și era întotdeauna pregătit, în timp ce Lorne avea mari lacune.

– Haide, Jet! comandă ea.

De data aceasta îl lăsă pe Robbie s-o ia înainte și el alergă în cea mai mare viteză la mașină, pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Guy se oferă el însuși să se întoarcă în locul unde se afla cuibul. Spre surprinderea ei, îi plasă pe copil și pe Jet în spate, iar el rămase pe scaunul de lângă șofer.

– Nu vrei să conduci?

La urma urmei, era mașina lui.

– Nu, atâta timp cât găsesc un șofer competent.

Obrajii ei se împurpurară.

– Oprește pe partea asta și o să traversăm podul pe jos.

– Cuibul e chiar dedesubt.

– Văd.

– N-ai de gând să o prinzi ?

– Nu. E mai bine să vină de bunăvoie.

Plasă coșul pe o platformă netedă la baza podului, îndreptându-l spre direcția cuibului, lăsându-i capacul deschis.

Apoi, sub privirile uluite ale Lornei, scoase o farfurie de tinichea și începu să lovească în ea. Zdrăngănitul stârni un freamăt imens în oaza de liniște a râului, încât sentimentele ei oscilau între amuzament și iritare. Apoi îl văzu că așază grijuliu o farfurie înăuntrul coșului, și imediat realizează intențiile lui Guy.

– Crezi că are să vină la mâncare?

– Oricum, are destulă cât să-i acapareze atenția.

– Și puii? N-ar trebui să-i veghem noi, dacă tot o prindem pe mama loc în capcană?

– O să-i cheme și pe ei. Sunt destul de mari și or să se poată urca singuri la mâncare. Iar coșul de răchită e destul de încăpător pentru toți.

– Poate că o să se zbată ca să scape, se îngrijoră Lorne, căci mai văzuse astfel de cazuri, în care mamele își mai și răneau puii.

– Dar nu e așa de sălbatică, răspunse el. E obișnuită să i se aducă de mâncare, și nu-i e frică de oameni, altminteri, ar fi zburat de-aici într-o clipită.

Se opri și-și întorse ochii, cercetând capcana, precum un vânător care e sigur de succesul capturii sale, totuși pregătit pentru surprize. Robbie se simțea cu siguranță la fel; degetele lui le strângeau cu putere pe ale ei. Și totul pentru niște păsări, ceea ce o făcea să-și stăpânească un surâs interior.

Dintr-o dată, tufele începură să se miște. De după frunze apărură un cioc gălbui, apoi un gât și-un cap prelung, urmat de tot grupul; se repeziră la mâncare cu toată viteza. Însă bățul care sprijinea capacul se mișcă imediat ce intră pasărea-mamă, iar capacul căzu peste ea.

Guy avusese dreptate. În loc de țipetele pe care se aștepta să le audă, dinăuntru răzbeau sunete de mulțumire, apoi un țipăt mai prelungit. Guy o prinse pe Lorne de mână și-i îndrumă privirile. Țipătul se auzi din nou și printre firile de răchită întrezăriră încă un cap gălbui.

– Ah, uite, a mai rămas unul.

Guy îl prinse repede și pe acela.

– O să-i fie mai bine de unul singur. Lasă-l !

Cam asta e tot. Haide, să-i ducem lui Hannah. Ia, te rog, de o parte a coșului, o rugă el pe Lorne. Iau eu de cealaltă.

Ea nu se putu stăpâni să nu arunce o privire înăuntru. Cei mici se îngămădeau pe patul de paie pregătit, săturați pe deplin cu masa pregătită de Guy.

La întoarcere, conduse el. Parcă exact la ușa bucătăriei.

Lorne sări jos din mașină și-și scoase eșarfa mare și verde ce-i împodobise părul.

– Haide să înfășurăm coșul și să-i spunem lui Hannah că e cadoul ei de Paște.

Și, din două mișcări, legă eșarfa de coș, dându-se un pas înapoi pentru a-și admira creația; era bucuroasă și-și aducea astfel aminte de glumele pe care le făcea cu Sally și cu David, glume care-i apropia, și care-i stârneau amintiri când se afla departe de ei.

Guy aprobă gestul cu o lucire jucăușă în ochi, apoi luă coșul în brațe și ciocăni la ușă.

– Un cadou pentru tine, Hannah, de la noi trei.

Femeia începu să râdă, plăcut surprinsă.

– Lăsați-o în curte, biata creatură... Am să le dau ceva să mănânce până ce Luke o să le facă un adăpost.

– Dar au mâncat deja... Însă Guy îi duse mâna la gura băiatului.

– Nu-i strica lui Hannah plăcerea... Ah, uite-o pe Bundle, strigă Guy pentru a schimba obiectul atenției.

Robbie nu așteptă al doilea îndemn și o zbughi în direcția aceea.

– Ce altceva poți să mai aștepți de la viață când ai șase ani? oftă Guy.

O cuprinse distrat pe după umeri și o conduse, alături de el, spre o clădire, ca și cum umblaseră unul lângă celălalt de când lumea. Lorne nu dorea și nici nu mai avea puterea de a se sustrage, așa că-i acceptă compania, gustând din plăcerea atingerii lui, indiferent cât de impersonal ar fi fost gestul său.

Dacă poza lor împreună ar fi durat la nesfârșit, reflectă ea, iar ei să se poată bucura de căldura unei familii și a unui cămin, poate chiar a copiilor. Dar gândurile îi provocau suferință. Acestea erau cele care formau experiența de viață, precum și amintirile ce aveau să fie împărtășite odată, în spatele perdelelor trase, pe timp de iarnă, undeva în fața șemineului. O străfulgerare a simțului realității o atenționează să nu mai continue cu astfel de idei, mai ales dacă cel care-i stătea acum alături avea să-i înșele așteptările, sau dacă ea se va retrage înlăuntrul ei, umilită de refuzul lui. Ar fi putut îndura orice, mai puțin o asemenea situație. Se întrebă cât va mai rezista la Gleanings, dacă își va putea duce la bun sfârșit munca sau nu. Dacă David s-ar fi aflat în Anglia, s-ar fi mutat la el, și ar fi continuat să se îngrijească de lucrări acolo, decât să fie torturată de apropierea lui Guy. Brusc,

avu senzația că nu mai poate suporta decizia pe care o luase mai devreme, aceea de a profita la maximum de clipele pe care le mai avea de petrecut în compania lui Guy; ajunse a se teme să mai rămână, însă lașitatea îi dădea un sentiment de groază de a părăsi Gleanings și pe Guy, pentru totdeauna.

Temerile persistară și pe parcursul nopții, bântuind-o în coșmaruri, nelăsând-o să doarmă.

Robbie rămase mirat când a doua zi, la micul dejun, ea acceptă pe loc să pornească foarte devreme la o plimbare până în sat.

– V-am scos mașina, o anunță Guy, e parcată în fața ușii.

Îi mulțumi și-l trase pe Robbie de pe scaun, nerăbdătoare să scape de privirile lui întrebătoare; se vedea că era nedumerit de atitudinea ei, însă nu făcu niciun comentariu, doar le sugeră să-și ia pelerinele de ploaie.

– Stă să plouă.

– Mă duc sus să le iau.

Urcă repede scările și petrecu mult timp netezindu-le, aranjându-le, sperând ca până la întoarcerea ei, Guy să fi plecat la garaj.

Însă tactica ei dădu greș, căci Guy o aștepta lângă mașină, discutând cu Robbie. Așteptă ca amândoi să se așeze pe scaune, apoi vorbi încet către ea :

– Mi-ar plăcea...

– Unchiul Guy mi-a mărit suma la zece peni, izbucni Robbie. Scuze, unchiule Guy, tu ai început primul, se retrase el, când își aminti de bunele maniere.

– Îl răsfeți, protestă Lorne delicat, pentru că și ea făcea la fel.

El nu-și mai continuă ideea, deși ea rămase cu cheia suspendată în aer. În schimb, le ură drum bun. I-ar fi plăcut să audă ce gândea el. Îl salută și ea, apoi îi puse lui Robbie centura. În timp ce se îndrepta spre ieșirea de pe alee, un impuls îi dictă să se uite în oglinda retrovizoare, și inima începu a-i bate cu putere când observă că el rămăsese în același loc, urmărindu-i, și de data aceasta.

"Vrea să se asigure că îi conduc bine mașina" se iluzionă Lorne, și se concentrează la drum, hotărâtă să-și păstreze buna dispoziție pentru Robbie.

Parcă în fața unui magazin mai mare. Ușa se deschise cu un clinchet de clopoțel când intrară ei, și-i întâmpină un miros de parafină, de caramele ieftine și de săpun de casă – toate la un loc. Lorne se pomeni exact lângă o tavă cu ouă, pe care o femeie de după tejghea le mută pe un grătar, alături; Lorne observă în locul respectiv mai multe substanțe uleioase folosite la gătit, precum și un tub de unt "lichid", care nu se mai găsea de ani de zile. Hannah își producea singură untul, deci n-avea nevoie să cumpere de aici. Magazinul părea să ofere absolut orice, atât pentru oameni

cât și pentru animale. Robbie ochi cu o precizie de radar o tavă imaculată, pe care se găseau niște mere fabulos de mari.

– Sunt bune și dulci și nu-i dau dureri de burtă, zâmbi femeia către Lorne.

– Știu, deja a mâncat unul. Și iată rezultatul, și Lorne îl ridică pe băiat la nivelul tejghelei pentru ca vânzătoarea să-l poată vedea.

– Oricum îi cădeau dinții la vârsta lui, râse ea, și e mai plăcut să-i pierzi într-un măr decât la dentist, comentă în continuare, și le împachetă două mere, după care le vârî cu mâna ei în pungă. Asta ca să nu vă murdăriți și dumneavoastră.

– Nu putem să le mâncăm acum? Doar unul, se rugă Robbie.

– Să ne așezăm lângă statuia din parc, sugeră Lorne. E plăcut și putem urmări întreaga mișcare de-acolo.

Nu era mare lucru de observat, astfel încât după ce-și terminară fructele, se spălară pe mâini. Lorne nu dorea să-i înapoieze lui Guy mașina lipicioasă, mai ales după amabilitatea ce-o arătase față de ea.

La întoarcere, nu-i mai găsi pe Carol și pe Guy. Plecaseră și abia a doua zi aveau să revină la Gleanings. Mașinile lor nu se intersectaseră, pentru că vehiculele mici nu puteau trece prin vad. Lorne oftă ușurată aflând vestea.

– Abia ce-au plecat, o informă Hannah.

Iar domnișoara Carol a...sau mai bine vă povestește domnul Guy când se întoarce.

Bătrâna se opri din cauza apariției lui Robbie; buna dispoziție a Lornei păli. Oare ce avea Hannah să-i spună atât de important? Oare cei doi erau pe punctul de a se căsători? Ar fi fost singura variantă posibilă. Doar mergeau la un avocat în legătură cu moștenirea lui Kate Noble, și știa că el era nerăbdător să clarifice situația. Or pe ea n-o interesa viitorul domeniului, deci nici veștile nu aveau legătură cu această călătorie; însemna că era vorba de o problemă personală, și, din moment ce o includea și pe Carol, există o singură variantă.

– Haide să dăm o raită prin curte, poate îl găsim pe Luke.

Adusese pentru el un pachet de tutun, iar pentru Hannah, niște ciocolată. Vestea neașteptată trezi în ea o stare de agitație, nu mai putea rămâne între patru pereți, care o sufocau. Se grăbi pe scări în jos, strigându-l din mers pe Robbie. De afară se auzi zdrăngănit de găleți -Luke hrănea animalele. Îl găsi ocupându-se de mânz.

– Cu cât cresc mai repede, cu atât mai bine, mormăia bătrânul.

– Ce ți-au făcut? se amuză Lorne. Mai bine fă o pauză și trage o pipă, și-i întinse cadoul, mulțumită de luminarea instantanee a chipului său.

– E de calitate, mulțumi el. Nu prea am parte de așa ceva.

Lornei, tutunul i se păruse cam scump, dar efectul merita toți banii.

– Mai stau până verific generatorul, apoi îl încerc. Acum nu vreau să-l amestec cu miros de benzină. Nu vreți, vă rog, să-mi țineți și mie gălețile până mă uit la mașinăria aia?

Lorne luă o găleată, Robbie, alta.

– Te așteptăm aici.

– Avem o scurgere, îi anunță el în scurt timp. Mai durează vreo două ore.

– Văd că mai este ceva benzină, remarcă ea, arătând spre butoaiile de lângă șopron.

– Asta e doar o parte. Ar fi trebuit să primim azi o nouă încărcătură. Ne ajunge deocamdată, dar trebuie să sun să văd când o să ajungă și ei.

– Mă ocup eu de îndată ce ajungem în casă, se oferi Lorne. Vrei să te ajut cu bidonul?

– Nu, e ușor. O să-i desfac capacul, dacă tot suntem aici.

Se folosi de o șurubelniță veche pe care o utiliza și Guy în același scop.

Așeză bidonul pe picioare, pregătindu-se să-l ridice la nivelul generatorului.

– S-a scurs destul de mult. Cred că e de la vreo fisură. Dacă stăpânul n-a vrut să păstreze moara de vânt... Jet, ieși afară de-aici ! strigă el către câine, care înțelese imediat mesajul.

Însă Bundle, care-l însoțea ca de obicei nu se astâmpără din joacă, ba crezu că Luke o stârnește și mai mult. Și se împletici între picioarele bărbatului; genunchii șubreziți ai bătrânului cedară. Luke stătea cu bidonul pregătit în aer, iar izbitura animalului îl dezechilibra complet. Bidonul se rostogoli spre marginea șopronului. Lichidul uleios se scurse în cea mai mare parte până ce bătrânul reuși să-l întoarcă. Totul se petrecu atât de repede, încât Lorne nici nu avu timp să reacționeze.

– Doar atât mai avem, mai ține cam două ore. Cel puțin dacă nu continuă să curgă și mai tare, se plânse el.

– Mă duc să sun și să văd la ce oră ajunge dubița, răspunse Lorne, inconștientă de proporția dezastrului. Vezi ce poți face cu fisura aia.

– Domnișoară, spuneți-le să se grăbească. Dacă mașinăria aia se oprește, nu mai e nici căldură, și pierdem toți puii domnului Guy...

Capitolul 10

"Nu și dacă vă ajut eu!"

Lorne alergă în bucătărie și-i explică lui Hannah cele întâmplate. Ceru apoi numărul de telefon. Dispecerul o anunță că dubița avusese un accident pe drum și că rămăsese blocată într-un anumit punct, dar îi sugera Lornei să vină ea la ei cu Land Rover-ul.

— V-ar ajuta și pe dumneavoastră și pe noi, ca să mai scăpăm de încărcătură.

— Așa am să fac. Vă mulțumesc.

Apoi îi explică și lui Hannah planul ei.

— Mă duc să-l anunț și pe Luke. Dacă poate să mai țină motorul până mă întorc, ar fi perfect; nu durează mai mult de o oră.

Îi urcă și pe copil, cu tot cu câine.

– Mergem să luăm niște butoaie pentru Luke; nu putem lăsa puii unchiului Guy să moară.

Nu, după situația cu mieii, continuă ea în mintea ei, ar fi prea mult de suportat. Iar dacă avea să se căsătorească cu Carol, nu dorea să-i strice ziua, întâmpinându-l cu un dezastru la întoarcere, mai ales dacă acesta putea fi prevenit.

De afară se auzi un sunet înfundat.

– Începe să tune! zise Robbie.

– Așa e!

Era ultimul lucru de care mai avea nevoie. Dar fie că venea sau nu furtuna, trebuia să aducă benzina. Luke era singurul care știa cum să se ocupe de generator, deci nu-l putea părăsi, iar Hannah nu știa să conducă mașina. Porni în viteză spre locul indicat de dispecer, fără a mai lua seama la vad în graba ei.

Dacă ar fi plouat, aerul s-ar mai fi răcorit, la fel și adăpostul generatorului, și implicit și acesta. Lorne nu știa cât puteau să reziste puii, dar era conștientă că n-au prea mult timp la dispoziție.

– Uite-l pe poștaş! strigă Robbie.

Lorne încetini și deschise geamul.

– Ceva pentru noi?

Ridicarea scrisorilor nu-i lua mai mult de câteva secunde, și poate că n-ar mai fi găsit timp mai târziu. Primi două

plicuri; când își aruncă ochii pe unul dintre ele, văzu scrisul lui David.

– Ai grijă de ea, și i-o întinse băiatului. O deschidem imediat ce ajungem acasă. Însemna că-și încheiaseră excursia, și că se întorceau, poate se aflau chiar pe drum. Cel puțin, asta și spera Lorne. Abia aștepta să-i revadă, și revenirea lor o putea salva din criza prin care trecea, în ciuda faptului că se împotriva cu toată ființa ei. Dacă David și Sally se întorceau, aveau să-și caute o locuință, iar ea ar fi putut sta cu ei. Iar aceasta ar fi constituit o scuză perfectă ca să plece de la Gleanings, să-și ducă sarcinile la bun sfârșit din exteriorul locației propriu-zise. Gândul părăsirii aceluia loc o durea nespus de mult, însă ideea de a rămâne, din perspectiva veștii pe care Guy i-o pregătea, o îndurera și mai mult. Încercă să-și limpezească gândurile pentru a se putea concentra asupra misiunii pe care o îndeplinea acum, întrebându-se cum putea să încarce bidoanele în condițiile în care nu cunoștea gravitatea accidentului. Dar, spre ușurarea ei, dubița fusese trasă pe marginea drumului, și lângă ea se afla un polițist, care-l interoga pe șofer. Parcă mașina chiar în spatele dubitei, pentru a înlesni încărcarea. La întoarcere, ar fi trebuit să ocolească pe un alt drum, căci n-o mai putea lua tot pe alee. Îi lăsă pe Jet și pe Robbie înăuntru și coborî ca să discute cu bărbații. Șoferul îi transferă, în câteva minute, două bidoane.

– Ați fost de încredere, îi mulțumi ea.

La urma urmei, șoferul n-avea de unde să știe identitatea ei. Nu se gândise până acum la asta.

– Cunosc mașina domnului Noble. Și câinele, surâse el.

– Mă grăbesc din cauza puilor, se scuză Lorne.

– Se pare că are o scurgere la generator, nu ? începu șoferul, iar polițistul deveni dintr-o dată atent.

– Mda, domnul Noble a trecut printr-o groază de probleme lunile astea. Mai întâi cu bătrâna, apoi cu oile. N-aș vrea să piardă și puii; ajută foarte mult industria păsărilor din Gleanings.

– Și eu sper, mai ales cu ajutorul dumneavoastră. La naiba! izbucni Lorne simțind un strop de ploaie pe piele și se grăbi spre mașină.

– Vine spre noi, anunță șoferul cu privirile spre cer. Și cred că e una mare după norii grei, n-o să treacă prea ușor.

– Aveți grijă la vad, când vă întoarceți, domnișoară. Treceți-l repede, dacă apele sunt ridicate, altfel rămâneți acolo.

– Așa am să fac.

Mașina gonia pe șosea cu viteză maximă. Pe Lorne o bântuia un coșmar cu mii de suflete de pui nevinovați. Începuse a turna de-a binelea, iar șuvoaiele îi îngreunau circulația. Tunetele se spărgeau chiar deasupra lor, continuu, și încă nu văzuseră totul. Cu toate că turna cu

găleata, și că apele veneau din susul râului, Lorne nu credea că vadul va fi mai adânc, din moment ce Guy îi spusese că râul nu creștea în zona respectivă, fiind blocat de o îngustare a malului. Când ajunseră acolo, apele nu atinseseră încă marginea de sus a malului, dar erau cu cel puțin un metru mai adânci, și curgeau învolburate. Purtau cu ele și urmele resturilor de prin locurile din amonte, pe unde furtuna trecuse deja. Fără combustibil, Guy pierdea puii. Dacă rămânea cu Land Roverul blocată în ape, îl putea pierde și pe acesta. Fără îndoială, ea cu Robbie și cu Jet ar fi înnotat până la mal, însă motorul vehicolului n-ar fi supraviețuit.

Ieși din mașină și se duse la portbagaj ; verifică greutatea bidoanelor. Nu erau foarte grele, le-ar fi putut trece dincolo, pe poduleț. Încercă să ruleze unul, și renunță imediat. Luke îl rulase pe-al său destul de ușor, însă acela nu era plin, or ea nu-l putea nici măcar apuca de margine, darămite să-l și treacă dincolo.

– Va trebui să riscăm și s-o luăm pe calea mai lungă, îi explică lui Robbie și porni din nou motorul.

– Uite-l pe Luke, strigă băiatul. Ne face semne de acolo. E cu Frumoasa și cu căruța.

Căruța era de fapt o invenție de-a bătrânului – niște bușteni groși, sprijiniți pe o placă tot din lemn, legate de harnașamentul calului și puse pe două roți firave, tot din lemn. Luke o folosea pentru transportarea bidoanelor cu

lapte atunci când Guy nu putea merge cu mașina, și reprezenta și un antrenament pentru cal. De când cu mica altercație cu Guy pe seama calului, Luke începuse a o utiliza mai frecvent, încăpățânându-se a-și menține animalul în formă. Lorne deschise portiera și-i răspunse la semnale. Bărbatul grăbi pasul spre gura vadului.

– Avem benzina în portbagaj, îi transmise Lorne de pe mal.

– Rămâneți acolo, domnișoară; trec râul.

Se săltă în șa cu o agilitate nebănuită. Calul intră ușor în apă, cu Luke călare, ca și cum ar fi fost cine știe ce vrăjitor a cărui piele nu se uda. Râul umflat ridică deasupra apelor construcția din lemn, iar Lorne se sperie o clipă, crezând că animalul nu-l va putea trage pe stăpânul său. Însă Frumoasa își continua trecerea fără să crâcnească, de parcă ar fi păscut liniștită pe o pajiște.

– Generatorul mai funcționează ? se interesă Lorne, fără a mai aștepta ca bătrânul să ajungă lângă ea.

– Da, dar mai slab decât am sperat eu, răspunse el.

Între timp, ajunse pe partea cealaltă, și continua să lucreze când Lorne începuse discuția. Ridică unul dintre butoaiile cu care Lorne nu se descurcase și-l rostogoli până la malul râului, unde aștepta căruța. Pe ambele, le aranjă cu grijă pe platformă.

– O să ajungem exact la țănc.

Puteți să veniți cu mașina pe drumul ocolitor, domnișoară. De-aici încolo, duc eu combustibilul. Sunt unele lucruri pe care doar caii le pot face, spre deosebire de motoare, și aruncă o privire disprețuitoare mașinii.

– O să-l informez pe domnul Noble, zâmbi ea.

Ochii bătrânului aveau o licărire sălbatică.

– Chiar vă rog s-o faceți, iar glasul lui părea a spune "Știam eu!"

Îl urmări fascinată pe Luke săltându-se din nou pe cal și trecând râul. La venire nu avuseseră greutate, iar Lorne spera să nu întâmpine probleme la întoarcere. Mai ales că nivelul apelor crescuse puțin, aproape că atinge pânțele animalului. Rămase în ploaie până când Luke își ridică basca în semn că trecuse cu bine. Ea îi făcu cu mâna și se urcă în mașină. Avea de gând să-i povestească totul lui Guy, luându-i apărarea lui Luke, deși nu era necesar, dar măcar îi va da bătrânului satisfacția ultimului cuvânt. Guy îl va aprecia, cu siguranță, dar îl va și critica.

– Acum nu ne mai grăbim, îi zise lui Robbie; haide să deschidem scrisoarea de la tata, să vedem când se întorc.

Era nerăbdătoare să afle vești de la ei. Degetele i se mișcau repezi pe plic. Îi părea ireal că ține în mână o scrisoare de la fratele ei după atâta timp, dar în sinea ei simțea că atât el, cât și Sally sunt sănătoși.

– Sunt bine, îl asigură pe Robbie, care aștepta și el veștile.

Sunt pe drum, apoi verifică data. E de la Hong Kong și au pus-o acum o săptămână. Ar trebui să fie acasă pe...data de 21, scriu ei aici. Azi în cât suntem ? Adică astăzi! Și dintr-o dată, scăpă foaia și-l luă pe Robbie în brațe, fericită. Dacă avem noroc, la sfârșitul săptămânii vom fi împreună din nou.

Ce ușurare! Nici că putea să cadă mai bine sosirea lor!

– Tremuri ? o întrebă copilul, curios.

– De bucurie, cred că și tu te simți la fel, și-și puse mână pe creștetul lui, însă el părea calm.

Și Robbie ardea de nerăbdare să-și revadă părinții, însă nu dorea să părăsească Gleanings din anumite motive, după cum era cazul ei.

Pentru el, toate animalele și treburile fermei reprezentau o joacă de copil. Pentru ea, reprezenta un cămin, și un proprietar de a cărui prezență inima ei se atașase prea mult; îl iubea, iar acum trebuia să plătească scump îndrăzneala de a-și fi scăpat sentimentele de sub control.

– Și-au luat o casă în satul vecin, citi ea în grabă conținutul scrisorii. Au luat legătura cu administratorul, care a fost de acord să le-o închirieze pe termen scurt, până când au să găsească altceva în zonă. Cam asta e tot. Încearcă să citești și tu cât conduc eu, măcar mai exersezi puțin.

Îi întinse foaia; îi dădea o ocupație copilului, pentru ca ea să poată medita în voie. Se înțeleseseră ca David s-o

contacteze la Gleanings, ceea ce s-ar fi putut întâmpla în aceeași zi. Nu specificase ora la care avea să ajungă. Probabil că deja aterizaseră...

Conduse cu mare atenție, în ciuda agitației stârnite de veștile fratelui ei. Acum nu mai contau cinci minute întârziere, mai ales că nici nu cunoștea foarte bine drumul.

– Uită-te și tu după o curbă spre dreapta, îl rugă. Nu vreau să greșim drumul. A, uite-o. Nu mai e mult, și accelerează sigură pe ea.

Exact când mașina trecu pe lângă cutia poștală, Robbie observă că puii de măcăleandru își luau zborul. O rugă pe Lorne să oprească. Într-adevăr, toată familia își părăsea cuibul. Un pui stătea agățat și nesigur pe marginea cutiei, acolo unde ei obișnuiau să le lase firimituri de pâine. Își agita neconținut căpșorul, atent la lumea necunoscută ce-l înconjură.

– N-are pieptul roșu, remarcă băiatul.

– Încă nu, e prea mic. Când sunt mici, e mai bine să nu-l aibă roșu. Penajul maroniu îi apără, apoi trebuie să învețe să-și ascundă penele roșii pe după crengi, dacă se simt amenințați.

Pasărea se lipise parcă de acea margine, când din cutie se ivi un căpșor maroniu, împungându-l pe fratele lui cu ciocul, spre deliciul băiatului.

– L-a împins de la spate!

– Vine spre noi, observă Lorne.

Micuța creatură care abia-și desfăcuse aripile, gustând din plăcerea primului zbor, ateriză, spre teama lui Lorne, pe capota mașinii. Alte trei păsărele o urmară în zbor, dar se plasară pe cutie, pentru că li se păru mai apropiată.

– Ăștia sunt toți, zise Robbie. Poștașul ne-a spus că al șaselea n-a ieșit. Acum sunt o groază de măcăleandri, dacă fiecare ar avea în cuibul lor alte șase ouă... și-ncepu a calcula pe degete.

Lorne privea curioasă creaturile firave din fața lor, întrebându-se dacă aveau să supraviețuiască pe cont propriu. Natura oferea din preaplinul ei, însă puțini supraviețuiau pentru a se perpetua, pentru a asigura continuarea speciilor. Acesta era un detaliu sumbru al realității înconjurătoare, dar spera ca puii de măcăleandru să se numere printre norocoșii care supraviețuiau. N-ar fi fost scutiți de suferințele traiului lor, căci viața lua cu o mână ceea ce oferise cu cealaltă – o altă lege nescrisă a naturii.

– A zburat !

Puilul își recăpătase încrederea în forțele proprii și se alătură grupului pe gard, la chemarea mamei, care-i lăsă o clipă să se odihnească, după care își luă și ea zborul spre tufișurile dese din depărtare. Ceilalți pui o urmară, unul câte unul. Lorne îi privea, tristă, cum se duc. Zborul lor coincidea cu plecarea ei de la Gleanings, un gând pe care nu-l

împărtăși lui Robbie. Erau amănunte pe care el va trebui să le experimenteze pe propria piele, așa cum făcuseră păsările pe care tocmai le urmăriseră. Avea tot timpul înainte pentru a simți gustul amar al vieții la maturitate, gândi ea abătută. Ea suferise din cauza lui Nick, însă învățase o lecție – învățase să deosebească dragostea adevărată. Sau cel puțin sentimentele pe care aceasta le stârnea în sufletul omului, simțăminte pe care nu îndrăznea să le hrănească, și care n-aveau s-o încălzească niciodată cu adevărat; în loc de lumină, primise doar umbre, așa cum un foc mocnit se transformă în cărbune în loc să-și răspândească brațele înflăcărare, în chemarea lor.

Mașina lui Guy era deja parcată în fața ușii când ajunseră acasă. Nu se zărea niciunul dintre stăpâni, dar nici nu era de așteptat din moment ce Carol nu gusta ieșirile, iar Guy nu putea s-o lase singură tocmai în ziua logodnei lor. Lorne preferă să ocolească, și să se plimbe prin curte, în loc să dea ochii cu vreunul dintre ei.

– Mă duc direct la adăpost; vreau să vorbesc cu Luke, zise ea. Vreau să știu dacă mai merge generatorul.

Frumoasa stătea liniștită lângă adăpost, așteptându-și stăpânul, care însă nu se zărea nicăieri.

– Ascultă! Funcționează! o atenționează Robbie.

– Mulțumită vouă, și Frumoasei.

Guy apărură de dincolo de ușă.

Când deschise mai larg ușa, dinăuntru se auzi cum cineva fluieră bine dispus. Lorne recunoscuse maniera lui Luke de a-și arăta dragostea față de viață, ceea ce însemna că ajunsese acasă la timp.

– Am ajuns și eu odată cu Luke, așa că i-am putut da o mână de ajutor. Am fost la un pas de dezastru, spuse el grav.

– Bundle s-a tot agitat pe lângă picioarele lui Luke, povesti băiatul.

– Știu. Dar am înțeles că nu l-a rănit, se adresă el Lornei.

– Nu, îl asigură ea, n-a căzut, a scăpat doar bidonul. Se poate vedea unde a căzut, cred că a rămas o pată mare de ulei.

Cineva o acoperise cu nisip, între timp. Probabil Luke se ocupase de asta, iar Guy alimentase mașinăria.

– Ce zi aglomerată...pentru toată lumea! oftă Guy și întinse brațele pentru a-l ridica pe Robbie. Nu călca pe nisip, îți strici papucii.

– Păsările au plecat; ne-am uitat la ele cum își luau zborul, când ne-am întors, îl informă el pe Guy. N-o să le mai putem duce de mâncare.

– Acum, nici nu mai ai de ce. Au luat-o spre desigur, deci nici măcar nu știm pe unde sălășluiesc, îi explică ea lui Guy.

– Avem cinci motive să hrănim o pasăre adultă, o corectă el, spre bucuria copilului. Micuții se înfometează îngrozitor când exersează zborurile. Așa că poți să le duci firimituri, ca

până acum; o să-i fii de ajutor mamei, cel puțin până au să înceapă să se hrănească singuri, adică încă ceva vreme de-acum înainte.

Dar până la sfârșitul săptămânii ea și Robbie aveau să fie plecați, însă nu era momentul potrivit să-i spună asta băiatului. Îl va lăsa pe Guy să le împărtășească vestea lui, mai întâi.

– Îți mulțunesc că l-ai scos pe Luke din încurcătură. Ar fi fost o tragedie să pierdem și puii.

– De fapt, meritul îi revine Frumoașei, începu Lorne. A trebuit s-o iau cu mașina pe drumul ocolitor, pentru că apele erau prea ridicate. Am fi ajuns cu mare întârziere, dacă era după noi.

Se străduia să întoarcă lucrurile în favoarea lui Luke, așa cum promisese, mai ales că acesta apăruse în ușa adăpostului și-i privea tăcut pe amândoi. Și Guy îl văzuse, și-i transmisese un semn rapid, aproape imperceptibil, încât bătrânul se întoarse imediat la postul lui.

– Și uite-așa s-a murdărit din nou. Am să-l ajut pe Luke după-masă. Nu-i nimic, fetițo, te curățăm noi imediat, și mângâie coama calului, care-i mirosi imediat buzunarul, căutând răsplata dulce. Mai târziu, acum sunt îmbrăcat de oraș, și-i arată buzunarul gol. Nu știu ce ne-am fi făcut fără tine. Sunt sigur că va câștiga campionatul de anul acesta, îi zise Lornei.

Ar trebui să-ți iei aparatul de fotografiat cu tine; merită să immortalizezi momentul.

Apoi el îl strigă pe Luke, iar Lorne își întoarce fața de la el, cu ochii lăcrimându-i ușor. Cine știe unde avea să fie la toamnă, dar cu siguranță nu la campionatul lor de arat. Brusc, își aduse aminte că exista un ritual străvechi ce presupunea curățarea și împodobirea unui cal cu ocazia unei logodne. Însă asta îl privea strict pe Guy. Se căută în buzunar după scrisoare, simțind nevoia unui sprijin material. Văzând plicul, Robbie se grăbi să-i dea de veste lui Guy, și-i strigă de dincolo de gard:

– Tata se întoarce acasă, am primit o scrisoare de la el, apoi fugi în grabă spre oaia care-l aștepta la colțul casei. Mă duc să mă joc.

– V-a spus și că...?

Ezită să mai continue, iar Lorne auzi din nou cuvintele lui Carol, în ziua sosirii lor. Oare chiar credea că Robbie e fiul ei? Nu că ar mai fi contat acum, căci nu se vor mai întâlni, în afara discuțiilor strict profesionale pe care aveau să le poarte până la terminarea casei; iar ea avea de gând să scurteze pe cât posibil acele întrevederi.

– Da, e pe drum, rosti ea, cu ochii în pământ, pentru ca el să nu-i observe durerea sau să-i citească sentimentele.

Probabil că pentru Guy acesta era un motiv de bucurie, nu și pentru ea. Se întreba unde era Carol; în curând, va

apărea victorioasă, și mai bine dispusă decât de obicei. Îl auzi pe Guy ca prin ceață rostindu-i numele, pentru ca apoi să-i simtă atingerea, și, dintr-o dată, se trezi la realitate întâlnindu-i privirea. El îi privea ochii umezi cu serozitate și-și scoase batista, întinzându-i-o.

– Ți-a lipsit? Vreau să zic...și se blocă, din cine știe ce motiv. Lorne, n-am crezut niciodată în ceea ce spunea Carol despre tine și despre ... Robbie, dar dacă e adevărat, sunt gata să-l consider ca fiind al meu, și înghiți în sec. Știi foarte bine că țin la el.

Lorne îl privea nedumerită.

– Cum adică? Dar nu poți...

– Aș putea, dacă accepti să fii soția mea, spuse el răgușit, iar mâinile lui o cuprinseseră hotărâte. Nu te pot lăsa să pleci tocmai acum, Lorne. Nici cu David, nici cu altcineva.

Devenise palid, iar ochii i se întunecară sub intensitatea emoțiilor. Lorne nu mai era în stare să judece rațional ceea ce tocmai îi propusese, iar conștiința ei o luase razna; buzlele ei murmurau ceva confuz în loc de a-i răspunde. Ce dragoste profundă nutrea pentru ea, din moment ce se oferise să-l ia sub protecția lui și pe băiat! Guy Noble era într-adevăr un bărbat impecabil din punct de vedere moral, care nu-și va neglija niciodată responsabilitățile față de familie, și față de un posibil urmaș. Ochii Lornei se umeziră din nou, imaginându-și reacția lui în cazul acceptului ei.

– Spune-mi că te căsătorești cu mine.

Ea dădu din cap, căci rămăsese fără glas ; pentru el era de-ajuns, și imediat o îmbrățișă cu putere.

– Și Robbie? șopti el după câteva momente.

– Nu-l poți lua, părinții lui n-ar fi de acord.

Din drum se auziră zgomote înfundate, distrăgându-le atenția.

– E taxiul din sat, sugeră ea; s-ar putea să fie David și Sally.

Mașina se opri în fața casei și portiera se deschise.

– Tati! Mami! strigă Robbie și se repezi spre ei uitând de oaie. Au venit, Lorne!

Guy privea scena cu brațul pe după talia Lornei, ca și cum nu mai voia s-o elibereze. Lorne, însă, îl urmă pe băiat. Cu toții își exprimară zgomotos bucuria revederii, în timp ce Guy îi privea parcă și mai fericit de pe margine, așa de fericit cum Lorne nu-l văzuse niciodată. Ea îl chemă lângă ei cu brațele deschise, căci acum făcea parte din familie, și imediat ce ajunse să-i cunoască, încetă să se mai mire de asemănarea izbitoare a celor doi frați.

– Am venit să-l luăm pe băiat, zise David. Îți mulțumesc că ai avut grijă de el, îi șopti lui Guy, pe un ton plin de recunoștință.

– Oricând, cu cea mai mare plăcere, răspunse Guy sincer. Sora ta a acceptat să se căsătorească cu mine, anunță el, și

întinse mâinile după ea, fără însă a-l scăpa din priviri pe interlocutorul lui.

Cei doi bărbați se fixară reciproc câteva clipe, după care David îi întinse mâna.

– Bine ai venit în familie.

– Hai să-i cunoști și pe restul, îl chemă Lorne pe fratele ei. Ea e Hannah, el, Luke. Și mai e Carol, își aminti ea într-un final. Dar unde e ?

– S-a întors acasă, începu Guy să râdă. A primit ceea ce dorea prin șederea ei aici, îi explică el încet, în timp ce ceilalți erau ocupați cu Hannah și cu Luke.

Lorne crezuse că fata țintea spre Guy, dar se pare că-și schimbase intențiile.

– Și pentru ce venise?

Era o problemă care acum o preocupa și pe ea, la fel ca orice lucru legat de Guy, sau de Gleanings.

– Venise după o parte din moștenire. Bunica i-a lăsat o mică sumă, iar eu i-am suplimentat-o, atât cât să-i asigur un venit considerabil de care însă nu se va putea atinge. Îi permite să trăiască bine, doar dacă muncește pentru el, așa cum am făcut și eu.

Toate întrebările din mintea Lornei își aflu acum răspunsul. Deci, Carol nu țintise nici spre Gleanings, nici spre Guy, dar se putea lupta cu ambele entități pentru a-și atinge scopul. Inițiativa lui Guy îi oferise un imbold, iar ea

nu așteptase a doua invitație pentru a-și face bagajele, lăsând în urma ei o existență care o plictisea vizibil.

– Lui Carol nu-i plăcea viața la țară, continuă Guy. Și nu oricine se poate obișnui cu un asemenea trai.

Părea o întrebare la care aștepta un răspuns.

– Mie mi se potrivește de minune, confirmă ea pe un ton cald, iar el o îmbrățișă, și-i urmară pe ceilalți înăuntru, în căminul lor.

Sfârșit